CONDAMNAT LA MOARTE

EDITURA Tinerama

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS

Condamnat la moarte

V.1.0

V.1.0

ISBN:
973-9138-72-1.

Malko Productions – Paris,
Broie du noir
© Gérard de Villiers,
©TINERAMA 1999.

Gérard de Villiers

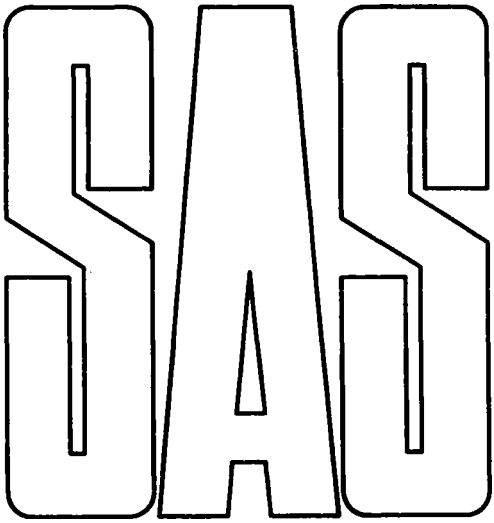

Condamnat la moarte

În româneşte de
Vasile Murgu

Tineretului

1999
4

Capitolul I

Omul care se numea Julius Nieder îşi armă cu precauţie pistoletul, la adăpostul vestei sale de şantung împăturită şi aşezată pe locul de lângă el.

Era un pistolet Smith & Wesson calibrul 38 cu butoi, un model foarte obişnuit meşterit într-un atelier din Stanleyville. La război, ca la război.

Zgomotul uşor al cocoşului tras spre spate fu estompat de mugetul celor patru motoare ale aparatului DC 6 al Companiei Air Congo care lua înălţime pentru a scăpa de o tornadă precoce din acest început de iarnă tropicală.

Julius Nieder era foarte destins, în ciuda faptului că se pregătea pentru o treabă foarte delicată – un asasinat într-un avion cu vreo cincizeci de pasageri în jurul lui, fără nici un fel de complici. Totuşi, el care nu avea nimic dintr-un kamikadze, era ferm hotărât să coboare bine mersi la Bujumbura, capitala statului Burundi şi viitoarea escală, cu misiunea îndeplinită. Pentru asta trebuia un pic de îndrăzneală şi de noroc.

Omul pe care el trebuia să-l omoare se găsea în acelaşi rând de fotolii cu el, pe partea cealaltă a culoarului central, privind prin hubloul opus. Îi despărţea doar un singur pasager.

Era ora 6,30 şi se-nnoptase. Cea mai mare parte a pasagerilor moţăiau tolăniţi în fotoliile lor, aşteptând dineul şi sosirea la Bujumbura, prevăzută pentru ora zece.

Cea mai mare parte erau bătrâni locuitori albi din colonii care de câteva decenii beau coniac şi whisky iar chelnerul negru nu prididea făcând naveta până la bar pentru a-i aproviziona.

Doar Julius Nieder nu bea. El nu bea niciodată în timpul orelor de serviciu. Corpolent, cu faţa bronzată şi părul rar, el inspira încredere. Era totuşi unul dintre aventurierii cei mai

periculoşi produşi de Congo şi unul dintre cei mai capabili în meseria de asasin.

El înşirase pe fotoliul alăturat reviste şi o servietă, tocmai pentru ca nimeni să nu fie tentat să se aşeze. Cu ochii închişi pe jumătate şi cu capul confortabil sprijinit de tetieră, el îşi supraveghea viitoarea victimă.

Aparatul DC 6 zbura liniştit menţinându-se la altitudinea de 6000 de metri deasupra pădurii tropicale, o masă verde şi compactă.

Înalt, blond, foarte elegant, într-un costum de pânză de în gri, omul care trebuia să moară îşi plimba ochii strălucitori de-a curmezişul hubloului. El se juca maşinal cu şevaliera pentru a-şi alunga plictiseala şi proasta dispoziţie. Pentru prima dată după mai mult timp, el punea piciorul în Africa, un continent pentru care nu manifesta nici o preferinţă, mai ales când revii în condiţii stranii şi cu destule şanse să efectuezi o călătorie fără întoarcere.

Când eşti un prinţ care are dreptul la titlul de Alteţă Serenisimă şi la câteva altele, când eşti descendent dintr-o familie austro-ungară, este greu să-ţi imaginezi că o asemenea persoană lucrează pentru un serviciu de informaţii, chiar dacă este vorba de atotputernica şi bogata Central Intelligence Agency, floarea spionajului SUA.

Astfel stând lucrurile, prinţul Malko Linge, SAS pentru prieteni şi pentru inamicii din informaţii, era muncit de gânduri negre. Sigur că el lucra pentru o cauză dreaptă: toate veniturile sale, destul de semnificative de altfel, erau înghiţite de refacerea castelului său din Austria unde spera să se retragă într-o bună zi. Acest voiaj nu-i spunea însă nimic bun.

Nimeni nu atentase încă la viaţa lui, dar asta se putea întâmpla oricând.

El călătorea sub adevăratul său nume şi cu un paşaport austriac, cu adevărata sa naţionalitate de origine şi cu o viză în regulă de intrare în Burundi, ceea ce nu era uşor de obţinut (Burundi era în plină revoluţie şi străinii nu erau primiţi cu braţele deschise, mai ales aceea ca Malko, care cu greu puteau susţine o raţiune plauzibilă a motivului călătoriei lor acolo).

Din fericire prietenul Allan Pap avea o relaţie la consulat. Totul se aranjase în trei zile. Din păcate, acest lucru atrăsese atenţia asupra lui Malko, deoarece această filieră era rezervată unei anumite categorii de oameni cărora venirea sa nu le era pe plac. Din acest motiv, Malko se aştepta la serioase neplăceri, dar el fusese încântat să părăsească atmosfera apăsătoare din Elisabethville.

În două ore urma să-nceapă sarabanda. Până atunci însă, avea tot dreptul la un pic de odihnă.

Alături de el, călătorea un grec unsuros şi negricios care încă de la plecare murmura o rugăciune neinteligibilă. În mod vădit, el nu agrea avionul care în opinia sa, îl apropia mai mult de salvatorul său.

Barmanul trecu pe culoarul central anunţând: se găsesc ţigări de vânzare în spate.

Grecul se ridică pentru a-l lăsa să treacă pe vecinul său dar nu se reaşeză. Se simţea mai în largul său plimbându-se.

Alţi pasageri de asemenea se ridicară pentru a merge în spate. Era o bună ocazie pentru a-şi dezmorţi picioarele.

Trecu o stewardesă care depuse câte un meniu în faţa fiecărui pasager: pâine prăjită cu caviar, escalop de viţel, salată, brânză, prăjituri. Air Congo făcea cheltuieli, nu glumă.

Julius Nieder, după ce stătuse cu ochii închişi un moment, îi redeschise mari şi se crispă imperceptibil. Omul blond îşi reocupase locul, îşi fixase o pernă mică sub cap şi sprijinit confortabil de hublou cu spatele aproape întors, dormea.

Grecul se plimba într-una în sus şi în jos şi nimic nu-l despărţea pe asasin de viitoarea sa victimă.

Julius Nieder îşi alesese această identitate cu uşurinţa cu care-ţi cumperi o cravată şi aştepta de mult o astfel de ocazie.

Mâna sa alunecă uşor spre vesta aşezată lângă el şi dispăru sub ea. Aceasta forma o cocoaşă, dar ar fi trebuit să ai o imaginaţie bogată ca să te gândeşti că acolo se găseşte un pistolet cu amortizor.

Julius Nieder ridică braţul o fracţiune de secundă. Mâna sa şi arma erau ascunse sub mâneca vestei.

El era prea ocupat pentru a se-ntoarce. Dac-ar fi făcut-o, l-ar fi zărit pe omul pe care voia să-l omoare stând în picioare pe culoar, chiar în spatele lui.

Malko se lămuri într-o clipă. Pasagerul care ocupa acelaşi loc ca el, dar pe rândul următor, greşise şi se aşezase pe locul său: el era cel vizat de asasin.

Era prea târziu ca să poată face ceva. Malko se retrase pe nesimţite, cu un gust amar în gură: din cauza lui urma să moară un necunoscut, un nevinovat. Ochii săi strălucitori se-ncruntară într-un acces de furie neputincioasă. În acelaşi timp înţelese care era mecanismul crimei. Era diabolic.

În momentul în care celălalt apăsă pe trăgaci, Malko deschise gura mare.

Zgomotul slab al detunăturii fu acoperit de huruitul celor patru motoare ale avionului. Deodată aparatul fu scuturat ca şi când ar fi intrat într-un gol de aer.

În spate, barmanul scăpă din mână cartuşul de Winston pe care-l întindea unui pasager şi înjură. O perdea de pâclă invadase cabina. În picioare pe culoar, Malko fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul. Avionul mergea în picaj. În acelaşi timp SAS simţi o puternică durere în urechi, ca şi când i s-ar fi înfipt ace în timpan.

Difuzorul începu să emită:

— Este vorba despre un incident minor. Sunteţi rugaţi să vă ocupaţi locurile imediat şi să nu fumaţi.

Bâjbâind, Malko se aşează pe un fotoliu de lângă el şi se cutremură. Pe locul în care el stătuse câteva minute mai devreme, nu mai era hublou. În mijlocul ramei se zărea o gaură neagră pe unde se strecura vântul îngheţat la minus 25°. Temperatura scăzuse de la 50° în câteva secunde, aerul presurizat din cabină ieşind cu 400 în secundă prin deschizătură.

Doi pasageri din primul rând îşi pierdură cunoştinţa. Aparatul DC 6 îşi continua drumul în huruitul ascuţit al motoarelor.

În cockpit, comandantul De Kroner scrâşnea din dinţi. În douăzeci de ani de zbor, era prima dată când mersese în picaj cu un DC 6 încărcat cu pasageri. Trebuia să ia neapărat înălţime pentru a ajunge la un plafon unde

presiunea atmosferică să fie suportabilă. Cu un gest mecanic cei trei membrii ai echipajului îşi puseră inhalatorul care le permitea să respire, dar nu-i proteja de frigul intens.

Coty, radiofonistul trimetea de zor mesaje la Bujumbura:

„Aici C.JGOY. Ruptură accidentală de hublou, coborâm la 7500 de picioare. Plecat din Kinshasa la 20h, 23”.

Din fericire, acestea sunt incidente care nu se-ntâmplă în fiecare zi.

Un calm tensionat domnea în cabină. Încet, încet, aparatul se redresă. Toţi pasagerii aveau palpitaţii, dar pâcla albăstruie se-mprăştiase. Barmanul şi stewardesele începură să se plimbe printre pasageri pentru a-i linişti şi a-i anunţa că pericolul trecuse.

În afară de Malko, nimeni nu văzuse asasinatul.

Grecul cel solid se decise în sfârşit să-şi reocupe locul, dar rămase înmărmurit în faţa hubloului fără geam şi scoase un strigăt, după care-şi făcu semnul crucii:

— Cineva era aşezat aici, murmură el.

Pasagerii se ridicară şi veniră să vadă. Malko privea şi el. Palid, el se-ntoarse către barman şi întrebă:

— Aveţi şampanie?

— Bineînţeles domnule. Vă aduc imediat.

Grecul scoase un al doilea strigăt:

— Şi-a pierdut un pantof!

Era adevărat. Pasagerul aspirat de depresurizarea fabuloasă la cei 400 în secundă, lovise marginea hubloului şi unul din mocasinii săi rămăsese în interior ca unic vestigiu al prezenţei sale.

Malko avu frisoane gândindu-se la căderea de 250 km/oră în abis. Dacă omul nu fusese ucis pe loc, atunci ceea ce ar fi reprezentat ultimele sale secunde, i s-ar fi părut mult.

Dacă nu ar fi greşit locul – probabil era somnoros – el, Malko, ar fi fost în locul lui. Destinul are însă regulile lui.

I se adusese cupa comandată de Moet & Chardon. El o sorbi încet fără să-l scape din ochi pe omul care trăsese. Deja trăsăturile acestuia erau întipărite în memoria sa infailibilă.

În cockpit radioul trimise un alt mesaj:

„Un pasager, dl. Nash, repet dl. Nash, a fost aspirat în afară în urma ruperii hubloului, ieşire de siguranţă tribord. Stop. Continuăm spre Bujumbura”.

Julius Nieder nu se mai prefăcea că doarme. El înjura încet. Nu i-a trebuit mult timp să-l recunoască pe Malko printre supravieţuitori. Să ratezi o astfel de ocazie! Ar fi fost o crimă perfectă. Explozia hubloului şi focul de armă se confundaseră. Nimeni nu va mai găsi vreodată cioburile celor două geamuri speciale şi cu atât mai mult glonţul care spărsese hubloul. Cât despre corp, acesta nu va prezenta nici o urmă suspectă.

Toată tevatura aceasta pentru a ucide un biet cretin care n-avusese noroc. Trebuia s-o ia de la capăt.

Aceste gânduri sumbre îi fură întrerupte de barman care le ceru pasagerilor să se regrupeze în faţă la cabina pentru clasa I, ca să scape de frig. Julius Nieder se ridică şi-şi puse vesta.

Revolverul îl pusese în servietă.

Înghesuiţi unii în alţii, pasagerii comentau cu animaţie, foarte marcaţi de accident. Ei trăiau. Grecul îşi spunea rugăciunea. Stewardesa trecu cu braţele încărcate de pături şi-i înfofoli pe toţi, în timp ce la 2500 în mai jos, crăpai de cald.

În timp ce-şi bea şampania, Malko reflecta. El nu se-ndoia că nu va fi primit bine, dar nu se aştepta la o reacţie atât de promptă. Nu era mai puţin adevărat că interesele aflate-n joc erau colosale.

Dacă Allan Pap nu se-nşela, adversarii lor erau oamenii KGB-ului. Totuşi informaţiile din Washington erau „beton”. Pe moment nu erau ruşii.

Pentru a se linişti, el examină din nou pe omul care voise să-l omoare. Era prea bronzat ca să nu fie în Africa de mult timp.

Privirile lor se-ntâlniră. Celălalt avea ochi cenuşi, inteligenţi şi impenetrabili.

Acum când toţi pasagerii vorbeau animat cu vecinii lor simţind nevoie de căldură umană după emoţiile prin care trecuseră, necunoscutul stătea în colţul său şi nu spunea nimic. Malko examină profilul acestuia. Mâna ţinea liniştită

ţigareta cu filtru, părul îi era tăiat scurt şi alura sa era masivă… Părea militar.

Malko nu se-nşela prea mult. Julius, înainte de a se chema Julius, fusese unul dintre cei mai buni oameni ai celui de-al 60-lea comando katanghez, în plus, cunoscut sub numele de Cobra.

În timpul zilelor lor bune, cobrele fuseseră închiriate fostului rege burundez pentru a lichida o mică insurecţie de stânga. Din păcate, în entuziasmul lor revoluţionar, ei au luat cu asalt câteva ambasade şi au molestat câţiva diplomaţi. Dezavuaţi public, ei rătăceau în zona ecuatorială în căutare de mici ciubucuri ca să poată subzista.

Ceea ce-i făcea eşecul lui Julius mai tragic, era faptul că nu-i mai rămâneau decât 1000 de franci belgieni până la sfârşitul lunii. Şi deoarece cadavrul nu exista, nu va exista nici primă.

Malko ignora gândurile sumbre ale asasinului său. El îl revedea pe Allan Pap spunându-i liniştit: „Vă dau o foarte bună acoperire. Fiţi însă atent să nu se transforme într-un giulgiu. Ei vor face totul ca să vă-mpiedice să vă instalaţi acolo”.

Aparent, ei începuseră.

Capitolul II

— Categoric, chinezii n-au inventat numai praful de puşcă, gândea cu amărăciune şi furie generalul locotenent Fay din U.S. Air Force.

Adevăr limpede, însă puţin îmbucurător.

Precedat de un Ford negru de la Military Police, cu patru oameni la bord, Lincoln-ul său Continental rula cu 90 de mile la oră pe şoseaua 101, cu direcţia San Francisco. Conducătorii celorlalte vehicule ţinuţi la eterna viteză de 65 mile, priveau cu invidie cum dispăreau stopurile lor roşii.

Girofarul de pe acoperişul Fordului se aprinsese şi din când în când şoferul acestuia, un sergent gras cu faţa congestionată, mai scotea un zgomot de sirenă discret pentru a îndepărta un vehicul de pe banda stângă care-l deranja. Lângă el, un alt sergent bondoc şi negricios păstra comunicarea radio permanentă cu baza de la Vandenberg. În spate, generalul maior Fay asculta ultimele ştiri graţie unui mic microfon ascuns în cotiera de piele.

El îşi muşca ţigareta nervos, fără să ia seama la cenuşa care-i cădea pe uniforma sa impecabilă. De când veniseră să-l caute la dineul guvernatorului, el nu putea să se debaraseze de angoasa care-l înăbuşea. Era o istorie murdară şi aceasta urma să se răsfrângă asupra lui. DIA[1] era la cuţite cu Serviciul de Informaţii al Armatei Aerului.

Deodată maşina intră într-un uşor balans: Lincoln-ul părăsea şoseaua 101. Fay zări un panou verde «Los Alamos». Nu mai erau decât 8 mile până la intrarea în bază.

Lincoln-ul acceleră mai mult. Acest drum nu era frecventat decât de vehicule militare. În faţă, Ford-ul branşase sirena sa de permanenţă. Deja porţile grele electrice de la intrarea B culisau lent pe şinele lor de oţel. Aşa cum cerea consemnul, cele două santinele armară pistoalele mitralieră de 30 care vizau intrarea în baterie.

[1] Defense Inteligence Agency Organism concurând cu CIA, specializat în rachete, sateliţi şi proiectile teleghidate. (n.a.).

Indiferent de grad, ei respectau consemnul.

Cele două maşini trecură în trombă. Imediat, dispatching-ul central declanşă mecanismul de închidere al uşilor. Generalul Fay se mişcă nervos pe locul lui. Mai trebuiau parcurse 5 mile prin imensa bază.

Ei le parcurseră de-a lungul unor alei puternic luminate şi pustii, pentru a ajunge la o clădire albă cu trei etaje, izolată de poligonul de lansare al sateliţilor şi de baza marinei. Când Lincoln-ul frână, generalul Fay scoase din portofelul său un ecuson verde pe care şi-l prinse de reverul hainei. Nici chiar el n-ar fi putut să coboare din maşină dacă nu l-ar fi arborat. Vandenberg nu se compara cu Cap Kennedy. Aproape toate lansările de sateliţi sau de rachete erau „codificate”, adică secrete şi Intelligence Air Force instituise acolo o disciplină de fier.

Fay coborî din maşină înainte ca sergentul să-i fi deschis portiera.

Îl aşteptau doi oameni, cu capetele rase, cu ochelari şi feţe inexpresive. Unul dintre ei purta uniformă de general locotenent ca şi el, se numea Chips şi conducea Serviciul „Evaluarea ameninţărilor”.

El îi întinse o mână rece lui Fay:

— Deci?

Celălalt – un colonel – scutură din cap, luându-l de braţ:

— O şansă la o mie. Noi, noi l-am pierdut după zece minute. Numai Pretoria îl mai urmăreşte. Dar emiţătorul lor este prea slab pentru aceasta. Şi cu toate acestea ei îl aud.

Fay îşi crispă maxilarele. Aşadar nu mai era nici o speranţă. De când exista baza era primul mare necaz. Trebuia să se-ntâmple.

Ei intrară în clădirea albă păzită de un poliţist militar care le examină ecusoanele şi merseră drept spre o mare sală de la parter. Pe panoul din fund era proiectat un imens glob terestru striat cu linii multicolore, care apăreau şi dispăreau fără-ncetare: traiectoriile tuturor sateliţilor secreţi lansaţi unii de la Vandenberg, alţii de către ruşi, vizualizate pe un ecran radar.

— Unde suntem? întrebă generalul Chips pe un căpitan aşezat în faţa unui tablou înaintea unei mese pline cu

telefoane şi oscilatoare catodice.

Căpitanul era foarte palid, dar răspunse cu o voce calmă.

— Pretoria îl are încă pe ecranele sale. Graţie laserului, noi ştim unde se află cu o precizie de câţiva centimetri, dar într-un minut, nu vom mai avea sunet, pentru că va fi prea departe.

— Unde e, zbieră Fay.

Cu tot respectul, căpitanul se-ntoarse spre el.

— O să cadă. În lacul Tanganyika, domnule, foarte aproape de mal.

— În ce ţară?

— Rega… Mă iertaţi, Republica Burundi.

Fay se uită pe hartă. El se gândea la micul satelit strălucitor acoperit cu cele 350 de faţete pentru a capta mai bine lumina soarelui şi care urma să se scufunde în lacul din Africa.

— Sunteţi absolut sigur asupra poziţiei? întrebă el.

— Da, domnule şi în orice caz, calculatoarele noastre se pregătesc să verifice. Eroarea nu poate depăşi câteva sute de metri.

Ar fi fost pentru ei un cadou nemaipomenit să ştie unde a căzut! În acest moment o mică armada din cadrul flotei a 7-a brăzda Oceanul Indian în căutarea satelitului S-66 din seria Discoverer. Nu era decât o eroare de 12.000 de kilometri, dacă era o eroare.

Pentru asta, însă, trebuia presupus că toate calculatoarele I.B.M. Care calculau traiectoria satelitului şi telecomandau retrorachetele se dereglaseră complet.

Fay făcu stânga-mprejur. Nu mai avea ce face acolo. Urmat de Chips şi de colonel, urcă în biroul său la primul etaj, deschise un fişet metalic de unde scoase un clasor pe care-l deschise pe masă. Cei doi tehnicieni se aşezară în faţa lui.

Fay parcurse gânditor prima pagină a dosarului: nimic necunoscut. Satelitul era un N.D.S.: Nuclear Detection Satellite. El fusese lansat cu două zile mai devreme la Vandenberg de către o rachetă Titan 3C, care îl plasase discret la 200 de kilometri de Pământ pe o orbită polară, ceea ce-i permitea să survoleze de mai multe ori pe zi ţările

civilizate. „Dacă se poate numi China o ţară civilizată”, gândea generalul.

El decroşă telefonul său şi ordonă:

— Cereţi-mi Washingtonul imediat, la CIA, Serviciul de Informaţii, Biroul de Evaluări Naţionale. Vreau să ştiu totul despre situaţia politică din Burundi. Trimiteţi-mi informaţiile cât mai repede posibil.

În aşteptare, el se cufundă în contemplarea celor două fotografii prinse la dosar: căpitanul Keeney Nasser şi maiorul Frederic Ayer. În acel moment ei se pregăteau probabil să hoinărească pe apele lacului Tanganyika. Capsulele spaţiale puteau pluti mai multe ore, afară de cazul în care erau avariate dar exista la bord un sistem de securitate.

— Ar fi poate mai bine dacă ar fi morţi, spuse gânditor generalul.

Ceilalţi doi îl aprobară tăcuţi. Asupra celor trei oameni plana spectrul lui Gary Power, pilotul avionului U2 capturat de ruşi.

Când o operaţiune este ratată, este mai bine să fie ratată de tot. Văduvele ar fi generos despăgubite; cât priveşte pe cei doi cosmonauţi, ei ştiau ce riscă.

— Dispozitivul de securitate a fost în mod cert declanşat de Pretoria, spuse Chips.

Dispozitivul de securitate, cum îl numea în mod pudic generalul, era o încărcătură de T.N.T. Volatilizând satelitul spion în cazul unui accident. Bineînţeles, piloţii nu erau la curent cu această precauţie utilă, dar nefastă pentru moral.

Telefonul sună. Era Washingtonul, Oficiul de Evaluări Naţionale – o maşinărie foarte bine pusă la punct, care putea furniza instantaneu date asupra situaţiei politice despre orice ţară din lume, cu un expozeu privind ceea ce urma să se-ntâmple în orice sector în viitorul apropiat. Fay branşă telefonul la microfon pentru ca şi colaboratorii săi să poată înţelege raportul.

— Iată ce avem mai recent despre Burundi, anunţă o voce indiferentă. Începând de mâine, veţi avea un raport mai complet. Republica Burundi a rupt legăturile diplomatice cu SUA acum unsprezece luni, după ce l-au

aruncat pe ambasador în închisoare. Preşedintele actual al Republicii are douăzeci şi cinci de ani. El mai cumulează funcţiile de prim ministru, ministru al justiţiei şi ministru al lucrărilor publice. Este un neîmblânzit xenofob. L-a răsturnat pe *mwami*[2] acum opt luni. În acelaşi timp a rupt toate relaţiile şi cu Rusia după ce a expulzat o puternică misiune agricolă. Omul forte din ţară este Victor Kigeri, pro chinez, care întreţine raporturi foarte strânse cu Tanzania vecină, la fel pro chineză. S-ar părea că pregătesc o federaţie. Au slabe raporturi cu ţările vecine, Congo şi Ruanda. Burundi a votat pentru admiterea Chinei în O.N.U. Recent, mai multe zeci de sindicalişti negri au fost executaţi după o judecare sumară la Bujumbura, capitala ţării, ceea ce a atras un protest solemn al ILA[3]. Pe plan economic…

Plictisit, generalul locotenent Fay întrerupse legătura cu microfonul şi spunând un cuvânt de scuze închise telefonul. Puţin îl interesa pe el situaţia economică din Burundi.

— Nu văd ce am putea auzi mai rău începând de mâine, zise el sumbru. Unde-i baza Air Force cea mai apropiată?

— Monrovia la 3500 mile, zise Chips. Sau Teheran, la aceeaşi distanţă.

— În orice caz, remarcă Fay, prietenii noştri ruşi, de astă dată, vor fi la fel de încurcaţi ca şi noi, dar asta nu ne ajută cu nimic. Cereţi la Strategic Air Command sau la Monrovia să trimită un aparat de recunoaştere aeriană la locul respectiv pentru a încerca să afle ceva. Dacă am fi siguri că ei au ajuns în fundul lacului….

— Şi dacă au căzut cumva pe sol? întrebă căpitanul.

Fay ridică din umeri.

— Veţi afla mâine, citind ziarele.

— Nu este sigur. Această regiune este absolut pustie. Avem poate măcar o şansă să-i recuperăm.

— Cu o coloană de blindate sau cu elicoptere, poate. Ce, vă credeţi în Vietnam? Poate cunoaşteţi dumneavoastră elicoptere cu raza de acţiune de 7000 de mile?

— Dacă există o singură şansă la o mie ca ei să trăiască,

[2] Mwami – rege. (n.t.).

[3] ILA – International Labour Association. (n.a.).

trebuie să-i salvăm, zise Chips. Aceştia sunt oamenii noştri şi în plus deconspirarea misiunii lor, ar crea un scandal enorm.

— Ştiu, ştiu, i-o tăie scurt Fay. Eu mă voi ocupa de acest lucru. Mergeţi să vă culcaţi. Şedinţa va avea loc mâine dimineaţă la ora 9.

Tonul nu admitea replică. Chips şi colonelul se ridicară şi salutară. Rămas singur, Fay îşi luă capul în mâini.

Nu voise să-şi arate tulburarea în faţa lui Chips şi a colonelului. Situaţia era foarte gravă. Din moment ce satelitul spion nu se dezintegrase şi intrase în atmosferă, erau trei posibilităţi: ori aterizase pe sol şi trebuia urgent distrus, ori se scufundase în apele lacului Tanganyika, sau, încă o posibilitate, echipajul său l-a scufundat intenţionat, după amerizare.

Era necesar să afle la ce se putea aştepta. Dacă nu, s-ar putea declanşa un scandal internaţional, pe lângă care cel al avionului U2 care spiona Rusia, ar fi fost o simplă glumiţă…

Era aproape un noroc în nefericirea lor că satelitul eşuase într-o regiune foarte puţin populată, unde riscul de a fi detectat de către autorităţile locale era slab. Dar pe măsura trecerii timpului, creştea riscul, cu atât mai mult cu cât cosmonauţii ar fi încercat să se apropie de lumea civilizată.

Pe o linie directă, Fay chemă Centrul de Control al Sateliţilor şi avu o lungă convorbire tehnică. Când închise, presimţirea pe care o avusese când era în maşină era verificată.

Chinezii se dovedeau o dată în plus, mai avansaţi decât se prevăzuse. Ei găsiseră modalitatea de a telecomanda retrorachetele satelitului, astfel încât să modifice traiectoria de pătrundere în atmosferă. Încă puţin şi l-ar fi făcut să cadă în China…

Nervos, generalul locotenent începu să se plimbe prin birou. A lui fusese decizia de a include doi oameni la bord, rezultatele sateliţilor spioni automaţi fiind decepţionante. Dacă reuşeau, rezultatele ar fi fost fabuloase. Cei doi cosmonauţi trebuiau să coboare în apropiere de până la 100 de kilometri de Sikiang, citadela industriei nucleare chineze.

Trebuiau însă recuperate filmele şi camerele, or acestea zăceau pe fundul lacului Tanganyika, sau în vreun colţ al pădurii tropicale africane, dacă cosmonauţii or fi avut un pic de noroc, era mai bine să fie găsiţi înainte ca lucrurile să nu se încurce prea rău.

Fay bătu cu pumnul în birou, apoi decroşă telefonul. Ar fi plătit oricât ca să spele rufele murdare în familie, dar D.I.A. Nu era bine echipată pentru astfel de operaţiuni. În afara spionilor electronici, ei nu dispuneau decât de o reţea de ataşaţi militari şi civili, incapabili să ducă la îndeplinire o operaţiune „neagră" şi nu puteau acţiona decât într-o ţară cu care aveau relaţii, ceea ce nu era cazul cu Burundi.

Nu exista decât o singură agenţie federală capabilă să-l ajute: CIA, Serviciul Planuri. Ei dispuneau de elementele necesare pentru a organiza o expediţie.

În ciuda îngrijorării sale, el nu-şi putu reţine un surâs. El nu voia să fie în pielea agenţilor obligaţi să meargă în mijlocul Africii pentru a recupera un satelit şi doi oameni. Totul trebuia făcut bineînţeles cu discreţie.

Era o adevărată sinucidere! Pe lângă asta, Palomares nu era decât o uşoară poznă.

Avionul DC 8 al Scandinavian Airlines atinse uşor cu cele opt roţi cimentul pistei din Nairobi. Pentru majoritatea pasagerilor era primul contact cu Africa şi-şi lipeau feţele de hublouri în speranţa de a descoperi o imagine pitorească, dar nu descopereau decât o mulţime de arbori. De mult timp Mau-Mau făceau parte din folclor.

— Este ora 9, 30, ora locală şi am aterizat la Nairobi, anunţă stewardesa. Pasagerii pentru Johannesburg sunt rugaţi să coboare ultimii.

Alteţa Sa Serenisimă prinţul Malko Linge se-ntinse în fotoliul său de la clasa I. Se simţea aproape la fel de bine instalat ca în patul propriu.

În faţa oboselii sale vizibile, cele două stewardese făcuseră cu schimbul pentru a-l alinta. Îl serviseră chiar şi cu votca sa favorită rusească, ceea ce era nemaiîntâlnit în mijlocul Africii.

Asta vrea să spună că, douăzeci şi patru de ore mai

devreme, el se găsea încă la New York, cu o problemă: să ajungă la Nairobi cât mai repede posibil.

Un prim zbor al Scandinavian îl dusese la Copenhaga. Acolo, se odihnise câteva ore în cabinele de relaxare puse la dispoziţie pasagerilor companiei scandinave, înainte de a-şi relua călătoria cu zborul 961 cu destinaţia Nairobi. Trebuise însă să se oprească la Hamburg, Zurich, Atena, Kartum şi Kampala. La această ultimă escală el cedase: adormise în fundul fotoliului său şi nimic nu putuse să-l facă să se mişte.

Totuşi, de această dată, el trebuia să plece. Ca un automat, el se ridică şi se angajă pe pasarelă. Din fericire, din cauza orei matinale, nu era prea cald.

Un negru îmbrăcat în uniforma Scandinavian Airlines îl interpelă la coborâre:

— Sunteţi cumva prinţul Malko Linge, dacă nu vă supăraţi?

Malko se apropie şi se recomandă. Funcţionarul îi întinse un mesaj împăturit.

În interior nu era decât o frază: „Întâlnire la Koriko la ora 12,00.” Nu era nici măcar o semnătură.

Malko privi cu regret spre aparatul imens. Ar fi mers bucuros în Africa de Sud pentru a continua să se lase răsfăţat. Îi plăcea să călătorească cu avionul, în mod deosebit cu Scandinavian, unde găsea o politeţe şi o primire cum nu vedeai decât în SUA.

Din păcate, călătoria lui se termina aici, cel puţin pentru moment. Încă adormit, el se-ndreptă spre vamă.

Când Allan Pap intră în barul Koriko, cele trei cocote de culoare aşezate la mesele apropiate de intrare, se-ntoarseră simultan şi trăncăniră cu animaţie.

Una dintre ele ridică una dintre clamele Bic fixate în păr şi începu să se zgârie pe piept. Pap era tipul de bărbat care plăcea negreselor: 1,90 în, craniul ras, umeri de docher, ochi albaştri, uşor naivi, nici o pungă de grăsime, dar cântărea 110 kg.

El privi calm asistenţa, apoi se îndreptă spre fundul sălii. Peştii negri în costum de culoarea lemnului de trandafir se-

nghesuiră pe taburetele lor.

Doi europeni erau aşezaţi înaintea unor sticle de bere. Pap se aşează lângă ei şi le strânse mâinile. El comandă chelneriţei în cămaşă de pânză şi cu pieptul ca două obuze, o coca-cola. Ea nu avea mai mult de 14 ani.

La Koriko domnea un vacarm infernal din cauza juke-box-ului care mergea fără întrerupere, înconjurat de un grup de tineri negri în transă.

Pentru a te putea înţelege, trebuia să urli cu gura. În urechea vecinului. Asta favoriza evitarea indiscreţiilor.

— Aţi auzit vorbindu-se despre prietenul nostru Malko? zise unul dintre albi, sau S.A.S., dacă preferaţi.

— Da, răspunse Pap laconic.

El luă mâna lui Malko şi o scuturã. Ochii strălucitori şi ochii albaştri se cântăriră o clipă. Malko era istovit. La New York era răcoare iar aici erau 35° la umbră…

— Ce se întâmplă? întrebă Pap. Mie nu-mi place să fiu văzut cu dumneavoastră…

Cel de-al treilea om îl potoli cu un gest. El se numea Paul Walton şi conducea la CIA Serviciul „Africa Neagră” din Departamentul Planuri, dar el se arăta puţin în Africa. Se deranjase personal pentru a-l prezenta pe Malko lui Pap.

Allan Pap era unul dintre cei mai buni oameni ai săi.

El a stat la închisoare doi ani în Indonezia fără să deschidă gura. Fusese condamnat la moarte după ce bombardase un pic centrul Djakartei pentru a ajuta un putch anticomunist, bineînţeles, conform instrucţiunilor formale ale CIA. Indonezienii îşi făcuseră o plăcere din a asmuţi câinii să-i ciopârţească pulpele, timp de trei luni, însă el se încăpăţânase să joace rolul său de mercenar înrolat de rebeli pentru un pumn de dolari.

Mult timp după aceea guvernul american dispusese ambasadorului său să intervină. Pap fusese schimbat pentru un cargou plin cu îngrăşăminte, revândut imediat pe piaţa neagră. El a fost trimis câteva luni în vacanţă, apoi a fost afectat altui teatru de operaţiuni, Africa. După Congo, aici colcăiau agenţi din toată lumea; francezi, specializaţi în instalarea la putere a subofiţerilor fideli drapelului tricolor, chinezi, în educaţia marxistă şi ruşi, în agitaţie economică,

fără a ţine cont de diferitele state negre care se urau cu cordialitate.

Cei mai buni aliaţi ai CIA împotriva penetrării comuniste erau lenea şi incredibila adversitate a negrilor faţă de orice formă de colectivism. Cea mai profundă gândire a lui Mao Tse Dung nu-l putea determina pe un funcţionar negru să-şi mişte degetul cel mic, conştient fiind de căldură şi de importanţa lui.

Allan Pap aducea servicii mari. În mod oficial, el conducea o companie de transporturi la cerere al cărei parc avea baza principală la Nairobi şi se compunea dintr-un vechi DC 4, din două DC 3 şi dintr-un aerocomander, ceea ce-i permitea la nevoie să transporte câteva lăzi cu mitraliere pentru un prieten şi să aducă multe servicii unor oameni folositori, sau recomandabili.

— Allan, zise Walton, prietenul nostru trebuie să meargă în Burundi.

— Ah!

— De urgenţă.

Omul îşi trecu vârfurile degetelor sale enorme pe faţa sa aspră şi-şi lăsă privirea să se plimbe prin sală unde se amestecau bluzele largi cu rochiile mulate. Toate fetele purtau coafuri incredibile şi pârul uns şi ridicat pe cap.

— Dumneavoastră mă luaţi drept Tatăl Ceresc, murmură el.

— Este foarte necesar, insistă Walton. Dacă nu, eu nu m-aş fi deranjat.

— Imposibil, spuse Allan tranşant.

— De ce?

Omul îl privi cu indulgenţă:

— Se vede că dumneavoastră nu ştiţi ce înseamnă o revoluţie africană. De când Simon Bukoko a luat puterea îndepărtându-l pe rege, acolo este un bordel inimaginabil. Ei arestează pe toată lumea, existând bineînţeles justificare pentru orice. Practic ţara este o închisoare, pentru că ei nu vor ca străinii să vadă ce se întâmplă. Este un procedeu clasic. Ei acordă vize cu picătura, doar celor care au putut arăta că au intenţii paşnice. El se-ntoarse spre Malko:

— Tot ceea ce pot face este să vă dau o paraşută şi să vă

duc deasupra acestei încântătoare ţări.

Malko începea să găsească amar acest voiaj în Africa:

— Sunt plaje magnifice în Africa de Sud, sugeră el. Aş putea să-ncerc pe acolo…

Paul Walton îl fulgeră cu privirea. Categoric, aceşti agenţi „negri” ai CIA erau imposibili.

— Nu există oare un pretext? întrebă el. Ştiu eu, poate un safari?

Allan Pap reuşi să râdă:

— În Burundi nu sunt decât vaci, trei pe cap de locuitor. Puteţi avea şansa să omorâţi acolo poate un leu din Kansas.

Omul de la CIA nu renunţa:

— Nu există o posibilitate de a aranja cu autorităţile locale? Poate cu o sumă de bani bine folosită…

— Sunteţi încăpăţânat, zise Allan. Este cazul să aflaţi că tipul care deţine şefia poliţiei, Basum Nicoro, este una dintre cele mai mari canalii pe care le cunosc. El urăşte tot ceea ce este occidental. Visul său este acela de a încarcera câţiva spioni belgieni sau americani, aşa că dumneavoastră căderi tocmai bine.

— Eu am paşaport austriac, spuse Malko cu demnitate.

— Şi ce dacă? Acum o lună au arestat o delegaţie diplomatică din Guineea pentru că unul dintre diplomaţi făcuse o reflexie despre murdăria W.C.-ului. Vă spun că sunt o lume de maimuţe. Orice se poate întâmpla. Tipii care au luat puterea sunt pe jumătate analfabeţi, îmbătaţi de putere şi total incompetenţi. Pe deasupra, poporul este divizat în două triburi: Tutsi şi Hutus care se urăsc. Dacă totul merge bine în vreo zece ani se vor întoarce la Evul Mediu.

Din ce în ce mai interesant, gândi Malko. Categoric, el nu ceruse prea mult pentru soluţionarea acestei misiuni.

Allan Pap îşi goli paharul de coca şi făcu gestul de a se ridica.

— V-am spus tot ce ştiu. Sunt dezolat că nu vă pot ajuta.

Paul Walton îşi strânse buzele şi-l reţinu pe Pap. Din fericire muzica avea şi ea o pauză scurtă aşa că el putu vorbi normal.

— Allan, spuse el sacadând cuvintele: TREBUIE CA S.A.S

SĂ MEARGĂ ÎN BURUNDI. Şi asta nu în cincisprezece zile. Tu eşti singurul care-l poate ajuta. Trebuie s-o faci. Este un ordin.

Se instală o linişte jenantă. Apoi Allan Pap îşi puse mâinile enorme pe masă şi zise încet:

— O.K. Eu ascult ordinele. Dumneavoastră vreţi ca el să meargă în Burundi. O să ajungă acolo, dar să nu veniţi să, vă plângeţi că v-am făcut să pierdeţi un agent…

— Pardon, zise Malko, pot să mă amestec şi eu în discuţia dumneavoastră?

— Mai târziu, zise scurt Walton. Te ascult, Allan.

Omul îi surâse ironic lui Malko.

— Eu am o cuvertură pentru dumneavoastră, îl anunţă el. Dar asta ar putea fi mai degrabă un giulgiu. Pot să vă ajut să intraţi în această ţară blestemată, dar nu veţi ieşi de acolo viu, sau altfel spus, aveţi o şansă la o sută. Dacă asta vă ajunge…

— Pentru moment, remarcă Walton, nu se pune problema să iasă, ci să intre.

— Mulţumesc, zise Malko. Dacă vreţi să vorbiţi despre mine la trecut, aceasta, nu mă deranjează.

Allan nu aprecie. Îl întrebă pe Paul Walton:

— Pot să-i vorbesc despre activităţile mele?

— Desigur.

În jurul lor reîncepuse vacarmul, din cauza unei noi serii de discuri. Erau foarte puţini albi în bar. Negrii intrau şi ieşeau fără-ncetare, toţi îmbrăcaţi în bluze cu culori ţipătoare, sfidând albii pe faţă. Virilitatea indigenilor era un subiect inepuizabil de istorii pipărate. Negresele visau la un amant alb, pentru a avea ce povesti la întoarcerea în sat. Una dintre ele îl atinse pe Malko. El îi simţi coapsa tare ca un lemn de teck, a cărui culoare o avea. Pentru 10 şilingi ea era gata să se lase răsturnată în edificiul aflat în construcţie la colţul lui Broadstret.

Malko se mişcă pe scaunul său lipicios din cauza transpiraţiei. O mizerie era Africa asta şi aceşti oameni care vorbeau despre el la timpul trecut.

— De câtva timp, explică Pap, m-am infiltrat într-o bandă importantă de traficanţi de diamante. Deseori îi ajut să-şi

transporte calabalâcul folosind terenuri ascunse în junglă. Aceşti tipi operează din Africa de Sud, până în Liban, cu o reţea perfectă de complicităţi. Unul din centrele de tranzit pentru aceste pietre este Burundi din cauza învecinării sale cu Kasai.

— Ce faceţi dumneavoastră cu diamantele? întrebă Malko.

Pap surâse:

— Aceste diamante servesc la cumpărarea armelor şi aceste arme servesc scopurilor rebelilor, spre exemplu în Angola.

— Ah!

Pentru el, diamantele evocau mai degrabă o seară la opera din Viena cu femei frumoase.

Un gând întruchipat într-un înger cu aripi murdare îi trecu prin faţa ochilor. Într-o zi va izbucni o epidemie de moarte violentă printre traficanţii de diamante şi Pap va ajunge în iad.

— Din câte înţeleg, va trebui să trec drept traficant de diamante?

Omul râse cu poftă.

— Acest lucru nu-i chiar atât de simplu. Mai întâi de toate, vă trebuie o viză. Dumneavoastră veţi face o vizită unui tip pe care-l cunosc la Elisabethville. Vă veţi obţine viza în patruzeci şi opt de ore contra sumei 100 de dolari. Bineînţeles, tipul vă va denunţa, dar aşa-i jocul, iar apoi veţi merge la Bujumbura, capitala statului Burundi. Veţi merge să-l găsiţi pe un băiat pe care-l cunosc şi care face orice pentru un pumn de bani. El serveşte des drept călăuză pentru cumpărătorii de pietre în junglă.

— Totul mi se pare perfect, spuse Malko, încurajat. Sunteţi un adevărat vrăjitor.

— Mai degrabă cioclu, pentru că din momentul în care vă introduc în acest circuit, sunteţi practic mort… Ascultaţi-mă cu atenţie: nimeni nu va bănui că sunteţi agent CIA, dar în Burundi, traficul de diamante este în mâna unui grec, Aristot, zis Ari-asasinul. Beneficiile sale sunt enorme. Nu uitaţi că pentru a deschide un contoar oficial de cumpărare de pietre, trebuie plătită suma de 50.000 de dolari pe an.

Cum dumneavoastră veţi juca rolul unui franctiror, Ari nu va avea altă idee decât aceea de a vă lichida, mai ales pentru a nu da un exemplu prost. Dacă nu procedează aşa, îl paşte falimentul.

— Dar cum va afla el? întrebă Malko.

— De la tipul care vă va da viza. Fără el, nu puteţi obţine intrarea. Eu mă voi explica într-un fel. Îi voi spune că mi-aţi făcut cândva un serviciu. De altfel, cred că în final, chiar eu îi voi spune că veniţi. Pentru mine este mai sigur şi pentru dumneavoastră asta nu schimbă mare lucru…

Malko era din ce în ce mai copleşit de gânduri negre.

— Este adevărată istoria asta cu franctirorul? întrebă cu interes Paul Walton.

— Desigur. Sunt mulţi şmecheraşi care au auzit vorbindu-se despre traficul de diamante. Dacă le reuşeşte, merită osteneala.

— Se mai întâmplă să reuşească? întrebă Malko.

— Până acum nimeni nu s-a întors să-mi spună.

Din ce în ce mai bine.

— În orice caz, acoperirea dumneavoastră trebuie să fie perfectă. Eu nu vreau să pierd beneficiul a doi ani de muncă. Dacă reuşiţi să intraţi pe sub pielea lui Ari, o să meargă. Dacă vă identifică, atunci, mie nu-mi mai rămâne decât să mă mut, dacă voi avea timp. Deci, înainte de orice, trebuie să plecaţi cu o sumă mare de bani. Şi ca să nu existe nici un dubiu, o veţi transfera de la o bancă la alta. În felul acesta nimeni nu se va mai gândi la CIA.

— Aţi auzit legenda cu Scylla şi Carybda? întrebă Malko.

— De ce?

— Aşa.

Resemnat, el îşi termină berea. O dată în plus, el era antrenat într-o istorie delirantă.

— Tot traficul se desfăşoară în sud, adăugă Pap. Îl veţi angaja ca ghid pe băiatul la care vă trimit, apoi, vă revine dumneavoastră sarcina să vă jucaţi rolul…

— Dacă cumva ajung la închisoare în Burundi?

Americanul ridică din umeri.

— Eu am făcut în Indonezia doi ani. Se mai întâmplă.

— Dar nu cunoaşteţi pe nimeni sigur în acel colţ idilic?

Pap negă din cap.

— Nu. Eram în bune relaţii cu bătrânul rege care a fost alungat. M-a invitat de mai multe ori. Când m-am dus, de fiecare dată am fost deziluzionat. Cu aceşti băieţi nu ştii niciodată unde se termină prietenia şi unde începe pofta.

— Oh! zise Walton. Vreţi să spuneţi că…

— Da. De altfel, în acest sens aveţi o şansă. De trei luni, am auzit din mai multe surse, că un mare lot de diamante trebuie să ajungă în junglă. Este suficient ca şi dumneavoastră să fi auzit acest zvon… Dar fiţi foarte atent. În afară de franctirori aceşti tipi se tem de poliţiştii sud-africani care încearcă să se infiltreze în bandele lor şi cu fizicul dumneavoastră… în fine când sunteţi gata, mergeţi la E'ville pentru a vă ridica viza şi vă urez mult noroc.

Paul Walton îşi mângâie gâtul:

— Totul pare perfect, dar mai există un punct în care ne poţi fi de ajutor, Allan. S-ar putea ca Malko să fie obligat să părăsească ţara fraudulos, însoţit de două persoane.

— Uşor de făcut, zise Pap. Am să vă dau coordonatele unuia din terenurile mele din Congo, dar nu departe de frontiera burundeză. Eu voi trece pe acolo la fiecare opt zile, să zicem timp de o lună. O.K.?

— O.K., zise Malko, nu prea entuziasmat.

Allan Pap scrise ceva pe un carnet şi îi întinse o foaie lui Malko.

— Iată adresele de care aveţi nevoie.

— În sfârşit, cred că totul este pus la punct, zise Walton înveselit.

— Totul afară de detaliile funeraliilor mele, zise Malko, încruntat. Doresc să fiu gătit în sos.

— Pentru numele lui Dumnezeu, liniştiţi-vă, aceşti oameni sunt membri ai O.N.U.…

Walton lăsă pe masă o bancnotă de o liră pentru chelneriţă, apoi cei trei oameni se îndreptară spre uşă. Afară, aerul era lipicios şi fierbinte. Pap îi părăsi imediat, după ce-i strivi falangele lui Malko.

Acesta rămase singur cu Paul Walton. Această conversaţie şi acest mod de a dispune de el, îl indispusese.

— Mă întreb dacă n-am să mă îmbarc mâine în cursa

Scandinavian care merge spre Europa, zise el.

La auzul celor spuse de Malko, Paul Walton tresări.

— Dumneavoastră glumiţi.

— Deloc. Dumneavoastră sunteţi cel care a tratat în glumă problemele mele.

Paul Walton îl luă de braţ.

— Dragul meu S.A.S., nu fiţi atât de susceptibil. Am mare nevoie de dumneavoastră. Ştiu că este o misiune primejdioasă şi delicată, dar sunteţi singurul care o poate aduce la îndeplinire. Eu sunt cel care a decis să trimitem un singur om în Burundi. Gândiţi-vă la cei doi oameni care de acum au trei zile de când sunt singuri. Trebuie mers în ajutorul lor.

— Cum se face că n-au fost găsiţi încă? Acest lucru mi se pare de necrezut.

— Nu. Burundi se află în plin proces de dezorganizare administrativă. Regiunea unde a căzut satelitul este complet izolată de capitală. În Congo, anumiţi albi au cutreierat săptămâni prin junglă înainte de a fi ajutaţi. Cei doi oameni ai noştri zac poate răniţi prin fundul vreunei colibe…

Malko îl privi cu coada ochiului.

— Dragul meu, dacă mai continui am să-ncep să plâng cu sughiţuri. Brusca dumneavoastră criză de conştiinţă nu cumva este cauzată de faptul că peste trei luni se va supune la vot admiterea Chinei la O.N.U.? Ar fi un frumos scandal în lumea a treia dacă s-ar descoperi un satelit şi doi spioni eşuaţi într-o ţară neutră…

Walton nu răspunse. Ei ajunseseră în faţa hotelului Bristol.

— Voi merge în Burundi, zise Malko, însă numai pentru că doresc să finisez aripa de vest a castelului înainte să vină iarna. Dacă însă se va întâmpla să nu mă mai întorc, sper că aceasta vă va împiedica să dormiţi cel puţin o săptămână…

Cu aceste cuvinte răzbunătoare, el plecă să se culce. Cu greu se mai putea ţine pe picioare.

Capitolul III

Consulatul statului Burundi la Elisabethville era o mică clădire fără pretenţii, ascunsă într-un fund de alee cu vilişoare într-un cartier al ambasadelor. Odinioară acolo fusese un loc paradisiac. După împrejurările numite pudic „evenimente”, cea mai mare parte a luxoaselor vile erau pustii sau încuiate. Diplomaţii de carieră fuseseră înlocuiţi de indivizi greu de definit, de naţionalitate dubioasă şi cu interese misterioase: tot ceea ce cele cinci continente aveau ca agenturi, era puternic reprezentat.

Malko ignora aceste lucruri. El era dominat de un singur gând: să plece din E’ville cât mai repede posibil. Acest oraş era sinistru.

El deschise uşa consulatului şi pătrunse într-o sală întunecoasă, fără aer condiţionat. În plafonul pătat cu muşte de toate culorile, un ventilator mare mişca inutil un aer cald şi rău mirositor.

Trei familii negre erau adâncite într-o conversaţie interminabilă cu unicul funcţionar de la ghişeu, care nu îi aruncă lui Malko nici măcar o privire cu coada ochiului.

După un sfert de oră, acesta nemaiputând suporta căldura, se apropie de tejghea.

— Vă numiţi cumva Inga?

Negrul ridică o mutră adormită şi spuse în limba franceză, cu o voce cântată:

— Într-adevăr, acesta e numele meu.

— Sunt un prieten al lui Allan, zise Malko. Aş vrea să vă vorbesc într-un loc liniştit.

Celălalt abia vorbi:

— Am foarte mult de lucru. Poate mâine sau poimâine.

— Acum, imediat. Vă aştept la barul hotelului Colonial, zise Malko pe un ton sec. Nu am prea mult timp.

Fără să aştepte răspunsul îşi făcu loc printre bluzoane şi ieşi. Lăcomia lui Inga urma să facă restul.

Hotelul Colonial se afla la trei sute de metri de acel loc.

Se putea merge pe jos. Malko se aşezase la o masă într-un colţ sub un ventilator.

Negrul se aşează liniştit. El închisese pur şi simplu consulatul, lăsându-i în stradă pe nenorociţii care aşteptau de dimineaţă. În Africa funcţionarul este rege.

— Aşa deci, zise el, dumneavoastră sunteţi un prieten al domnului Allan?

— Da şi mi-a spus că dumneavoastră îmi puteţi face un serviciu.

Inga asculta cu o faţă inexpresivă. Negrii sunt foarte vicleni.

— Am nevoie de o viză pentru Burundi, îi spuse Malko.

— Ei, asta-i o treabă de durată, zise Inga. Poate dura două luni... Trebuie anunţat la Bujumbura.

Malko îşi lăsă privirea să rătăcească foarte departe.

— Am nevoie de ea într-un interval de trei zile. Este uşor, căci dumneavoastră sunteţi cel care dă vizele. Hârtiile pleacă pe urmă la Bujumbura. Este suficient să puneţi o ştampilă pe paşaportul meu. O ştampilă de 10.000 de franci...

— Ei, ei, asta este o treabă foarte periculoasă.

— Eu sunt încă şi mai periculos, zise cu răceală Malko şi trebuie să plec repede.

Celălalt îl măsură cu privirea. Nu-i plăceau ochii strălucitori şi reci.

— Nu ştiu dacă voi putea. Acum trebuie să mă-ntorc pentru că trebuie să sosească şeful.

Şeful era pe punctul de a avea cu concubina sa un al şaselea copil şi trebuiau salvate cât de cât aparenţele aşa încât nu trebuia să prelungească discuţia. Malko nu mai insistă.

Scoase paşaportul şi îl întinse pe sub masă lui Inga cu o bancnotă de 5000 de franci belgieni împăturită şi băgată la prima pagină.

— Vin să-l iau mâine dimineaţă la prima oră.

Inga băgă paşaportul în buzunar şi sorbi o mare înghiţitură din berea Polar.

— De ce sunteţi atât de grăbit domnule?

Malko, intrat perfect în rol răspunse:

— Am o afacere urgentă la Bujumbura şi nu vreau să-mi scape.

Inga dădu din cap, îşi termină berea şi se ridică, având paşaportul lui Malko în buzunar.

Traversă strada în mersul său dansant. Când fu la adăpost de privirile indiscrete, luă bancnota de 5000 de franci şi o strecură într-unul din pantofi.

Ajungând la consulat el se-nchise în biroul său şi se puse pe lucru.

Mai întâi, făcu o copie a paşaportului lui Malko şi o puse într-un plic în care adăugă câteva cuvinte pentru comisarul Nicoro, şeful securităţii din Bujumbura. Inga, fost învăţător, datora în primul rând postul său faptului că persoana care fusese numită consul după revoluţie, nu ştia să scrie şi mai apoi, datorită constanţei cu care informa poliţia.

Dar, din fericire, el nu dispreţuia alte mici avantaje.

După ce lipi plicul, el decroşă telefonul. Timp de un sfert de oră el vorbi în dialectul swahili[4]. Numele lui Malko reveni de mai multe ori în convorbire. Corespondentul său îl felicită călduros. El urma să primească o primă onorabilă. Datorită oamenilor ca el, organizaţia funcţiona impecabil spre satisfacţia generală.

Inga închise telefonul, căută în memorie dacă şi-a îndeplinit în întregime datoria, apoi cu inima împăcată hotărî să se odihnească.

El plecă pe jos spre cartierul negru. Când intră în casa lui de lut, primul gând fu să ascundă banii. El se gândea să nu dea partidului partea ce i se cuvenea, dar ar fi foarte greu. Nimeni nu putea crede că a dat viza fără să perceapă nici o taxă.

În final adormi cu conştiinţa împăcată.

A doua zi, Malko se trezi foarte devreme. Era adevărat că hotelul Memling nu prea te-ndemnă la odihnă. Acolo era

[4] Swahili Dialecte vorbite în Congo şi Burundi. Împreună cu Burundi, folosit mai ales în Burundi, acestea sunt cele două limbi utilizate în mod curent în această parte a Africii (n. a.).

zgomotul doar ceva mai mic decât în piaţă. Băieţii se înjurau în swahili pe culoare şi clienţii discutau cu voce tare până la ora 3 dimineaţa. Ca toţi pereţii despărţitori furniruiţi aceştia erau doar un pic îmbunătăţiţi…

Banca Africii de Est se găsea aproape în faţa hotelului. Acolo se duse Malko în primul rând. Un funcţionar negru îl lamuri imediat cu privire la ce-l interesa: viramentul de 40.000 de dolari în favoarea sa sosise, chiar în ajun.

Paul Walton era un băiat serios.

— Vă rog să viraţi această sumă pe numele meu, la agenţia dumneavoastră din Bujumbura, ceru Malko.

El semnă câteva hârtii şi ieşi sub privirile respectuoase ale funcţionarilor.

Malko clipi din ochi ieşind din bancă. Soarele începea să ardă fără milă. El opri un taxi 2 CV care trecea şi ceru să fie dus la consulatul burundez, nu cumva Inga să se fi răzgândit. După întrevederea de la Nairobi, el nu se mai întâlnise nici cu Paul Walton, nici cu Allan Pap. Acum el avea întreaga responsabilitate a misiunii sale. Walton îi spusese că este o chestiune de zile. Dacă cosmonauţii trăiau şi capsula căzuse pe sol, cineva i-ar putea oricând descoperi…

Ar fi fost preferabil să aibă un ajutor în această misiune, dar Walton era decis. Era un one-man-show.

În final „acoperirea” furnizată de Pap avea un rol dublu, în primul rând să-i permită să-şi îndeplinească misiunea, dar de asemenea, în caz de nereuşită, Malko ar fi în ipostaza unui traficant de diamante şi nimeni nu ar face legătura între el şi CIA, chiar dacă el însuşi ar mărturisi. Banii sosiţi veneau de la Beirut. Nimeni n-ar putea şti provenienţa lor exactă. Acolo CIA avea de asemenea oameni bine plasaţi, cunoscuţi ca onorabili.

Aceasta avea să se termine odată cu sosirea la Bujumbura. Allan Pap îl instruise bine: Organizaţia lui Ari-asasinul era puternică şi poseda ramificaţii şi complicităţi în toată această parte a Africii.

Acum, el socotea misiunile ce-i mai rămâneau de îndeplinit până la retragere. Încă cinci sau şase şi castelul său va fi restaurat. Mai trebuiau câteva pentru completarea

rezervelor şi apoi va spune adio spionajului, în afara cazului în care norocul îi va întoarce spatele.

Consulatul era pustiu cu excepţia lui Inga, liniştit, aplecat asupra unei foi de hârtie. Când îl văzu pe Malko, negrul trase un sertar din care scoase paşaportul şi i-l dădu:

— Totul este-n regulă. Dumneavoastră puteţi sta trei luni în Burundi.

Malko examină viza întărită cu Tamburul sacru şi palmierul, emblemele statului Burundi.

Cu discreţie, o nouă bancnotă de 5000 de franci belgieni îşi schimbă stăpânul.

— Vă doresc drum bun, spuse cu politeţe Inga.

El făcuse tot ce trebuia pentru asta.

Cu spinarea lipită de scaunul maşinii sale din cauza transpiraţiei, Julius Nieder crăpa de căldură. El luă sticla de J & B pusă pe podea între picioare şi bău o înghiţitură mare.

Bătrânul Moskwich, împrumutat de la un şofer de taxi negru căruia îi făcuse unele servicii în timp, mirosea îngrozitor. Era însă indispensabil pentru un filaj discret.

În fundul buzunarului său, Julius pipăi ultima bancnotă de 1000 de franci. Trebuia să îndeplinească neapărat această misiune, altfel era pierdut. El era prea cunoscut la E’ville pentru a se amuza cu bagatele ca hold-up-uri sau o mică crimă. Cu toate că paşaportul său pe numele de Julius Nieder îi oferea o oarecare acoperire liniştitoare, nu trebuia să împingă riscul prea departe. Descoperirea adevăratei sale identităţi i-ar da o serioasă bătaie de cap.

Un taxi opri în faţa consulatului burundez. Omul blond care coborâse din el, corespundea semnalmentelor date de cei care-l foloseau. Grăbit, el lăsă sticla de whisky şi porni motorul.

Taxiul CV2 rămase în faţa consulatului. Cinci minute mai târziu, omul blond ieşi şi se urcă în taxi. Julius îl lăsă să parcurgă 200 de metri şi se luă după el.

Malko aştepta un taxi la intrarea hotelului. Avionul său pentru Bujumbura pleca de la N’jili, aeroportul din E’ville, peste două ore. Îi trimisese o telegramă lui Pap. Era un

ultim contact cu CIA. Nu mai exista un agent care să-l primească, nici loc de primire. Enorma putere a CIA nu mai însemna nimic la Bujumbura.

O mică negresă foarte drăguţă cu bluza sa decorată cu roţi de bicicletă şi o basma albastră pe cap trecu prin faţa lui făcându-i cu ochiul. Era aproape apetisantă.

Taxiul, un vechi 403 cu vopseaua zgâriată, sosise. El se urcă, fără să observe o altă maşină care demară în spatele lui, cu doi oameni la bord. Omul de lângă şofer era Julius Nieder. El de asemenea, lua primul avion spre Bujumbura.

Capitolul IV

— Valiza dumneavoastră nu a fost deschisă!

— Tocmai am trecut de vamă...

— Trebuie controlată.

Negrul cel înalt îndreptă asupra lui Malko pistolul său automat cehoslovac la care el fixase şi o baionetă ascuţită ca o lamă de bărbierit şi-l fixă cu ochi ameninţători.

Resemnat, Malko puse valiza pe jos, o deschise, chiar sub banderola pe care era scris: „Bine aţi venit în Republica Burundi”. Cuvântul „republică” era pictat grosolan peste cuvântul „regat”.

Sub privirea importantă a soldatului negru, un alt soldat deschise geamantanul. În afara costumului de alpaga antracit, care era fixat pe capacul cutiei, Malko, totdeauna cochet, îşi cumpărase trei compleuri ultra lejere bleu, cenuşiu şi unul bej. Chiar în mijlocul Africii el voia să fie un tip elegant.

El ridică cu respect cămăşile de voal ornate cu o discretă monogramă şi o coroană, mângâie trusa de toaletă şi privirea îi căzu pe o fotografie mare reprezentând castelul lui Malko de la Liezen. Era o mascotă de care el nu se despărţea niciodată, dar aici în Burundi, acesta părea mai degrabă un capriciu. Negrul întoarse fotografia pe toate părţile fără să îndrăznească să pună întrebări şi o puse la loc.

Malko aştepta răbdător. Era inutil să iasă în evidenţă făcând scandal.

Omul care voise să-l omoare trecu pe lângă el cu un mic sac de voiaj în mână, fără să-i arunce o privire. Malko îi urmări gânditor silueta masivă, iată că deja avea cel puţin „un prieten” în această ţară dezagreabilă.

El se pregătea să închidă valiza, când soldatul care-l interpelase scoase un ţipăt de bucurie. Lăsând pistolul, el băgă mâna în valiză şi luă o pereche de şosete din mătase neagră.

— Este o datorie foarte plăcută să ajutaţi revoluţia, zise el în franceza sa exotică băgând şosetele într-unul din buzunarele uniformei sale.

Nu *se* discută o asemenea evidenţă. Malko îşi închise valiza. În spatele lui, unul din tovarăşii de călătorie murmură: „Negrii au trei pasiuni: batistele, şosetele şi independenţa”.

Dacă ar fi fost auzit, risca să fie împuşcat. Era unul din rarii pasageri care, ca şi Malko, avea destinaţia Bujumbura. Aproape toţi ceilalţi continuau călătoria spre Nairobi, sau poate ar fi continuat-o fără incidentul cu hubloul, pentru că aparatul DC 6 trebuia înlocuit. Cel puţin dacă înlocuirea aceasta s-ar face a doua zi dimineaţă.

Burundezii însă nu permiteau pasagerilor în tranzit involuntar să meargă să se culce în oraş, dacă nu aveau viză. Nenorociţii trebuiau să se înghesuie în sala de aşteptare sau la bar, totul fiind neclimatizat.

Echipajul belgian făcea spume de furie, dar zadarnic.

De altfel primirea era mai degrabă frigorifică. O pancartă anunţa că interdicţia de circulaţie era valabilă între miezul nopţii şi ora şase dimineaţa şi orice persoană surprinsă în stradă, risca să fie împuşcată fără somaţie.

De asemenea, era interzisă orice discuţie care să critice noul guvern, sub ameninţarea cu închisoarea.

Statul liber şi suveran Burundi nu glumea cu onoarea. Chiar dacă cea mai mare parte a cetăţenilor săi trăia dezbrăcată într-o junglă de neatins şi aproape nimeni nu ştia cine guvernează ţara, vocea statului Burundi era conştiincios contabilizată la O.N.U. la fiecare votare. Malko era pe punctul de a ieşi din sală când vocea soldatului îl pironi pe loc.

— Dumneavoastră n-aţi fost percheziţionat!

Răbdător, el se-ntoarse zâmbind.

— Dar tocmai acum aţi terminat percheziţia.

— Lăsaţi valiza şi dezbrăcaţi-vă.

El nu ştia că părul său blond îl făcea să semene cu un flamand, neam de albi pe care ei îl urau cel mai tare.

Acum erau trei soldaţi în jurul lui şi un sergent. Malko îşi aminti ce-i spusese Allan Pap la Nairobi când îi vorbise de

Burundi.

„Este o ţară de maimuţe acolo. Dacă vreţi să scăpaţi cu viaţă, de câte ori un soldat vă cere să faceţi ceva, executaţi ordinul. Nu interesează ce”.

Malko îşi dezbrăcase deja haina, când albul care-i murmurase opinia sa despre negrii se apropie cu un locotenent indigen. I se explică incidentul. Acesta se-ntoarse spre Malko, politicos:

— Este o plăcere să primeşti un străin, spuse el.

Cu o frază spusă în kirundi, el îi concedie pe soldaţi. Acum toţi patru râdeau în gura mare. Malko mulţumi, făcu o cruce pe şosetele sale şi ieşi.

Un miros persistent domnea pe holul „aerogării”, o construcţie lungă din lemn şi plăci de tablă. Nu era decât un singur ghişeu pentru toate companiile străine, închis de altfel. Trecuseră vremurile frumoase când avioanele DC 6 ale Air Congo erau singurele care aterizau pe micul teren invadat de pădure. Turnul de control semăna cu un castel de apă şi nu avea prea mare eficacitate. După revoluţie, militarii preluaseră această cocină.

Malko rămase câteva clipe nemişcat. Peste tot negrii dormeau aşezaţi direct pe sol. Într-un colţ era chiar un om bandajat, plin de sânge, cu un copil agăţat de pântec, ca o monstruoasă lipitoare.

Recent, incidentele dintre Hutus şi Tutsi provocaseră zeci de răniţi.

La bar, o frumuseţe locală, studia părul blond al lui Malko cu lăcomie. Rochia sa albastră cu volane decorată cu maşini de cusut, mula nişte fese atât de sculpturale, încât păreau ireale. Ca semn exterior de bogăţie, ea-şi prinsese în părul aspru mai multe clame Bic.

Sculpturala Venus îl adresă un surâs larg. El nu avu timp să răspundă acestui semn de interes deoarece cele două microfoane din hol începură să latre. Se produseră zgomote confuze şi o voce de bărbat anunţă:

— Va vorbi preşedintele Bukoko.

O voce furioasă, în mod clar a preşedintelui, îl întrerupse rapid şi vorbi într-o franceză cântată, limba oficială în Burundi:

— Sunt foarte, foarte supărat. Furia mea este superlativă. Interzic în mod imperativ ca funcţionarii să profite de tinerele fete în localurile administraţiei publice. Ar fi posibil să dispun împuşcarea unor astfel de oameni.

Trecând apoi la un dialect necunoscut lui Malko – *urundi* – el continuă să vocifereze. Pe punctul de a începe să râdă de unul singur, Malko privi în jurul său. Negrii, cu o mină foarte serioasă, foarte concentrată, ascultau cu o seriozitate religioasă. El profită pentru a se-ndrepta spre ieşire, lovind cu piciorul două şopârle care blocau uşa.

Aerul încins îl apăsă pe umeri. În ciuda orei târzii erau aproape de 30°. Era începutul sezonului ploios, al averselor bruşte şi în general spre ora şase seara, acestea inundau pădurea.

În timp ce el căuta din ochi un taxi, o turmă de negrotei goi se bătea pe mânerul valizei sale. Această luptă se sfârşi în favoarea celui mai puternic, un negru înalt cu o caschetă de pompier american şi un slip, trăgând un extinctor pe roţi.

— *Bwana,* taxi?

Acesta era un negru îmbrăcat după moda europeană, cu. Un pantalon de în gri, o haină roşie şi o cămaşă brodată cu floricele de hibiscus. Ne purtând vestă, el îşi agăţase unul din capetele lanţului enorm nichelat de ceas de unul dintre nasturii şliţului de la pantalon, ceea ce ştirbea mult din aspectul ansamblului.

— Care este cel mai bun hotel din Bujumbura? întrebă Malko.

Negrul scutură din cap:

— *Bwana*, există unul singur Pagidas foarte bine.

— Perfect, du-mă acolo.

Un grup de paria negri îl priveau curioşi pe Malko. Ei se plictiseau. Nu merita să le ofere distracţie pe seama lui. El se urcă în Chryslerul Imperial model 1948 şi pentru a se debarasa de puştani le aruncă un pumn de monede congoleze. Asasinul din avion dispăruse. Chryslerul demară. Un alt negru se urcă lângă şofer, conform unui obicei african şi maşina se angajă pe o impozantă autostradă care ieşea din aeroport. Malko oftă plictisit pe canapeaua cu arcurile rupte a maşinii.

Niciodată nu fusese lansat într-o misiune atât de ţicnită, îi venea să creadă că CIA voia să se debaraseze de el. Aici în Burundi, era un alt univers, iraţional şi imprevizibil.

Impozanta autostradă mărginită de colibe, se transformă după 500 de metri în drum de pământ. De fiecare parte, era pădure. Farurile luminau un pământ uscat, arbori şi tufişuri spinoase. După hartă, Bujumbura se găsea la 25 km. Cărări mai mici se înfundau între arbori spre sate invizibile. Deşi căzuse seara, ca peste tot la tropice, căldura nu scăzuse.

Deodată Malko fu proiectat spre plafon. Chryslerul intrase şi ieşise dintr-o groapă. Şoferul se-ntoarse zâmbind.

— *Bwana*, şoseaua nu-i bună.

Nu mai era nevoie s-o spună. Negrul trebuia să facă slalom printre gropi. La fiecare 500 de metri Malko era aruncat spre celălalt capăt al banchetei. Asta era deci una din autostrăzile principale ale statului Burundi.

Le trebui o oră pentru a parcurge cei 25 de kilometri, până la Bujumbura. Apărură mai întâi şirurile de colibe din chirpici sau din cărămidă luminate de lămpi cu acetilenă colcăind de negri care ţipau şi se agitau. Pe ici pe colo, se vedeau «magazini», un fel de bazaruri mizerabile vânzând cuie, săpun, săpăligi, petrol, papioane şi bijuterii de proastă calitate. Apărură şi firme de neon cu nume poetice: *Au clair de la lune, Le Café du Crépuscule.* În cea mai mare parte a localurilor, bărbaţii dansau între ei, nu din cauza pederastiei ci pentru că femeile lor erau prea ocupate cu treburile gospodăreşti, ca să poată veni să se amuze.

Elegantele în bubu-uri începură să cheme taxiul. Prin geamul deschis al portierei de lângă el, şoferul făcu un gest obscen şi izbucni în râs.

În centrul Bujumburei circulaţia deveni. Mai densă; Chryslerul făcu înconjurul unei mari pieţe şi opri în dreptul hotelului Pagidas. Un singur trotuar al bulevardului Uprona era luminat şi Malko întrebă pentru ce. Şoferul îi explică precum că era vorba de o măsură de economie.

Era o clădire modernă cu 6 etaje, cu un hol mare plin cu plante verzi. Din momentul în care coborî din taxi, se simţi scârbit de mirosul oraşului. Toată Africa mirosea urât, dar aici era ceva în plus. De la revoluţie nu se mai ridicase

gunoiul. Un taxi cu patru morţi rămăsese trei zile în mijlocul bulevardului Uprona, fără ca nimeni să se preocupe.

Un jeep cu parbrizul coborât, plin cu soldaţi cu feţe sălbatice, trecu prin faţa hotelului. Ei se jucau de-a războiul. Unii dintre ei, în ciuda căştii, îşi pictaseră pe faţă însemnele tribale.

Malko fu apucat de frisoane în aerul rece din hol. Instalaţia de aer condiţionat mergea din plin. Toţi funcţionarii erau negri. Fără să spună nici un cuvânt i se întinse un formular spre a-l completa. Când văzu preţul, crezu că este o greşeală: 60 de dolari.

— Este 6 dolari? întrebă el.

Negrul negă din cap.

— Nu domnule, 60. Preşedintele Bukoko însuşi a fixat preţul.

Este ceea ce se numeşte democraţie directă.

Malko surâse gândindu-se la ce vor spune contabilii de la CIA, văzând nota de cheltuieli. Pentru acest preţ, la New York ar fi obţinut un apartament la Waldorf şi o duzină de femei în fiecare cameră.

Un negru în bubu, cu faţa indiferentă, luă valiza şi-l precedă spre ascensor. Camera sa era la etajul trei. Pagidasul văzut de aproape era o combinaţie de H.L.M., închisoare şi hangar. Negrul puse valiza pe pat şi dispăru. Singura sursă de lumină era un fel de lampă gen masă de operaţie, agăţată de pat. Cât despre aparatul de aer condiţionat, el făcea un zgomot ceva mai redus decât un Boeing la decolare şi sufla un aer călduţ şi prost mirositor.

Descurajat, Malko se aşeză pe pat. Era puternic stăpânit de gândul de a se întoarce cu primul avion, oriunde. Din birourile lor climatizate de la Washington, şefii n-aveau nici o idee precisă de ce însemna Burundi, sau probabil că aveau o asemenea idee dacă-l expediaseră într-o asemenea misiune câinoasă. Îl revedea pe David Wise foindu-se în fotoliul său, încercând să-i explice situaţia pe o hartă a Africii:

— Pentru noi Burundi nu există. Nu avem relaţii diplomatice, nici comerciale, au doar o delegaţie la O.N.U. Ruşii nu stau nici ei mai bine ca noi. După diverse

neînţelegeri, ambasadorul lor a fost expulzat, după ce a fost ţinut două zile în aerogară fără să mănânce. Numai chinezii suni bine văzuţi, cel puţin de către unii dintre membri guvernului. Mai mult! Înainte de revoluţie, regele a aflat că patruzeci de chinezi intraseră în ţară cu numai zece paşapoarte. El i-a aruncat în închisoare, unde probabil pot fi găsiţi şi azi.

— Minunată ţară, răspunse Malko. Nu credeţi că ar fi mai bine să trimiteţi acolo un batalion de puşcaşi marini ca să întreprindă o operaţiune de curăţire?

Pe harta Africii, Burundi nu era decât o pată verde între lacul Tanganyika şi Congo. David Wise pusese degetul pe un punct din sudul ţării spre frontiera cu Tanzania.

— În această zonă a aterizat satelitul nostru, conform calculelor ordinatoarelor, la 150 de kilometri de Bujumbura, dar cea mai mare parte a podurilor sunt scoase din uz şi de la recăpătarea independenţei nu au fost reparate. Va trebui să faceţi multe ocoluri, poate două sau trei faţă de parcursul iniţial... Ştiu că nu-i o misiune uşoară. De la cucerirea independenţei, Burundi revine uşor către Evul Mediu într-o baie de sânge. Ei sunt la a patra revoluţie. În afară de Bujumbura, nu sunt decât sate pierdute în junglă. Odată plecat din capitală cu o maşină şi o călăuză, treaba va fi relativ uşoară. Aveţi un mare avantaj că vorbiţi curent limba franceză...

Îşi scoase costumele pentru a le aranja ca să nu semene cu nişte cârpe, apoi îşi scoase trusa de toaletă.

Mai întâi tubul cu pastă de dinţi. Cu foarfecele tăie extremitatea pentru a scoate o ţeavă mică de pistol automat pe care o puse în chiuvetă. Apoi scoase fundul dublu al unui flacon de alcool, de unde luă mânerul. Cu alte câteva piese mici aflate în fundul valizei, el asamblă în două minute pistoletul său extraplat special fabricat în laboratoarele CIA. Era atât de plat, încât putea fi purtat uşor sub un smoking şi folosea la fel de bine cartuşele normale ca şi cele anestezice.

Malko îl probă şi branşă încărcătorul, apoi şi-l puse în mica sa borsetă cu fund dublu şi o închise cu cheia sperând să nu aibă nevoie s-o folosească.

Omul care încercase să-l omoare în avion se afla în oraş. Nimic nu dovedea că el ar fi renunţat la proiectul său.

Malko nu avea de gând să facă mulţi purici în capitala statului Burundi. În minte îşi notase numele şi adresa persoanei care-l putea ajuta la recomandarea lui Allan Pap. Mort de oboseală, el adormi imediat. Nu era momentul să meargă să hoinărească prin Bujumbura.

În celălalt capăt al oraşului, chiar la marginea cartierului indian, spre lac, Julius Nieder trecea printr-un moment dificil. Umilit şi ruşinat, el se lăsa apostrofat de către un personaj voluminos îmbrăcat într-un costum de culoarea lemnului de trandafir, care se plimba în jurul său urlând. Crizele lui Ari-asasinul erau renumite până-n Africa de Sud.

— Imbecilule, urla el. Am ordonat ca acest tip să nu pună piciorul în Burundi. Eu ştiu pentru ce vine el. Sunt băieţi în sud care încearcă să introducă un lot de pietre, fără să treacă pe la noi. Acest tip a aflat nu ştiu de unde şi vine ca să-i jefuiască.

Julius se apără:

— Nu mi-am spus ultimul cuvânt. Aici pot acţiona mai uşor.

Ari se-nfipse în faţa lui.

— Nu. Mie nu-mi plac eşecurile. Vei fi îndemnat să faci vreo tâmpenie. Mâine dimineaţă este un avion pentru Kampala, ia-l şi să nu mai pui niciodată piciorul pe-aici.

El căută în buzunar şi-i întinse o bancnotă de 5000 de franci belgieni. Julius o împături umil şi o băgă în buzunar. Era mulţumit că nu pierdea chiar tot.

Nebun de furie, Ari-asasinul zise:

— Am să mă ocup eu însumi de acest tip. Cel puţin, va fi o treabă bine făcută.

Când Malko părăsi a doua zi hotelul Pagidas, doi negri se băteau cu furie în faţa intrării, sub privirea unei duzini de puşti care se bucurau la fiecare lovitură schimbată între cei doi. Unul dintre combatanţi îşi ridicase cămaşa şi luă poziţia boxerilor profesionişti.

Văzându-l pe Malko, portarul hotelului se precipită cu

măciuca ridicată spre cei doi combatanţi şi împrăştie grupul spre colţul străzii.

— Unde-i strada Kiwu? îl întrebă Malko pe portar.

— Luaţi-o pe acolo, şefu'! Nu-i departe, îi răspunse acesta cu aceeaşi imprecizie africană. Ar fi putut fi o sută de metri sau 10 kilometri. Cum nu se vedea nici un taxi, Malko o luă pe jos. Foarte repede, macadamul făcu loc pământului bătătorit.

Malko se informă de mai multe ori. După un drum de doi kilometri, transpirat leoarcă, el zări pe o pancartă la 60 de centimetri de sol, «strada Kiwu». În acest oraş, s-ar fi putut spune că plăcile cu numele străzilor erau făcute pentru pitici.

Pe strada Kiwu era un amestec eterogen de buildinguri moderne şi de cabane de lemn. Pe cea mai mare parte a caselor nu erau trecute numere. Negrii îl examinau pe Malko curioşi. Categoric, albii nu erau prea numeroşi în acest cartier.

Deodată el nimeri într-un post de poliţie înconjurat cu sârmă ghimpată şi ocupat de soldaţi cu berete verzi.

Sătul de atâta hoinăreală, Malko trecu pe lângă santinela bănuitoare şi intră. Un sergent era aşezat în spatele unui birou murdar şi doi negri – posibili suspecţi – erau ghemuiţi, sprijiniţi de un perete cu feţele învineţite şi inexpresive.

— Ştiţi cumva unde se află numărul 64? întrebă Malko.

Sergentul luă un aer total abrutizat şi scutură din cap, apoi murmură:

— Nu şefu'.

Pentru a-l încuraja, Malko întrebă:

— Aici ce număr este?

Celălalt se-ncruntă. Aceasta depăşea însă atribuţiile sale.

— Nu ştiu, şefu'.

El îşi plecă ochii în registrele sale. În jurul lui Malko, soldaţii aşteptau liniştiţi. Descurajat, el ieşi.

În disperare de cauză, el apelă la un puşti, întinzându-i o bancnotă de 5 franci.

— Tu cunoşti casa domnului Couderc?

Era o metodă infailibilă. Puştiul îl luă pe Malko de mână şi trei minute mai târziu, se opriră în faţa unei case cu un etaj

din chirpici. În mod vag, se distingea scris cu creta numărul 64.

Puştiul se-ndepărtă în fugă. Malko împinse poarta care dădea într-o curte mică şi rămase pironit locului.

În interiorul curţii, un grup de negri râdeau în hohote în jurul unui obiect pe care el nu putea să-l distingă. Cea mai mare parte purtau uniformă albă, roşie şi verde, a J.N.K., asociaţia tineretului din partid. Malko se apropie. Unul dintre negrii se întoarse spre el şi le făcu un semn celorlalţi. Trei sau patru negri trecură pe lângă el cu ochii încruntaţi şi obrazul plecat. Ceilalţi dispărură printr-o mică deschizătură a gardului.

Nu mai rămăsese decât unul care urina ţinându-şi sexul delicat cu două degete. Malko ajunse în dreptul său şi negrul îl zări. Un amestec de frică, ură şi ceva care semăna cu ruşinea apăru pe faţa lui. Repede îşi ascunse sexul în bubu-ul său şi plecă fugind, lăsând să iasă la iveală obiectul pe care urina.

Era un cap de om.

Mirat, Malko văzu capul mişcându-se şi o voce spuse cu blândeţe:

— Dacă aţi săpa puţin în jurul meu, ar fi apoi uşor să mă scoateţi de-aici.

Vocea-i era umilă şi blândă. Malko îngenunche şi, învingându-şi sentimentul de scârbă, îndepărtă pământul îngrămădit, plin de urină. Omul care fusese îngropat de viu până la gât, era aproape chel, avea faţa rotundă şi era miop. Când el surâse, Malko îi descoperi dinţii stricaţi.

Verde de furie, el săpa ca un castor. Arcuindu-se, Malko scoase omul apucându-l de umeri. Nu se mai găsea nici un negru prin apropiere.

Murdar de pământ, nenorocitul ieşi din groapă. Cămaşa şi pantalonul său de în erau într-o stare vrednică de milă.

— Dumneavoastră sunteţi Michel Couderc? întrebă Malko.

— Da.

Cu paşi mici, el se-ndreptă spre poarta casei şi-i făcu semn lui Malko să-l urmeze.

Interiorul era modest mobilat şi pe masă era un

ventilator portabil.

Couderc îşi puse o pereche de ochelari, explicând cu un surâs şters:

— N-au fost prea răi. M-au lăsat să-mi scot ochelarii înainte… Vă rog să mă iertaţi, mă duc să-mi fac un duş…

După mirosul existent, acesta era un lux. În timp ce el dispărea în fundul camerei, Malko ridică ochii descurajat spre cer. Era grozav prietenul lui Pap! Dacă asta era tot ce avea el drept călăuză…

Michel Couderc reveni cu un pantalon şi o cămaşă curată, dar culoarea sa era tot gălbuie ca şi când ar fi continuat să fie impregnat de urină.

— Dar pentru Dumnezeu, ce se-ntâmplă? întrebă Malko.

Celălalt oftă.

— Dacă aţi şti! Asta nu-i nimic. Ei nu-mi voiau răul. Dar ştiţi dumneavoastră, africanii…

El pronunţa cuvintele cu teamă.

— De ce vă tratează astfel?

— Este o istorie lungă, murmură Couderc. Sunt cincisprezece ani de când sunt în această ţară. Eu aveam o mică revistă şi trăiam bine. A venit prima revoluţie şi totul a trecut cu bine. Ei nu aveau nimic contra albilor. Din contră, ei mi-au cerut să rămân şi să colaborez cu noua administraţie. Apoi, într-un număr al revistei mele am publicat un articol despre numărul exagerat de funcţionari şi-l sfătuiam pe rege să-i trimită la câmp. A doua zi, eram în închisoare. Am rămas acolo până luna trecută. Când ambasadorul a intervenit pentru mine, regele a ameninţat cu ruperea relaţiilor diplomatice. Cum nu eram aşa de important, m-au lăsat să putrezesc în închisoare. Acum două luni, am fost anunţat că voi fi executat pentru activitate antinaţională, din cauza articolului meu. Ei păreau foarte serioşi. Pentru ei era singura metodă de a scăpa de mine, fără să-şi strice firma. Când regele a fost alungat, am fost scos din închisoare. Preşedintele m-a convocat şi mi-a spus că predecesorul său a fost o canalie şi că el mă numea ministru adjunct la informaţii. Revista mea urma să reapară, cu singura condiţie ca să-i prezint toate articolele înainte de publicare. Eu i-am zis că prefer să părăsesc ţara. L-a apucat

o criză de furie, mi-a spus că sunt un cetăţean rău şi mi-a promis că mă va face să-mi schimb părerea, că Burundi are nevoie de mine. De atunci, în fiecare zi, tinerii din partid vin să mă maltrateze. Mi-au luat paşaportul, mi-au confiscat toate bunurile, nu mai am bani. Aş da orice ca să plec. Azi au venit să-mi spună că au de gând să-mi scoată ideile rele din cap. Ei nu voiau în mod real să-mi facă rău…

Resemnarea lui făcu sângele lui Malko să-i fiarbă în vine.

Michel Couderc clipi din ochi privindu-l şi-l întrebă:

— De ce aţi venit să mă vedeţi?

— Eu nu sunt prieten al lui Allan Pap, zise Malko prudent.

— Ah!

Couderc se aşeză pe un taburet:

— El ce mai face? Aici la Bujumbura, uităm pe toată lumea.

— El e bine. Mi-a spus că puteţi să-mi faceţi un serviciu.

— Serviciu!

Un surâs acru îi scoase la iveală dinţii stricaţi.

— Eu nu mai pot nimic, eu nu mai exist. Chiar şi negrii mi se urinează în cap şi eu nu mai pot face nimic… deci…

— Am nevoie de dumneavoastră şi asta vă poate aduce un venit important.

Michel Couderc se ridică şi puse mâna sa mică, grăsuţă, cu unghiile murdare peste reverul imaculat al costumului de alpaca al lui Malko. Mirosul urât îl făcu pe acesta să se retragă.

— Nu vreau decât un singur lucru, şuieră Couderc. Să plec, să mă car din această ţară nenorocită şi să nu mai văd în viaţa mea un negru, mă auziţi? Dacă voi reuşi, voi merge la O.N.U. Să le spun eu ce sunt aceşti negri.

— Cu bani, puteţi pleca, zise Malko. Vă promit că veţi trece frontiera.

— Cum?

— Nu pot să vă spun acum. Veţi accepta să mă ajutaţi?

— În ce fel?

— Ştiţi dialectele kirundi, swahili şi cunoaşteţi bine ţara, nu-i aşa?

— Da.

— Am nevoie de o călăuză pentru a merge în sud.

Couderc ridică din umeri:

— Nicoro nu mă va lăsa să plec din Bujumbura.

— Asta se poate aranja şi după aceea nu va mai trebui să puneţi piciorul în acest oraş.

Couderc îşi ronţăi unghiile. Îl privi pe Malko.

— Ce treabă aveţi dumneavoastră în sud? Acolo nu-i nimic altceva decât provincia Mosso. Adevăraţi sălbatici, de care nici măcar tribul Hutus nu vrea să audă vorbindu-se.

— Credeţi că asta e important, în comparaţie cu banii pe care vi-i voi da? replică Malko.

Cuprins de nervi, Couderc îşi băgă mâinile în buzunar:

— Dumneavoastră lucraţi pentru Ari-asasinul. Nu-mi mai spuneţi basme. Dumneavoastră sunteţi ca toţi ceilalţi. Mergeţi să căutaţi diamante în Copper-belt.

— Eu nu lucrez pentru Ari, spuse încet Malko. Eu lucrez pentru mine.

Couderc deveni încă mai galben.

— Eu nu vreau lovele de la dumneavoastră. Am destule necazuri şi aşa. Nu vreau să-mi sfârşesc viaţa în lacul Tanganyika cu un pietroi atârnat de gât. Calm, el îşi scoase pistoletul de la centură şi-l ameninţă pe Couderc.

— Veţi avea 5000 de dolari aur bani lichizi, spuse el, cu un paşaport. Vă voi ajuta să treceţi frontiera, eu însumi. Nici eu nu voi mai reveni la Bujumbura. Nu pot să vă las singur în urma mea după cele ce v-am spus. Aveţi treizeci de secunde ca să vă decideţi.

Malko ura violenţa şi trebuia să facă un efort pentru a-l ameninţa pe nenorocitul de Couderc, dar trebuia să părăsească Bujumbura cu orice preţ. Bineînţeles că n-ar fi tras în caz de refuz.

— Bine, murmură Couderc, accept. Sper însă că sunteţi un om de cuvânt.

Malko nu răspunse, dar scoase din buzunar o grămadă de bancnote din care luă o hârtie de 100 de dolari.

— Iată un acont. Veţi merge să cumpăraţi tot ce trebuie pentru a pregăti călătoria. Socotiţi cincisprezece zile din acest moment. Trebuie cumpărată o maşină bună care să nu ne lase în pană. Voi plăti preţul când ne vom întâlni, întâlnirea, mâine dimineaţă la Pagidas. Am camera 25.

Plecă, lăsând bancnota pe masă.

Strada Kiwu era pustie. El se hotărî să meargă pe jos până la hotel.

— Hei, aşteptaţi, zise Couderc. Dumneavoastră credeţi că se merge în felul ăsta la Mosso?

— Am privit harta, replică Malko. Drumul urmează malul lacului. Nu sunt mai mult de 150 de kilometri.

Michel Couderc rânji.

— Harta vă spune oare că podurile sunt închise pe Rvzibazi şi pe Karonge, ca să nu mai spunem de altele care nu sunt nici măcar menţionate? ... Trebuiesc socotite cel puţin cincisprezece zile!

— Vom vedea la faţa locului. Oricum, trebuie să mergem să vedem.

Capitolul V

Pentru a putea găsi o mutră mai murdară între tropicul Capricornului şi tropicul Cancerului s-ar fi cerut lungi şi tenace cercetări.

Basun Nicoro, marele şef al poliţiei burundeze combina de douăzeci de ani servilismul faţă de colonialism cu puterea pe care i-o conferea noul său post. Îmbrăcat impecabil cu o tunică de tergal aproape albă pe care o schimba de două ori pe zi pentru că transpira, cu mâinile îngrijite şi părul descreţit el căuta să pozeze în gentleman, dar toate tentativele sale eşuau din cauza fizicului.

S-ar fi putut trece peste însemnele tribale care-i brăzdau pometii obrajilor, peste tăietura care-i acoperea ochiul drept, urmă a vechilor lupte între triburi. Dar expresia gurii groase şi a ochiului stâng, amestec de răutate, lăcomie şi laşitate, erau de-a dreptul repugnante. Trecut direct de la funcţia de agent de circulaţie la cea de comisar principal în Bujumbura, Nicoro îşi înspăimânta până şi subordonaţii. Aceştia şuşoteau cum că el se ocupa cu contrabanda cu copii din Kenya, pentru efectuarea sacrificiilor rituale şi că puterea sa, de-acolo venea.

Toate prostituatele din Cartierul indian îi dădeau birul dar principala sa sursă de venit, era legătura cu traficanţii de diamante şi din jaful la care-i supunea pe cumpărătorii oficiali. În afara celor 50.000 dolari pentru concesionare, ei îi dădeau 20.000 sau 30.000 pentru a evita interminabile şicane administrative. Cum Nicoro nu avea încredere în bănci, el îşi ascundea banii prin toate colţurile casei şi tortura cu regularitate pe unul dintre copii pentru a se asigura că nimeni nu-i atinge comoara.

Partizan al Chinei şi al chinezilor, el nu purta decât tunici cu guler militar şi-şi aclama în faţa tuturor celor dispuşi să-l asculte ura contra rasei albe, inclusiv contra ruşilor. El efectua deseori călătorii în Tanzania, alt fief al chinezilor. Practic era omul cel mai puternic din Bujumbura.

Astfel gândea Michel Couderc, stând în picioare în fata biroului impecabil aranjat. Bancnota nouă de 100 de dolari ieşea în evidenţă şi îi atrăgea ochiul în mod irezistibil.

La o oră după plecarea lui Malko, oamenii comisarului erau la el, informaţi de tinerii din J.N.K. Ei l-au percheziţionat şi au găsit bancnota, apoi au început necazurile.

— Deci?

Couderc clipi din ochi.

— Ce vreţi să ştiţi domnule comisar?

Nicoro făcu un semn din cap. Bakari şi M'Polo, cei doi inspectori negri care-l încadrau pe Couderc, îl loviră fără milă. Ochelarii îi săriră în partea cealaltă a camerei. Ei continuară să-l lovească fiecare pe rând peste faţă. Pentru a se apăra, Couderc îl luă de cravată pe Bakari, dar negrul îl muşcă până la sânge de mâna dreaptă.

Michel Couderc căzu. Ca nişte automate bine reglate, cei doi negri se opriră, îşi ajustară ţinuta şi luară o poziţie de aşteptare, dansând când pe un picior, când pe celălalt. Bakari îşi şterse pantoful prăfuit de pantalonii lui Couderc care se ridica încet.

— Deci, domnule Couderc? zise Nicoro, foarte calm.

Nenorocitul dădu din cap.

— De ce mă lovesc oamenii dumneavoastră, domnule comisar?

Ochiul valid al lui Nicoro se-nchise de furie. Cu toate că vorbea bine franceza, el pronunţa cuvintele cu greutate atunci când devenea nervos.

Pumnul său strivi hârtia de 100 de dolari.

— Zdreanţă albă, urlă el, ai bătut zoc de polijie. Unde ai găsit tu acest bilet de 100 de dolari? Zdreanţă, am să te fac să crapi. Tu baţi zoc de polijie, ha, tu baţi zoc de polijie da…

Onorabilul Nicoro emana ură prin toţi porii. Un burlan de la Notre Dame ar fi părut graţios, în comparaţie cu faţa lui crispată. Sărind din spatele biroului său, el îi dădu o palmă care-l lipi pe Couderc de uşă. Zeflemitori, cei doi poliţişti negri îl priveau pe albul nenorocit, lipit de perete.

Comisarul îi mai dădu o lovitură de picior în spate lui Couderc care gemu, apoi îl apucă de guler şi îl ridică.

Lipindu-şi buzele de faţa învineţită a victimei sale, îl înjură amestecând dialectele swahili şi kirundi cu franceza.

— Tu furat de la negrii banii tăi, zdreanţă! Sparg la tine mutra. Omor la tine dacă trebuie.

El se-ntoarse.

— Bakari, dă-mi cuţitul!

Poliţistul scoase un pumnal lung pe care-l avea fixat într-o teacă la centură. Nicoro aproape parcă i-l smulse. Un surâs batjocoritor îi scoase dinţii la iveală. Aproape că-şi regăsise calmul. Cu un gest hotărât el înfipse vârful lamei în centura lui Couderc şi ridică încheietura mâinii. Tăiată, centura se desprinse. Grăbit, Couderc îşi prinse pantalonii cu mâna.

— Mâinile deasupra capului, ţipă Nicoro.

El întări ordinul său tăindu-i una din încheieturi.

Acesta îşi ridică mâinile şi pantalonul îi căzu în vine, dând la iveală un chilot gri. Comisarul înfipse şi mai mult pumnalul şi chilotul se desfăcu în două. Instinctiv, Couderc încercă să-şi protejeze cu mâinile abdomenul rotund şi alb. Lama presa deja asupra părţii inferioare a abdomenului.

— Acum vei vorbi. Dacă spui o singură minciună, te tai, zise comisarul.

Batjocoritori, Bakari şi M’Polo se deplasară să-l contemple pe Couderc din faţă. Cu voce joasă, ei făceau observaţii batjocoritoare asupra facultăţilor sexuale, fiind conştienţi de superioritatea lor în acest domeniu.

— Deci?

— Ce doriţi domnule comisar? zise cu voce slabă Couderc.

Vârful se-nfipse doi milimetri în blana castanie. Couderc făcu un salt înapoi, lipindu-se de uşă. Lent, Nicoro înaintă spre el cu pumnalul în poziţie orizontală ameninţând sexul albului.

— Mi s-au dat aceşti bani! urlă Couderc.

— Cine?

— Nu-l mai văzusem pân-atunci. El a venit la mine, din partea unui prieten. Se numeşte Malko Linge.

Nicoro îşi reluase aerul său batjocoritor şi continua să fie ameninţător.

— De ce ţi-a dat el 100 de dolari, nenorocitule?

Couderc ezită. El măsura riscurile dar în acelaşi timp îl ura pe comisarul pe care voia să-l păcălească. Totuşi frica din el fu mai puternică.

— Îi trebuie un ghid.

— Un ghid!

Negrul izbucni în râs.

— Tu ce vrei să spui cu istoria asta? Mă minţi.

— Nu. El vrea un ghid pentru a merge în sud. Nu vorbeşte nici swahili nici kirundi şi nu cunoaşte nici ţara.

— De ce vrea el să meargă la Mosso?

— Nu ştiu.

— De ce ţi-a dat o sumă atât de importantă?

— Eu i-am spus că nu am bani. Trebuie să cumpăr echipament pentru a pleca şi merinde.

Cu o expresie de satisfacţie prost disimulată, Nicoro coborî pumnalul şi se duse sa se reaşeze la biroul său. Timid, Couderc îşi adună resturile chilotului său şi-şi ridică pantalonii, apoi îşi luă ochelarii şi îi puse la ochi.

Fără instrucţiuni, cei doi poliţişti îl lăsară în pace. Ei regretau sincer că el vorbise. Nu în fiecare zi ai ocazia să castrezi un alb. Nicoro îşi ascundea bucuria desenând pe o foaie de. Hârtie. Prezenţa lui Malko îi era cunoscută. Inga îşi făcuse bine datoria. Viramentul de 40.000 de dolari la banca locală, îi era de asemenea cunoscut şi asta îi încurca planul, înainte de a-l lichida pe intrus, trebuia să pună mâna pe această sumă de bani, chiar dacă nu toată lumea împărtăşea această părere. Mulţumită lui Couderc el întrevedea o posibilitate. Acest tip nu poate pleca în sud cu mâinile goale. Nu poţi cumpăra diamante de contrabandă pe credit.

Dar, nu trebuia ca celălalt să-i afle gândurile.

Împotriva voinţei sale, el îi dădu banii lui Couderc.

— Ţine-i! Să faci ce-ţi spune el, dar să mă ţii la curent cu toate.

— Da, zise Couderc cu vocea slabă, blestemându-şi laşitatea.

— N-o să-i spui de vizita ta aici.

— Nu.

Nicoro se ridică, luă pumnalul şi apropiindu-se de Couderc, articulă încet, aşa cum văzuse el în filmele americane:

— Dacă mă trădezi, te bag în pivniţă şi te omor cu mâna mea. Te voi chinui o săptămână înainte să mori. Acum cară-te!

Couderc făcu stânga-mprejur, când comisarul îl chemă din nou, doar pentru a vedea dacă respectă condiţia.

— Unde este tipul tău?

Bineînţeles că el deja ştia.

— La Pagidas.

— Bine. Cară-te. Cum se spune?

— *Akisanti Sana*[5], murmură Couderc.

Când trecu prin dreptul său, Bakari îi dădu o uşoară lovitură de picior în fund lui Couderc, sperând vag într-o ripostă a acestuia, pentru a-l putea bate din nou. Acesta însă, îi cunoştea foarte bine pe negri. El nici măcar nu se-ntoarse ci închise uşa cu grijă în urma lui şi se pomeni afară sub soarele arzător.

Strada Uprona gemea de lume. Era zi de târg şi toţi negrii din junglă veniţi din Muramuya, Bubanza şi Mwizar voiau să vadă vechiul palat al guvernatorului, transformat în palat regal şi de o lună, în preşedinţia Republicii.

Era o construcţie atât de urâtă în mijlocul unui parc, dar în ochii burundezilor avea un prestigiu formidabil: fusese locuită de albi.

Lovit de o negresă cu pieptul gol şi părul ras în semn de doliu, Couderc murmură o înjurătură în swahili, după care se-ntoarse repede să vadă dacă ea nu-l auzise, mirat fiind de propria-i îndrăzneală.

El tremura încă de ură şi spaimă şi se hotărâse să facă o haltă în Piaţa Independenţei, la „La Cremaillere”. El comandă o bere Polar şi-şi şterse ochelarii. Se simţea rău. Lăsând gândurile să se plimbe, visa la pogromuri sângeroase, el cu o mitralieră măturând rânduri de negri înfricoşaţi.

Ce frumos era să visezi! El însă era îmbrăcat în zdrenţe.

[5] Akisanti Sana – mulţumesc foarte mult. (n.a.).

Nicoro şi-ar tine promisiunea dacă l-ar trăda. El nu voia să sfârşească în beciurile securităţii. Pe de altă parte, Malko reprezenta singura lui şansă de a fugi din această ţară nenorocită. În această situaţie, el nu prea avea mari posibilităţi de manevră.

Mâna îl făcea să sufere. El o pipăi, neliniştit, ezitând să apeleze la un farmacist pentru a-l bandaja. Mereu i se spusese că o muşcătură de negru, era la fel de periculoasă ca una de maimuţă: producea infecţie şi putea fi mortală. Se cutremură de dezgust şi-şi comandă un coniac cu apă gazoasă.

Comisarul Nicoro împinse cu o mână fermă poarta de la intrarea de la *Club des gentlemen selectionnes.*

Acesta era situat aproape de La Cremaillere, cel mai bun restaurant din Bujumbura, după ce Le Mavali, situat pe malul lacului, fusese închis pentru că prea mulţi dintre clienţi îşi pierduseră viaţa acolo în condiţii misterioase, inclusiv doi miniştri, succesiv. Terasa constituia o cale de acces foarte uşoară pentru oamenii rău intenţionaţi, dotaţi cu arme automate. Clubul era locul de întâlnire al tuturor negrilor plasaţi în posturi înalte în ierarhia guvernamentală. În principiu, localul nu era deschis albilor, cu excepţia celor care îi antrenau în combinaţii profitabile pe înalţii funcţionari. Acolo se încheiaseră fantasticele acorduri care soldaseră cafeaua burundeză pe piaţa internaţională cu profituri mari pentru un anumit număr de oameni printre care şi Nicoro şi câţiva greci.

Clubul era încă pustiu. Nu era decât ora şase. Comisarul se aşeză într-un fotoliu de piele şi comandă un Fernet-Branca. El avea stomacul fragil şi când se supăra avea senzaţie de acreală în gură.

În plus, el ştia că se juca cu focul, satisfăcându-şi propria lăcomie în dauna intereselor celorlalţi asociaţi. Acest nou intrus trebuia deja să fie mort sau expulzat.

Văzându-i aerul sumbru, barmanul se abţinu să-i adreseze comisarului vreun cuvânt şi se retrase după tejgheaua sa.

Dar după Fernet-Branca, Nicoro comandă lin coniac,

pentru a putea gândi mai bine. Lăcomia sa producea palatului o pierdere de 40.000 de dolari. Trebuia să acţioneze cu prudenţă; necunoscutul nu părea a fi dintre cei care pot fi păcăliţi. Legalitatea era ceea ce convenea mai bine.

Legalitatea nu-i displăcea; în acest fel, avea posibilitatea să îşi umilească victimele. Un pic înviorat, Nicoro muie buzele în coniacul său când uşa se deschise violent lăsând să treacă un tip enorm, îmbrăcat într-un costum de culoarea lemnului de trandafir, cu ochii mici încercuiţi cu roşu, gâlcevitor şi vioi, cu un craniu ca o bilă de biliard. El avu un surâs de crocodil văzându-l pe comisar şi se duse spre el.

Faţa lui clocotea de o furie reţinută şi de răutate. Fără să-i pese de chelnerul care venise să-i ia comanda, el scoase de la centură un colt 38 şi-i înfundă ţeava în stomacul lui Nicoro. Acesta se îngălbeni. În starea în care era, individul era capabil să-i golească butoiul în abdomen. Omul îşi merita porecla de Ari-asasinul.

— Nico, zise acesta, dacă începi să faci pe nebunul cu mine, te vei duce să te-ntâlneşti cu dumnezeul tău negru, nu peste mult timp.

Nişte spirite naive s-ar fi mirat să vadă cum un simplu musafir îşi permite să vorbească cu un asemenea ton cu unul din cei mai puternici funcţionari ai republicii.

Dar Aristot Palidis, grec cipriot, era numărul unu al traficului de diamante din Burundi. Agenţii săi mergeau să le caute până-n Kasai şi chiar în Africa de Sud, apoi se duceau în Liban graţie unei filiere unde comisarul juca un rol important. Ca din întâmplare, agenţii lui nu erau niciodată percheziţionaţi, în timp ce micii traficanţi erau arestaţi fără menajamente şi erau denunţaţi lui Ari-asasinul.

La Bujumbura grecii ţineau aproape tot comerţul local. Toţi plăteau subvenţii lunare grase lui Nicoro în schimbul protecţiei sale active sau pasive. Dacă însă Ari îl bănuia că vrea să trateze în spatele său o afacere cu intrusul, era în stare să-l omoare în plină stradă. Pe de altă parte, nici nu se punea problema să-i spună despre cei 40.000 de dolari. Era grea dilema. Căută să câştige timp descheindu-şi nervos primul nasture de la tunică.

— Dom’le Ari, nu vă enervaţi, zise el pe un ton plângăreţ. Ce se-ntâmplă? N-au fost respectuoşi cu dumneavoastră?

Celălalt nu mai putea vorbi de furie.

— Ţie puţin îţi pasă! Există un tip care se plimbă prin oraş pentru a cumpăra diamante, îţi spun să-l expulzezi şi tu stai aici să te ghiftuieşti.

Nicoro avu un surâs liniştitor, care-l făcu pe Ari şi mai nervos. Categoric, blândeţea nu era calitatea lui.

— Eu nu-mi pierd timpul dom’le Ari. Ştiu deja totul despre acest om.

— Şi atunci? Eu vreau ca el să dispară. Nu te plătesc pentru asta?

Asta începea să miroase urât. Mânat de o inspiraţie subită, Nicoro îi relată interogatoriul lui Couderc. Uri pic mai liniştit, grecul îşi băgă pistoletul în buzunar.

— Pân-acum, el n-a făcut nimic ilegal. N-am cum să-l arestez. Apoi, ar fi interesant de ştiut de unde vin pietrele pe care el vrea să le găsească; aceea sunt oamenii care vă trădează, dom’le Ari.

Acesta mormăi nemulţumit.

— Puţin îmi pasă. Vreau să mă scapi de acest tip cât mai repede posibil.

Devenise din nou ameninţător. În locul pistoletului, el înfunda un deget de oţel în stomacul poliţistului.

— Încearcă să te speli de păcate negrule. Dacă nu m-asculţi o să ai încurcături. Ştii ce-nseamnă asta?

Odată spuse aceste cuvinte, el părăsi *Club des Gentlemen selectionnes* care nu-şi merita numele, trântind uşa. Nicoro în fond n-avea de ce să fie nemulţumit. El ştia că-ntr-o zi va avea pielea grecului. El se răzbuna dintr-o singură lovitură pentru toate umilinţele. Înainte însă, trebuia să smulgă cât mai mulţi bani.

Cât priveşte noul venit, nu se punea problema să-l lase să plece aşa cum venise. Ideal era să-i ia banii şi apoi să-l dea pe mâna grecului. Acesta avea o panteră, Sira, care trăia aproape în stare de libertate în casa mare de pe dealurile din estul oraşului. Ea se dovedise foarte utilă în mai multe ocazii. Era suficient s-o lase să postească o zi sau două şi s-o enerveze puţin.

Graţie lui Michel Couderc, spera să-ncheie cu succes prima parte a operaţiunii. Restul ar fi fost mult mai simplu.

El îşi termină coniacul, punându-şi în minte ca la prima ocazie să-l suprime pe barman, care asistase la scena cu Ari, ceea ce era foarte compromiţător pentru prestigiul său.

După ce-şi încheie tunica, Nicoro coborî pentru a lua dejunul în La Cremaillere.

Brigitte Vandamme îl primi cu un surâs încântător. De fiecare dată când o vedea, el blestema cerul pentru a-i fi dat mutra pe care o avea. Brigitte era o fată de 1,75 cu un corp splendid, deşi un pic cam rotunjor şi o faţă lacomă şi senzuală încadrată cu păr cafeniu roşcat.

În seara aceasta, ea purta o bluză de mătase prin care se vedea sutienul şi o fustă foarte scurtă din şantung grej.

— Am pui cu smântână, domnule comisar, îl anunţă ea. V-am păstrat.

Nicoro îşi înghiţi saliva cu un gest penibil. De când o cunoştea, el voia să se culce cu Brigitte. Văduvă de cinci ani a unui belgian gras, mort într-un accident de automobil, ea avea reputaţia de amatoare de negri, mai ales de băieţi tineri care veneau proaspeţi din junglă. Ea consuma practic unul pe lună.

După ce-l dezmierdase, Nicoro îi acordase concesia pentru hrănirea prizonierilor din Casa Albă – închisoarea din Bujumbura. Brigitte îl recompensase, invitându-l de mai multe ori, stând picior peste picior cu fusta foarte ridicată, lăsându-l s-o pipăie, dar niciodată nu mersese mai departe şi în ciuda autorităţii sale, Nicoro nu îndrăznea să atace frontal.

Chiar acum, ea era la-ndemână, cu crupa mişcându-se în faţa lui Nicoro, ca şi când ar fi făcut-o într-adins. Parfumul ei îl excita pe comisar. El îşi promise să o ducă la dans la Koriko, cu proxima ocazie. Graţie luminilor discrete, el îşi regăsi sângele rece.

În întuneric, obrazul său oribil frapa mai puţin.

Capitolul VI

Lumina se stinse brusc în barul hotelului Pagidas. Cum uşa care ducea spre hol era închisă, obscuritatea deveni aproape totală.

Precaut, Malko se ridică de pe taburet şi se îndepărtă de locul unde era aşezat. Atentatul din DC 6 îl învăţase să se aştepte la orice. Cu toate că asasinul din avion nu-şi mai făcuse simţită prezenţa, nimic nu spunea că renunţase sau că nu cumva aştepta un alt moment favorabil. Era cu atât mai dezagreabil, cu cât Malko nu ştia dacă lucrează pentru un serviciu inamic, sau propria sa «acoperire» mersese prea departe.

Cele două ventilatoare din plafon se opriră cu un şuierat domol. Hotelul Pagidas nu avea încă aer condiţionat peste tot. Mereu faimoasa economie grecească.

O uşă se deschise în spatele barului şi se auzi spunând:

— Moko, pentru numele lui Dumnezeu, răcitorul!

Un grec negricios ca o prună şi zdrenţăros, în cămaşă, se năpusti, ţinând într-o mână o lanternă şi un pachet enorm în cealaltă. El ocoli barul şi aproape se-mpiedică de Malko. Era şeful bucătar al hotelului, asociat în afacere.

— Este o pană! se văită el. Aceşti tâmpiţi nu sunt în stare să ţină în funcţiune o centrală electrică. Asta s-ar putea să dureze toată ziua. Cu căldura asta, carnea şi peştele nu pot dura mai mult de două ore. O să transport totul în frigiderul de rezervă. Dacă nu, sunt terminat. Ce ţară! Doamne Dumnezeule ce ţară!

— De ce nu plecaţi? îl întrebă Malko.

Grecul avu un rânjet disperat:

— De un an nu-şi plătesc datoriile domnule. Mie-mi datorează mai mult de 500.000 de franci[6] în moneda locală. Dacă refuz să-i servesc sunt băgat la-nchisoare. Dacă plec,

[6] Franci belgieni. Aproximativ 5.000.000 franci vechi (n. a.).

sunt ruinat.

Cu pachetul în braţe, el dispăru. Malko se refugie pe hol ca să evite obscuritatea. Aparatele de aer condiţionat se opriseră. Într-o jumătate de oră, atmosfera va fi insuportabilă. În aşteptarea lui Michel Couderc, el nu avea nimic urgent de făcut. Bujumbura era un mic târguşor calm şi provincial. În afara bulevardului Uprona şi a Pieţei Independenţei nu erau decât câteva buticuri indigene. Vilele elegante erau aşezate pe deal sau pe malul lacului. Malko nu avea maşină şi nu era dispus să se expună la căldură. El era grăbit să pornească expediţia. Trecuseră deja cinci zile de la întâlnirea de la Nairobi. Mai mult chiar, acest calm nu-i spunea nimic bun. Pentru că încercaseră să-l omoare odată, cu certitudine va mai fi o altă încercare.

Era deja ora 3. Couderc era cu două ore în întârziere. Malko se hotărâse să meargă să-l caute.

Portarul moţăia la intrare. Când Malko îl scutură, el se redresă clătinându-se şi murmură câteva cuvinte de neînţeles în dialectul urundi.

— Îmi trebuie un taxi, zise Malko.

— Nu există taxi, *bwana.*

Îşi reluă locul pe scaun. Puţea a alcool ca un alambic. Malko scrută bulevardul Uprona, descurajat. Era ora siestei. Doi sau trei negrii dormeau direct pe jos la umbra pomilor.

Deodată, un mic Austin roşu apăru în colţul Pieţei Independenţei mergând în direcţia hotelului. Se opri în faţa lui Malko şi două picioare frumoase, dezvelite de o rochie uşoară de mătase până deasupra coapselor bronzate, pivotară cu graţie. O femeie tânără se dădu jos din maşină şi se-ndreptă spre Malko.

Blondă, minionă, cu ochelari negri şi părul pe umeri, ea trecu pe lângă el făcând un semn discret cu capul şi se apropie de recepţie.

— Domnul Linge este aici?

Ea vorbise destul de tare ca el să poată auzi.

— Domnişoară!

— Da?

Cu picioarele puţin depărtate şi cu umerii un pic daţi pe spate, ea avea alura unui manechin.

— Vă rog să mă scuzaţi. Eu sunt persoana pe care o căutaţi.

Ea-l măsură cu o expresie nedefinită.

— Mă numesc Jill. Vin din partea prietenului dumneavoastră Michel Couderc. El a întârziat din cauza maşinii. Vă veţi întâlni la mine acasă. Este mai discret decât la hotel. Dacă vreţi să veniţi cu mine…

Malko ezita, stăpânit de sentimente diverse. Faptul că Couderc întârziase, nu era deloc straniu. El era mirat însă de faptul că era în legătură cu o fată atât de frumoasă.

Ea avea un aer deschis, simpatic şi când întâlneşti o astfel de fată într-o ţară ca Burundi, te înclini până la pământ şi-i mulţumeşti lui Dumnezeu.

— Să mergem acolo.

Urcară amândoi în Austin. Fără să ţină seama de companionul său, tânăra – putea avea în jur de douăzeci şi cinci de ani – îşi lăsă rochia să se suflece mult în sus peste coapsele bronzate. Conducea repede şi bine.

— Care este prenumele dumneavoastră? îl întrebă ea.

— Malko. Sunt austriac.

— Încântată Malko, spuse ea. Ce învârtiţi la Bujumbura?

— Dar dumneavoastră? Asta nu prea-i un loc pentru o femeie frumoasă.

Ea ridică din umeri cu dezinvoltură.

— Aici se pot câştiga bani. Îmbrac negresele elegante, aşa cum vor ele. Eu eram manechin la Johannesburg în Africa de Sud. Aici câştig de zece ori mai mulţi bani. Într-o zi mă voi întoarce acolo.

Malko simţi în vârful degetelor o furnicătură care-l înşela foarte rar: Jill îl dorea. Această constatare agreabilă, îi goni ultima picătură de neîncredere.

El îşi ridică ochelarii şi o privi. Profilul ei era perfect şi delicat, cu un mic accent de duritate la colţul gurii. Ea surâse şi se-ntoarse pe jumătate spre el.

Ei nu-şi mai vorbiră. Zece minute mai târziu, Austinul se angajă între două garduri vii din arbori exotici şi se opri în faţa unei case albe în stil colonial, cu un etaj. Ei se găseau în josul oraşului, aproape de lacul Tanganyika.

Malko o urmă pe Jill. Intrară prin bucătărie. Cele trei

camere de la parter erau pline de baloţii de pânză, tipare şi schiţe de rochii. Într-un colţ, se afla o canapea mare şi un electrofon. Storurile erau trase şi domnea o răcoare şi o penumbră agreabile.

— Nu-i nimeni, zise Jill. Lucrătoarele mele vin la ora 5. Această casă îmi serveşte drept atelier şi locuinţă. Este foarte practic.

Ochii săi mari îl studiau pe Malko fără să clipească. Ea era la fel de înaltă ca şi el.

— Scuzaţi-mă.

El se aşează pe un colţ al canapelei.

După cinci minute, ea se-ntoarse cu o tavă pe care era o sticlă de whisky şi pahare. Malko se forţă pentru a accepta un whisky, deoarece lui îi plăcea votca. Jill se aşează pe divan lângă el şi-şi ridică paharul:

— Vă urez un sejur fericit în Burundi. Apropo, cu ce scopuri aţi venit aici?

— Am venit pentru afaceri. Este vorba despre un fel de prospecţie dacă vreţi.

— Din cauza asta vă ajută Michel Couderc. Este un băiat drăguţ.

Ea îşi goli paharul dintr-o înghiţitură, se ridică şi puse electrofonul în funcţiune. Vocea caldă a lui Franck Sinatra începu să umple camera. Nu prea avea culoare locală.

Jill revenind spre canapea, se-ntoarse cu spatele oferindu-i fundul lui Malko.

— Dacă nu vă supăraţi, v-aş ruga să mă ajutaţi.

O secundă el nu înţelese. Spatele ei se apropia încet.

— Fermoarul, îl lămuri Jill. Atenţie, nu agăţaţi mătasea.

Mâna lui Malko alunecă uşor pe spinarea ei. Se auzi un «zip» mătăsos, rochia se deschise descoperind un fund bronzat şi partea de sus a unui slip alb, urcând până la talie. Cu o mişcare din şold, Jill făcu să cadă rochia la picioarele sale şi se-ntoarse spre Malko. Pieptul îi era la fel de bronzat ca şi restul corpului. Mic şi semeţ, el era în perfectă armonie cu muşchii alungiţi.

— Nu-i aşa că-i mai reuşit decât al femeilor bicolore din Europa?

Nu-i lăsă timp lui Malko să răspundă. Se întinse lângă el

şi-i ordonă:

— Dezbrăcaţi-vă!

Ai fi zis că eşti într-un cabinet medical. Malko se execută, pe jumătate intrigat, pe jumătate amuzat. Ea-l privea. Când fu gol, ea îl mângâie uşor pe fund.

— Vino. Vreau să facem dragoste.

El o luă în braţe. Ea murmură:

— Mi-ai plăcut de la-nceput. Când te privesc, mă duc imediat cu gândul la sex.

Ea se sprijini cu toată greutatea corpului de Malko. Chiar ea îi dădu slipul jos. Malko vru s-o sărute, dar ea întoarse gura.

— Mai târziu.

Ochii ei se-ntunecară, în timp ce cu mâinile puternice frământa muşchii fesieri ai lui Malko. În acelaşi timp acţionând cu gura şi cu dinţii, îi transmitea lui Malko o senzaţie curioasă. Nu era între ei nici dragoste, nici bucurie, nici măcar o dorinţă. Era doar frământarea a două corpuri lacome.

Ea nu închise ochii; nu schimbară între ei nici o vorbă. O secundă, o expresie aproape tandră se văzu în privirea ei şi apoi rămaseră unul lângă altul, gâfâind şi plini de sudoare.

— Este prea cald chiar şi pentru a face dragoste în această ţară nenorocită, remarcă Jill cu o voce egală. Eu cred că băieţii introduc afrodisiace în mâncare, sperând că vor profita.

Fără să răspundă, Malko se şterse de sudoarea care-i curgea din abundenţă.

Jill surâse.

— Vrei să-ţi faci un duş? Baia este aici.

El se ridică un pic descumpănit, intră în baie şi închise uşa. Jill fuma întinsă pe spate.

Malko deschise la maximum robinetul de apă rece. Se simţi imediat în formă. Ce ghinion să trebuiască să faci o asemenea meserie dezagreabilă! Luă săpunul şi începu să se frece.

Acoperit de săpun, orbit de duşul care curgea la maximum, urma să se clătească, când zări o siluetă mare în oglinda fixată deasupra lavaboului. O fracţiune de secundă

crezu că e Jill, dar silueta se contură mai clar şi simţi o apăsare între coaste. Îndepărtându-şi săpunul, de pe faţă, el se găsi nas în nas cu un tip gras cu ochii injectaţi, îmbrăcat într-un costum prea mic pentru el, înfundându-i ţeava unui P. 38 cu piedica trasă, în ficat.

Primul gând al lui Malko fu că trebuia să aibă un aer total idiot în pielea goală şi plin de săpun. Al doilea, fu că iar încep necazurile. Nu mai avu timp să-şi mai formuleze un al treilea.

— Ieşi de-aici! Lătră tipul.

Din moment ce vorbea, însemna că nu voia să-l omoare.

— Doriţi să faceţi un duş?

Se descurcase fără să vrea. Era mai bine să pară idiot.

Furia îl făcu pe celălalt să-şi schimbe culoarea feţei în violet episcopal. El apăsă mai tare arma şi urlă:

— Tacă-ţi fleanca maimuţoiule. Ce cauţi tu aici?

— Nu vedeţi? Mă spăl, zise el învelindu-se într-un prosop.

Individul cel gras ridică o mână mare ca o foaie de bananier şi-l plezni pe Malko cu toată puterea.

— Dacă mai continui s-o faci pe băiatul rău, te ciuruiesc aici. Cine eşti şi cu ce te ocupi în aceste locuri?

— Mă numesc Malko Linge şi am venit pentru afaceri.

Nu era momentul să-şi etaleze titlurile sale de Alteţă Serenisimă, Cavaler al Ordinului de Malta şi altele…

— Mincinosule, urlă tipul cel gras. Ai venit pentru diamante, da.

Malko începu să se şteargă discret. Se simţea pe un teren minat.

— Dacă ştiţi, de ce mă mai întrebaţi?

— Eu nu te întreb nimic. Îţi ordon să te cari cât mai repede.

— Aş putea să mă îmbrac totuşi?

Celălalt se dădu un pic deoparte.

— Despăduchează-te.

Jill termina de inventariat portofelul lui Malko, atunci când el îşi puse pantalonul. Fără să-i arunce nici o privire, ea raportă:

— Sunt hârtii aşa cum a spus şi o chitanţă de 40.000 de dolari de la banca pentru Africa de Est.

Malko se îmbrăcase. În sinea sa turba de furie. Michel Couderc îl trădase. Jill îşi pusese din nou rochia, dar de astă dată cu un sutien roşu pe dedesubt. Când privirea ei se-ncrucişă cu a lui Malko, era complet inexpresivă. Tipul cel gras, în picioare, sufla ca o focă cu un aer răutăcios:

— Ce vrei tu să faci cu aceste lovele?

Îmbrăcat, Malko nu se mai simţea în inferioritate. El replică:

— Dumneavoastră aţi spus-o. Sunt aici pentru a cumpăra diamante. Vă supără cumva?

Celălalt părea că-şi va înghiţi P.38-ul, pe care-l agită pe sub nasul lui Malko.

— Ştii tu cine sunt eu? ţipă el. Ari-asasinul. Asta îţi spune ceva? Dacă nu te cari, te omor aici pe loc.

— Şi ea?

— Ea se cară. Deci?

— Deci, ce?

Ţeava pistoletului era la doi centimetri de gura lui Malko. Acesta nu ezită. Cu mâna dreaptă împinse piedica de siguranţă spre spate şi cu stânga trase cu violenţă de armă spre el. Memoria sa formidabilă îi permitea să cunoască modul de funcţionare al tuturor armelor. Grecul apăsă o secundă prea târziu pe trăgaci şi pentru a nu-i smulge degetul arătător, el lăsă pistoletul.

Malko nu avu altceva de făcut decât să mute arma în mâna dreaptă şi să ridice piedica de siguranţă.

— Să ne aşezăm şi să vorbim, zise el. De ce vreţi ca eu să plec?

Descumpănit, Aristot bâlbâi:

— Eu şi complicii mei avem filiere aici. Asta ne-a costat foarte scump. Nu vrem nici un intrus pe teritoriul nostru.

Strălucitoarele inteligenţe ale CIA nu luaseră în calcul reacţiile unui traficant obtuz.

— Eu nu mă ocup de afacerile dumneavoastră, zise Malko, nici dumneavoastră să nu vă ocupaţi de afacerile mele. De altfel nu voi rămâne mult timp.

Văzând că Malko nu trage, Ari începuse să prindă curaj.

— Dacă pui mâna pe un diamant aici, mormăi el, eşti mort. Aici totul este al nostru. Dacă un tâmpit va accepta

să-ţi vândă vreunul, va crăpa ca şi tine.

Evident, ar fi fost mult mai simplu să spună adevărul, dar trebuia să-şi joace rolul până la capăt. Allan avea dreptate: „cuvertura” era atât de bună că risca să se transforme într-un linţoliu. El se ridică.

— Nu am timp să discut. Aş putea să vă omor, dar nu ţin prea mult la asta. Am venit aici să fac o afacere şi asta-i tot. Dumneavoastră nu veţi pierde nimic.

Ari îi aruncă o privire ameninţătoare, plină de venin:

— Jigodie. Tu eşti deja mort…

Malko se făcu că nu-l aude. Ar fi putut să-l omoare pe grec, dar în afara complicaţiilor ce ar fi survenit, el nu era un asasin şi nu va fi niciodată aşa ceva.

— Jill, zise el, pentru că tu m-ai adus aici, vrei să ai bunătatea să mă-nsoţeşti?

O lumină de panică trecu prin ochii cocotei. Jill aştepta un gest de la Ari dar acesta era prea furios pentru a o băga în seamă.

— Fă ce-ţi zice, mormăi el şi aruncă-l în lac dacă poţi.

Malko se-nclină.

— Sper să nu mai am plăcerea să vă văd, dar amintiţi-vă de ce v-am spus. Nu-mi place ca cineva să se amestece în treburile mele.

— Tu n-o să pleci viu din această ţară, răspunse grecul, sau nu mă voi mai numi eu Ari-asasinul.

Malko îşi puse pistoletul la centură şi-i făcu semn lui Jill. Ea îl precedă şi se urcară în Austin. Ieşind de pe aleea cu copaci tropicali, el îi ordonă:

— Mergi spre lac.

Jill fu apucată de un tremur convulsiv. De când o cunoscuse, era pentru prima dată când exprima sentimente umane.

— Nu. Te implor. Eu…

— Nu vreau nici să te omor, nici să te bat, spuse cu blândeţe Malko.

Ea îl privi nehotărâtă, cu un tic în colţul buzei, înnebunită de frică.

— Mi-e frică, spuse ea. Ari era să mă omoare odată. Acum dumneavoastră l-aţi umilit în faţa mea, el o să…

— De ce staţi cu un asemenea maimuţoi?

— Din cauza lovelelor, zise ea cu amărăciune. Din cauza lui am stat şase luni în închisoare în Africa de Sud. Treceam diamante peste frontieră. Acum lucrez pentru bandă aici. Când va fi posibil, voi pleca, indiferent unde…

Ei ajunseseră lângă un drum pe malul lacului Tanganyika cu câteva colibe de negri şi vile părăsite de la plecarea belgienilor Jar vederea era magnifică.

— Opriţi aici.

Ea se conformă cu docilitate. Malko se dădu jos din maşină şi merse până lângă lac şi aruncă cu toată puterea pistoletul care dispăru în apa verzuie.

— Este un gest inutil din partea amicului dumneavoastră să mă denunţe la poliţie, zise Malko urcând în maşină… Duceţi-mă la Pagidas.

Lui Jill nu trebui să-i mai spună încă odată. Ea se simţea doar pe jumătate în siguranţă. Malko îi aruncă o privire plină de compătimire.

— Este trist să vezi o femeie frumoasă într-o asemenea cloacă…

— Eu voi ieşi din asta. Dumneavoastră însă, fiţi atent. Ari este un asasin, unul adevărat. Are aici relaţii, putere şi prieteni. Odată a venit aici un tip ca dumneavoastră. S-a mai găsit din el ceea ce vulturii şi şacalii au lăsat din el în junglă, trei luni mai târziu. Acum, pentru că a promis în faţa mea că vă va ucide, va face totul pentru a se ţine de cuvânt.

— Am să mă păzesc. Dar de ce ţine el atât de mult să mă-mpiedice să cumpăr diamante?

— Îi este frică. Împreună cu prietenii săi, deţine un monopol de facto. Astfel, ei cumpără la preţuri foarte scăzute. Când vânzătorii nu vor, ei îi ameninţă sau îi fac să dispară. Le este frică că veţi oferi prea mult. Adevăratele beneficii vin aici de la cumpărare. El nu vrea ca dumneavoastră să aflaţi preţurile care se practică aici. Cei din Beirut ar fi supăraţi. Ei riscă mai mult şi câştigul lor este mai mic.

— Este foarte interesantă această poveste…

— Nu spuneţi nimănui ce v-am povestit eu, şopti Jill. Ei m-

ar omorî.

— Nu vă fie teamă.

Austinul ajunsese în faţa hotelului Pagidas.

— La revedere Jill, spuse Malko. Fără supărare. În ciuda prezenţei lui Aristot, întâlnirea a meritat osteneala.

— Malko!

El îi puse mâna pe coapsă.

— Nu… nu era prevăzut să fie aşa. Informat de Couderc, Ari mi-a spus să vă aduc şi să mă asigur că nu aveţi armă.

— Ce conştiinţă profesională.

— Nu.

El era pe jumătate coborât din maşină. Jill spuse cu voce joasă:

— Voiam într-adevăr să facem dragoste.

Malko făcu un gest evaziv şi se-ndepărtă.

Jill îl urmă cu ochii în care se citea o stranie privire, amestec de ură, supunere şi chiar tandreţe.

Malko nu făcu decât să intre şi să iasă din holul hotelului Pagidas.

De astă dată erau taxiuri şi luă unul pentru a ajunge în strada Kiwu la numărul 64.

Silueta prefăcută a lui Couderc se turti când îl văzu pe Malko împingând poarta. El îşi protejă faţa în mâini. Nu prea era bine pentru Couderc.

Malko strânse buzele cu dispreţ.

— Dacă încă sunt în viaţă, nu este greşeala dumneavoastră, zise el. Prietenul dumneavoastră Ari nu mă iubeşte prea mult.

— El m-a silit. M-ar fi omorât dacă făceam altfel. Nicoro i-a spus că eu lucrez pentru dumneavoastră. Vă rog să vă luaţi banii.

El îi întinse lui Malko bancnota de o sută de dolari.

În mod cert, situaţia nu se ameliora deloc. Fără călăuză, el nu putea face altceva decât să ia avionul spre a se întoarce. El refuză bancnota.

— Nu face pe idiotul. Propunerea mea rămâne în picioare, dar aş vrea să mă trădaţi un pic mai puţin, în interesul dumneavoastră, pentru că dacă eu rămân la Bujumbura şi dumneavoastră veţi face acelaşi lucru.

Această idee îl puse pe gânduri pe Couderc:

— Dumneavoastră sunteţi sigur, întrebă el pe un ton temător, că vom putea pleca din ţară?

— V-am spus-o doar, răspunse Malko răbdător. Credeţi că am de gând să-mi las oasele în Burundi?

Era clar. Un pic mai refăcut, Couderc preciză:

— Am găsit o maşină. Un Ford în bună stare pentru 1000 de dolari. Are motor şi cauciucuri bune. Ea va fi gata mâine dimineaţă, numai că pentru a ieşi din oraş ne trebuie un permis. Trebuie să-l cereţi la palat. Poate că nu vor îndrăzni să vă refuze. Pentru seara aceasta este prea târziu. Trebuie mers mâine.

— Bine, voi merge mâine. De data asta aşteptaţi-mă acolo. De astă dată voi veni să vă caut...

Couderc clipi des din ochi:

— Lăsaţi-mă să vin cu dumneavoastră. Aici mi-e frică. Ari poate reveni. La hotel nu va îndrăzni să întreprindă nimic.

— Dacă vreţi, zise Malko.

Couderc încuie uşa şi ei plecară împreună pe jos. Din fericire, taxiul care-l adusese pe Malko, staţiona la 100 de metri distanţă. Ei urcară pentru a fi duşi la Pagidas.

Se rezolvase pana de curent.

În mijlocul holului, în cel mai bun fotoliu, trona o apariţie stranie: un episcop negru, îmbrăcat tot în violet, foarte demn.

— Este unul adevărat? Întrebă Malko.

— Desigur. Este episcopul statului Burundi, însă nu are prea mult succes. Negrii spun că o fi el episcop, dar nefiind alb, „nu deţine secretele”. Ei solicită întoarcerea episcopului belgian.

Malko izbucni în râs, dar Couderc era nervos. El privea într-una în jur ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l vadă pe Ari-asasinul.

— Până la urmă cred că o să mă duc să mă ocup de maşină, zise el. Prea multă lume poate să mă vadă aici.

— Sper ca totul să fie gata mâine.

— Sper, zise Couderc cu umilinţă.

El întinse mâna sa grăsuţă şi plecă grăbit, urmărit cu privirea gravă de către episcopul care „n-avea toate

secretele”.

Malko urcă în camera sa. Hotelul era aproape gol: câţiva oameni de afaceri, funcţionari şi ofiţeri africani încătărămaţi ca nişte portari de hotel. El se-ntinse în pat şi în ciuda huruitului aparatului de aer condiţionat, adormi imediat.

În camera vecină, inspectorii Bakari şi M’Polo transpirau în costumele lor sumbre. Ei nu îndrăzneau să-şi scoată cravatele, pentru că un poliţist fără cravată nu mai inspira respect. Comisarul Nicoro le dăduse ordin să-l supravegheze în continuu pe alb. Până aici totul era uşor şi chiar agreabil. Ei avuseseră chiar un moment plăcut urmărind şedinţa cu Jill.

Malko se trezi către ora 8 tresărind. Se simţea răcoare în cameră şi o angoasă îi strângea stomacul. Se simţea complet izolat. Chiar şi Allan Pap era la capătul pământului. Cei de la Washington, îşi rodeau probabil unghiile. Avu un gând de compasiune pentru cei doi cosmonauţi. Dacă mai erau în viaţă! Şase zile deja…

Era stupid să te gândeşti că CIA, cu mijloacele ei colosale, îl lăsa singur să se zbată în această ţară de nebuni. Evident, o expediţie mai numeroasă ar fi bătut ia ochi. Desigur, pe umerii lui apăsa o mare responsabilitate.

El se ridică şi-şi alese un costum de alpaca bleumarin ultra lejer şi o cămaşă de voal. Pistoletul extraplat era ascuns în fundul valizei. El aprecie că era mai bine să-l lase acolo. Aristot n-ar fi îndrăznit să-l atace în plin centrul oraşului. Un asasin care se numea Aristot! Într-adevăr, trebuia să vii în această ţară ca să vezi asta!

De astă dată şase taxiuri aşteptau aliniate în faţa hotelului. Un negrotei mic se năpusti spre Malko şi-l luă de mână.

— Taxi, *bwana?* Vino.

Cu siguranţă, el îl conduse la un CV 2 Citroen şi îl împinse în interior; şoferul se-ntoarse surâzând:

— Unde tu merge *bwana?* Vrea fete la tine?

— La Crucea Sudului!

Era unul din cele mai bune restaurante din Bujumbura. Taxiul demară cu greu, urmat la distanţă de 403-ul de epocă al celor doi poliţişti, ieşiţi în grabă din camera lor.

Şoferul care-l conducea pe Malko, după ce merse zece minute se-ntoarse cu un surâs larg:

— *Bwana.* Eu vorbeşti bine franceza şi engleza.

— Ah! Bine.

— *Bwana*, la tine interesează mult diamante?

Malko nu putu să se abţină să nu tresară. Ar fi putut să deschidă o bijuterie. Din bine în mai bine.

— Nu, de ce?

— *Bwana,* eu sigur ştiu.

— Tu te-nşeli.

Celălalt scutură din cap, dezolat.

— Bună afacere, *bwana.* Eu nu vorbesc la poliţişti. Foarte frumoase pietre. Dacă tu vrei, eu duce la tine în piaţa care cunoaşte eu…

Mirosea de la distanţă. Încă un prieten plătit de către amicul său grecul.

— Eu nu cumpăr diamante, zise Malko ferm.

Şoferul avu un mic sughiţ şi-şi duse mâna la gură. Apoi opri maşina şi se-ntoarse spre Malko, cu mâna întinsă. Ceva lucea în palma sa.

— Priveşte *bwana,* frumoase pietre. Cu 50.000 de franci numai.

Malko nu se putu abţine şi luă pietrele în mână. Erau trei pietre scoase din minereu. El le întinse negrului.

— Mulţumesc, dar nu mă interesează diamantele.

Şoferul luă pietrele şi le molfăi între gingiile sale.

— Gândiţi, *bwana.* Mâine voi fi în faţa hotelului.

El porni din nou. Malko se-ntreba dacă, pentru a continua să rămână în rol, nu va fi obligat să cumpere pietrele.

Ei ajunseră la Crucea Sudului, fără să rezolve dilema. Malko îi lăsă un bacşiş regal şi închise portiera. De-abia intrase Malko în restaurant şi poliţiştii îşi opriră maşina în faţa taxiului. Din cauza luminii din interiorul maşinii 2 CV, ei nu pierduseră scena. Unul dintre ei deschise portiera taxiului şi spuse în swahili:

— Bună ziua.

Capitolul VII

— Astăzi şeful nu-i aici. Are mare şedinţă cu soţia sa. Nu vine.

— Cine-l înlocuieşte?

Negrul ridică din umeri dezolat:

— Nimeni nu poate să semneze. Şeful nu este aici.

Malko inspiră îndelung pentru a evita să scoată o înjurătură. Dialogul surzilor dura de trei sferturi de oră.

La ora 9 se prezentase la Palatul prezidenţial.

Nu era nimeni.

Intrase pe poartă, mersese pe o alee, dar era pustiu. Clădirea unde erau grupate serviciile administrative se găsea în faţa lui, în aparenţă pustie. După ce însă împinsese o poartă deasupra căreia se afla fixată o pancartă enormă cu stema statului Burundi, se pomeni nas în nas cu un paraşutist burundez aşezat pe o canapea, pipăind o fată care-i stătea pe genunchi.

Când negrul îl zări pe Malko, sări în picioare şi fata căzu jos. O secundă mai târziu, Malko se trezi cu ţeava unui pistol mitralieră în burtă, fiind obiectul unor copioase înjurături în swahili, dialog pe care el nu-l prea ştia.

Neînţelegerea se mai atenuă graţie unei bancnote de 500 de franci. Din fericire, paraşutistul santinelă vorbea franceza. Asigurat că Malko nu venise să răstoarne republica nou creată, el se oferi să-i servească drept ghid prin hăţişurile administraţiei burundiene.

Pentru a-şi arăta bunăvoinţa el o concedie pe fată cu o palmă viguroasă peste fesele care produseră un sunet metalic. În faţa aerului mirat al lui Malko, negrul îi ridică bubu-ul cu un surâs larg.

Fundul fetei era tapisat cu capace de coca-cola fixate de chilot, pentru a-i permite să se onduleze mai sugestiv în timpul mersului.

Din păcate, eforturile santinelei fuseseră zadarnice. În medie, funcţionarii importanţi veneau pe la birou cam două

ore pe săptămână. Era de negăsit funcţionarul responsabil cu semnarea autorizaţiilor de deplasare.

Evident, dacă Malko i s-ar fi adresat lui Nicoro, şeful poliţiei, ar fi fost o mare bucurie să-i dea autorizaţia, dar Malko nu auzise de el.

Descurajat, Malko eşuase în faţa funcţionarului neputincios cu care dialoga de aproape o oră.

Se pregătea să plece, când dintr-odată îşi făcu apariţia un negru cu o statură atletică, un cap mic şi o mulţime de şireturi pe umerii săi de maimuţă. Fără măcar să-i arunce o privire lui Malko, el traversă camera şi se-nchise într-un birou cu geamuri.

Malko avu o inspiraţie:

— Acesta cine este?

— Şeful jandarmeriei, generalul Uru, zise negrul cu o voce din care se simţea spaima.

— El poate semna o asemenea autorizaţie?

— Nu ştiu, *bwana...*

Bancnota de 500 de franci era deja pe tejghea. Ascultător, tânărul negru dispăru în birou.

Douăzeci de secunde mai târziu, Malko îl reîntâlni. Şeful jandarmeriei îi întinse o mână enormă, cu un surâs larg pe buze.

— Intraţi vă rog, zise el cu o voce blândă care contrasta cu aparenţa redutabilă.

Malko îi explică scopul vizitei sale. Avea nevoie de o autorizaţie pentru a putea vizita Burundi în calitate de turist.

Negrul dădu din cap înţelegător şi când Malko termină, luă cuvântul cu aceeaşi voce domoală:

— Republica Burundi este înconjurată de inamici, spuse el tendenţios. Noi trebuie să veghem asupra democraţiei care tocmai se construieşte, cu dragostea unei mame. Fiul regelui, mârşavul N’tare, un criminal înrăit, s-a refugiat în Congo şi vrea să adune partizani. Din această cauză drumurile sunt supravegheate.

Ochii lui deveniră ameninţători.

— Noi suntem oameni paşnici, dar eu vă promit că îi voi executa pe toţi acei care vor dori să readucă corupţia de pe

vremea regimului regal.

Malko aproba părerea şefului jandarmeriei. El cunoştea destul de bine Africa pentru a şti că după acest acces de lirism tropical, urmau să treacă la lucrurile serioase.

În fine, celălalt tăcu.

— Domnule colonel, zise Malko.

— General, îl corectă celălalt.

Desigur, Malko nu ştia că generalul Uru era vechiul ajutor de bucătar al regelui. Limbuţiei sale îi datora onoarea de a redacta toate discursurile preşedintelui.

— Domnule general, eu sunt sigur că o ţară tânără ca a dumneavoastră are multe trebuinţe. Aş dori să ajut statul burundez cu o… donaţie. Cui mă pot adresa?

— Mie.

— Dar credeam că sunteţi comandantul jandarmeriei.

— Sunt de asemenea ministru adjunct la departamentul afacerilor sociale.

— Ah.

Malko scoase un teanc de bancnote din care scoase cinci mii, apoi zise:

— În acest caz, vă pot remite această sumă. Va fi mai simplu.

— Va fi mai simplu, repetă Uru ca un ecou.

El băgă bancnotele în buzunar, îşi drese vocea şi zise cu un aer important:

— Văd că dumneavoastră nu sunteţi un vagabond oarecare fără ruşine. În calitate de element foarte responsabil al acestei ţări, am să vă dau un document foarte iluminat. Dumnezeu şi Sfânta Fecioară să vă aibă în pază.

Cu solemnitate, el începu să scrie cu caractere apăsate şi groase.

Bombardă apoi hârtia cu toate ştampilele care-i cădeau în mână, îl semnă şi i-l întinse lui Malko. Acesta îl citi muşcându-şi limba ca să poată rămâne serios. Sub antetul „Republica Burundi – Direcţia jandarmeriei”, el citi fraza următoare:

— Nu-i consideraţi pe trimişii mei drept fluturi nestatornici şi fără valoare, căci mă voi vedea obligat să vă

retrogradez ulterior şi semnase: „Generalul Uru iubit de femeile sale şi mereu fidel cuvântului său”.

— Pare perfect, zise Malko.

Îşi strânseră îndelung mâinile şi generalul îi ură călătorie plăcută cu vocea sa blândă, lată unul care ştia să-şi rotunjească bine solda.

Ieşind din birou, Malko dădu peste funcţionarul care se oferise să-l conducă să viziteze cartierul hindus. Malko îi mulţumi politicos, un pic mirat de această vocaţie turistică, neştiind că era vorba despre cele mai frumoase case din trecut din Bujumbura.

La uşa palatului prezidenţial, un negru îmbrăcat în resturile unui pantalon de smoking, distribuia nişte cartoane. Malko luă unul. Era o reclamă în franceză, engleză, germană, olandeză, norvegiană pentru barul de noapte de la Ritz Hotel, permiţând o plăcută petrecere a timpului, cu muzică bună, animatoare, bere rece, whisky, gin şi brandy. Hotelul Ritz era proprietatea lui Nicoro.

Malko reveni pe jos la Pagidas, trecând prin vuietul din piaţă. Aproape că era singurul alb din stradă, dar negrii nu-i dădeau nici o atenţie. Numai negresele îmbrăcate în bou-bou-uri multicolore, schimbau reflecţii în swahili la trecerea sa, evaluându-i calităţile sexuale, scuipând apoi un jet roşu de betel.

În mulţimea de negri, el nu-i văzuse pe zbirii lui Nicoro urmărindu-l la o distanţă de o sută de metri. Urmărirea nu era dificilă şi în orice caz, trei sferturi din şoferii de taxi lucrau pentru poliţie.

În trecere el cumpără *Le Courier de Bujumbura* în faţă la „La Cremaillere” şi parcurse grăbit prima pagină. Erau puţine ştiri din lumea exterioară. Aparent pierderea satelitului încă nu era de notorietate. Totul părea un coşmar. El se-ntreba în unele momente dacă CIA nu-i juca o festă murdară.

Ajuns la Pagidas, el se urcă într-un 2 CV care staţiona în faţa hotelului şi-i dădu adresa lui Couderc. Acum că era în posesia autorizaţiei, nu mai era timp de pierdut.

În timpul zilei cartierul părea mai trist şi cabana lui Couderc, o colibă de pionier. El bătu la uşă şi neprimind

răspuns, împinse uşa şi rămase cu privirea pironită pe pardoseală.

Michel Couderc era întins pe podea, cu cămaşa plină de sânge şi zdrenţuită. În cameră era o dezordine indescriptibilă.

Malko îngenunche şi întoarse corpul. Couderc gemu. Faţa îi era o crustă de sânge uscat. Sprânceana dreaptă avea o despicătură de patru centimetri şi sângele i se scurgea până la gât, nasul îi era strivit şi avea vânătăi peste tot. Prin cămaşă, Malko zări peste tot răni enorme.

Cu mare greutate, el îl ridică pe Couderc. Acesta se clătina, mormăind cuvinte fără noimă. Malko îl aşeză, deschise un dulap din care scoase o sticlă de coniac japonez şi îl făcu să bea. În fine, el găsi ochelarii şi îi dădu.

Couderc se înecă, scuipă, dar reuşi să deschidă ochiul stâng.

— Eu nu mai plec, reuşi el să articuleze cu hotărâre. Căraţi-vă.

El închise din nou ochiul său valid.

Asta era culmea.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Malko. Cine a făcut asta?

Fără să deschidă ochii, Couderc răspunse:

— Doi negri. Băieţii lui Ari, cu şcrabe italiene, cu vârfuri ascuţite. M-au bătut timp de o oră. Dacă vă voi revedea ei au jurat că mă omoară, aşa că vă rog să plecaţi. Viaţa este urâtă dar eu nu vreau să mor.

Răbdător, Malko încercă să-l înduplece pe Couderc, dar cu cât vorbea mai mult, cu atât mai tare se-ncăpăţâna suferindul. La fiecare două minute el spunea „Căraţi-vă” şi cădea în apatie.

— Preferaţi deci, să rămâneţi printre negri, zise Malko, vă tratează atât de bine?

Couderc se ridică plin de ură şi spuse:

— Îi dispreţuiesc pe maimuţoi. Mă voi răzbuna, mă voi răzbuna. Aşteptaţi.

— Nu aştept nimic, zise Malko. Am nevoie de dumneavoastră. Ori plecaţi cu mine ori sunteţi mort.

— Dacă grecul află că plec, mă va omorî.

— El nu va şti nimic. Mâine dimineaţă vom pleca şi nu

vom mai pune piciorul în Bujumbura.

Couderc rânji.

— Cum vă gândiţi să faceţi? Nu vom putea traversa Africa aşa, fără viză.

— Un avion va veni să ne caute, zise Malko. Se va găsi un paşaport şi pentru dumneavoastră şi bani pentru a reveni în Europa.

Couderc îl privi, impresionat. Simţea că Malko spune adevărul.

— Toate astea sunt sigure?

— Cert. Credeţi că vreau să mă întâlnesc cu prietenul Aristot?

Couderc scuipă un rest de dinte.

— Bine. Ne întâlnim mâine dimineaţă aici. Din acest moment mă ocup de cumpărarea maşinii. Dar fiţi atent, dacă mă minţiţi veţi regreta, pentru că fără mine nu ieşiţi din pădure. Vom crăpa acolo amândoi.

Cu aceste cuvinte încurajatoare, Malko plecă. Taxiul îl aşteptase la colţul străzii, ca de obicei. El îl duse la hotel.

Comisarul Nicoro trecu repede prin faţa porţilor închise ale celulelor de izolare din subsolul de la Sante şi se opri în faţa ultimei. Numai el avea cheia. El o echipase cu o broască Yale luată de la o vilă abandonată de belgieni.

Mergând pe vârfuri, Bakari şi M’Polo îl urmau tăcuţi.

O lanternă lumină camera. La prima vedere celula era goală, dar într-un col] era ceva care semăna cu un pachet de veşminte vechi. Iţi trebuia un ochi foarte pătrunzător pentru a recunoaşte un om, un negru a cărei faţă şi corp nu mai erau decât o grămadă de carne monstruos torturată.

— A vorbit? întrebă Nicoro.

Bakari scutură din cap.

— Nu.

Comisarul privi gânditor corpul şi-şi netezi cu palma o cută de pe tunica sa:

— Mai încercaţi.

Cei doi poliţişti se priviră jenaţi. Cu acest gen de treburi riscau să-şi murdărească frumoasele lor costume. De obicei, pentru interogatorii ei veneau îmbrăcaţi cu un blue-jeans şi o cămaşă murdară, dar nu se discută ordinele şefului, chiar

dacă sunt nedrepte, pentru că ei făcuseră tot ce era omeneşte posibil pentru a-l face pe tip să vorbească, după ce-l interpelaseră la intrarea Crucii Sudului.

Taxiul său 2 CV fusese deja revândut. Cumpărătorul nu pusese întrebări. Cine se mai interesa de un mărunt şofer de taxi, pe deasupra şi un pic traficant? Familia lui era în junglă şi nu va mai auzi nimeni vorbindu-se de ea.

Plictisit, Bakari îi dădu o lovitură de picior în coastele prizonierului. Acesta abia se mişcă.

Nicoro zise:

— De astă dată, vreau ca el să vorbească şi pe urmă *Tara*[7].

Deja M'Polo îşi scosese pumnalul din teacă. Nicoro făcu stânga-mprejur. El era deja pe la jumătatea culoarului, când se auzi un urlet oribil din celulă. Îşi stăpâni o grimasă de satisfacţie. Subordonaţii lui aveau conştiinţă profesională pentru a face să sufere o asemenea zdreanţă umană. Toate speranţele erau îndreptăţite.

În primul sertar al biroului, el păstra micul pachet cu diamante pe care M'Polo îl smulsese din gura suspectului. El ar fi vrut însă să-i taie buzele. Nu s-ar fi întâmplat nimic. Totuşi Nicoro era convins că acest şofer de taxi, era veriga ce putea să-l ducă la vânzător, că aceste diamante erau mostre pentru cumpărătorul străin. Cu puţin noroc, el putea să-şi însuşească toate pietrele fără nici un risc, însă trebuia să-l facă să vorbească.

El nu avea de unde să ştie că nenorocitul şofer de taxi nu era decât un mic traficant fără anvergură care oferea câteva pietre tuturor albilor care păreau să aibă bani.

Nicoro ieşi din comisariat şi se-ndreptă spre *La Cremaillere.* Un pic de zbenguială cu Brigitte i-ar face foarte bine. Între timp, poate vorbeşte imbecilul.

Noaptea era călduţă şi nenumărate stele străluceau pe cerul violet închis. Cerul african era brăzdat de stele căzătoare. În celula sa, şoferul de taxi tocmai murise, fără să-nţeleagă de ce se înverşunaseră aşa împotriva lui. Transpiraţi, M'Polo şi Bakari blestemau încăpăţânarea lui.

[7] Tara – omorâţi-l. (n.a.).

Lui Nicoro nu-i plăcea ca cineva să-i ţină piept.

În acelaşi moment, Malko, în camera sa din hotelul Pagidas, strângea o hartă a statului Burundi şi a Congoului. Când ajunsese la hotel trebuise să-l îndepărteze pe portar care voia cu orice preţ să-i expedieze în cameră o fată garantat virgină pentru suma de 500 de franci belgieni.

Apoi, studie itinerariul. După reperarea staţiilor de urmărire a sateliţilor, cel pe care-l căuta, căzuse în sudul extrem al statului Burundi, între satul Nianza-Lac şi frontiera cu Tanzania.

Trebuia deci să plece din Bujumbura, urmărind drumul paralel cu lacul Tanganyika până la Rumonge. Apoi nu mai era decât o pistă şerpuind prin regiunea pustie. Avusese dreptate Couderc.

Întoarcerea era mai delicată. Nu se punea problema să treacă prin Bujumbura, nici prin Tanzania, ţară ostilă controlată de comuniştii chinezi. Trebuia să se strecoare pe drumurile secundare străbătând toată ţara pentru a ajunge la nord de Bujumbura, la frontiera cu Congo pe care s-o treacă într-un loc liniştit. Acolo trebuiau să-l aştepte pe Allan Pap.

Aveau interesul să facă un stoc serios de benzină. În ceea ce priveşte starea drumurilor, totul se baza pe Couderc care se jurase că va putea trece o perioadă de trei săptămâni, după care nu mai garanta nimic. Începea sezonul ploilor.

Cu doi cosmonauţi epuizaţi şi poate răniţi, aceasta nu va fi o călătorie de plăcere.

Sună telefonul, smulgându-l pe Malko din gândurile sale. O secundă se-ntrebă dacă nu a fost victima unei halucinaţii.

Cine-l putea căuta la Bujumbura?

El decroşă:

— Malko?

Recunoscu vocea gâfâită a lui Jill printre pârâituri.

— Da. Ce este?

— Malko, vreau să te văd în seara asta.

— De ce?

— Nu am timp să-ţi explic, dar vino la mine. Dacă eu nu sunt, intră. Va fi acolo un mesaj pentru tine. Este important.

Ea închise brusc, ca şi când ar fi fost întreruptă. Malko nu

putea să înţeleagă ce însemna acest telefon. El nu se baza pe Jill, pentru că ştia că ea este în mâinile grecului. Apelul său putea fi interpretat în două feluri: sau ea avea poftă să facă dragoste cu el, sau îi pregătea o capcană pusă la punct de amantul ei.

În ambele cazuri era mai bine să nu dea curs apelului. Misiunea sa era prea importantă pentru a o compromite făcând dragoste cu un şarpe cu clopoţei, aşa că decise să procedeze ca şi cum telefonul n-ar fi sunat.

Skofos, patronul hotelului Pagidas, răsfoia o revistă porno grecească, când uşa biroului său se deschise cu violenţă. El nu avu timp nici măcar să protesteze, când văzu intrând silueta lui Ari-asasinul, urmat de doi negri îmbrăcaţi în maieu şi pantaloni. Skofos se forţă să surâdă:

— Cum îţi merge? îl întrebă el în greceşte.

El îl ura pe interlocutorul său, dar relaţiile lor de afaceri erau excelente.

— Am nevoie de tine, spuse Ari în aceeaşi limbă. Există un tip care mă sfidează aici în şandramaua ta.

Skofos deveni palid. Nu voia să strice reputaţia lui Pagidas.

— Ari doar n-o să....

— Nu, doar am să te scap de el. Vei putea să vinzi lucrurile sale pentru a plăti camera lui. Ascultă, spune băieţilor de la recepţie să-nchidă ochii dacă ne vor vedea trecând cu un pachet mare. Dă-mi un ecuson.

Directorul se simţea din ce în ce mai încurcat.

— Nu ştiu dacă... mă-nţelegi, el o să se apere...

Ochii mici, porcini, ai grecului deveniră duri. Îşi descheie vesta, de unde ieşi la iveală un Colt Cobra.

— Ori îmi dai ecusonul, ori am să-l omor pe individ la el în cameră şi nu tu vei fi cel care mă va denunţa.

Era un argument foarte convingător. Cu o mână tremurătoare, el scoase un ecuson şi-l întinse coreligionarului său.

— De ce nu faci tu treaba asta în altă parte? zise el cu o voce rugătoare.

Ari-asasinul ridică din umeri.

— Pentru că n-o să aştept să binevoiască să iasă. Acest

tip m-a sâcâit destul. Salut.

El se-ntoarse ameninţător spre Skofos:

— Încearcă să nu ai vreo idee proastă. Dacă vrei să-mi dai o mână de ajutor, sunt la etajul 1 în camera vecină celei a clientului tău.

De-abia plecă Ari că Skofos şi începu să gândească febril. El nu voia ca o astfel de poveste să se-ntâmple la Pagidas. Dacă viitoarea victimă era înarmată, urma să iasă un masacru. Din cauza asta puteau să-i închidă hotelul. Ca să meargă să-l prevină era foarte dificil.

El avu o idee.

Ieşi repede din biroul său şi se duse să-l caute pe şeful chelnerilor, într-o cameră mică din spatele recepţiei. Ei avură o conversaţie cu voce joasă în swahili. Negrul urcă pe etaje şi Skofos se întoarse la biroul său. Zece minute mai târziu, el se-ntoarse şi bătu la uşă.

— S-a rezolvat, *bwana.*

Skofos îi aruncă o monedă de 10 franci şi-şi reluă lectura porno, un pic mai nervos totuşi.

Telefonul sună un sfert de oră mai târziu. Skofos adoptă vocea sa cea mai dulce posibilă.

Deodată aparatul de aer condiţionat din camera lui Malko se opri, cam la zece minute după telefonul de la Jill.

El încercă să-l pună în mişcare, apăsând pe toate butoanele, din care două îi rămaseră în mână. Deja o căldură apăsătoare începuse să invadeze camera. Într-o jumătate de oră atmosfera devenea de nerespirat. Toată căldura înmagazinată în pereţi urma să se reverse în cameră.

Puţin îndemânatic în ale gospodăriei, el puse mâna pe telefon. Funcţionarul de la recepţie îşi exprimă părerea de rău şi îi făcu legătura cu directorul. Acesta, foarte amabil, îi spuse că se va ocupa imediat să rezolve pana.

Cinci minute mai târziu, el sună: din explicaţiile sale confuze rezulta că reparaţia va dura în jur de o oră şi-l sfătuia pe clientul său ca în aşteptare, să coboare să ia masa.

Ochii lui Malko căzură pe prospectul roz distribuit la

intrarea în palatul prezidenţial, lăudând deliciile unei nopţi la barul Ritz Hotel. La urma urmei asta mai schimbă ideile, închise telefonul, îşi puse vesta şi ieşi din cameră.

Sumbru, cadaveric, tăcut şi înveninat, Nicoro se plimba de jur împrejurul biroului său. Şoferul de taxi murise cu o oră mai devreme, fără să vorbească. El nici măcar nu-i putea acuza pe Bakari şi M'Polo de neglijenţă: el însuşi avusese o tresărire văzând cadavrul, aşa că nu va mai avea diamantele.

Gândul că va recupera a doua zi cei 40.000 de dolari îl mai consola. De două zile se obişnuise să ţintească mai sus.

El îi trimisese pe cei doi poliţişti să vegheze asupra pradei sale. Pe moment, acest străin era mai preţios decât mama sa. După ce-l va uşura de bani, el îl va preda fără remuşcări grecului, dar pân-atunci, M'Polo şi Bakari aveau ordine foarte stricte: să nu păţească nimic.

În imobilul securităţii era linişte. Singurul birou luminat era cel al lui Nicoro. Se auziră bătăi în uşă.

— Intră, zise comisarul.

Era Bakari foarte agitat.

— Şefu', anunţă el, o să avem încurcături. Domnul Ari vrea să-l răpească pe tipul nostru. El a pregătit deja totul.

Nicoro deveni negru de furie. Cicatricele sale se umflaseră din cauza furiei şi avea aerul unui vrăjitor în plină acţiune.

— Nu-l lăsaţi s-o facă, urlă el.

Bakari se legănă nervos.

— Şefu', domnu' Ari a zis aşa, că-mi trage un glonţ în burtă dacă fac ceva, că astea sunt afacerile lui. Poate ar fi mai bine să veniţi dumneavoastră…

Furia lui Nicoro se accentuă. El nu se simţea în stare să-l înfrunte pe asasin, care în mod cert, nu era singur. Trebuia să folosească viclenia.

— Nu, zise el. Întoarce-te unde te-am trimis. Urmăreşte-i. Dacă vrea să-l răpească nu e cazul să-l omori. Totul se va aranja pe urmă.

— Vreţi să-l anunţăm pe tip? sugeră timid Bakari.

— Ieşi de-aici, urlă comisarul. Dacă faci vreo prostie te

omor şi te revoc!

Rămas singur, Nicoro începu să-njure în swahili cu voce tare. Dacă imbecilii nu zădărniceau planul lui Ari, planul său era ratat. El nu va mai vedea cei 40.000 de dolari.

El stinse lumina, ieşi din cameră şi aproape se ciocni de o negresă cu lacrimi în ochi, care se agăţă de tunica sa. Cu o voce întretăiată de suspine, ea îi povesti despre soţul care o bătea şi o dăduse afară din casă. Nicoro tocmai voia să o trimită dracului, când îi remarcă pieptul bombat şi tare mulat de un bou-bou orange.

Ochiul sănătos al lui Nicoro sticli. El o împinse şi îi dădu o palmă, apoi o luă de mână şi o duse în clădire la subsol.

— Vino, spuse el. Am să te duc la adăpost.

Numai cadavrul şoferului putea să protesteze.

Negresa înţelese. Onorată de faptul că un astfel de personaj se interesează de ea, aceasta îl urmă, suspinând. Ajunsă jos, ea îşi descheiase deja bou-bou-ul.

Când ea apăru pe scenă, un frison cuprinse întreaga sală. Era principala atracţie la Ritz. O fată în jur de şaisprezece ani cu pieptul şi fesele ca tăiate din granit negru atât erau de tari şi de agresive şi o faţă foarte atrăgătoare cu pometii proeminenţi. Părul îi era pieptănat pe spate şi strâns într-o coadă de cal.

Era îmbrăcată într-un costum din strech argintiu compus dintr-un pantalon mulat pe ea şi dintr-un bolero lăsând descoperit buricul.

Trei muzicanţi apărură pe scenă şi începură să cânte, într-un ritm foarte lent, fata se balansa, psalmodind într-una aceeaşi frază cu o voce joasă.

Tot corpul ei vibra. Puţin câte puţin se apropia de scenă. Dansând, ea-şi descheia boleroul şi puţin câte puţin, *se* dezbrăca. Avea un piept extraordinar, vizând înaltul cerului. Sfârcurile săreau în ritmul corpului.

Albii din sală rămaseră împietriţi. Propriu zis, acesta nu era un striptease, ci un dans primitiv. Acum abdomenul ei se ondula mimând amorul cu o precizie anatomică. Cu ochii daţi peste cap, cu bustul dat pe spate, ea-şi cânta balada.

Malko îşi mai uitase grijile. Fata era la mai puţin de un

metru de el şi îi putea simţi parfumul şi vedea picăturile de sudoare pe pielea sa neagră. Categoric, folclorul făcea câteodată unele surprize plăcute.

Tam-tamul se opri brusc. Lumina se stinse şi se reaprinse. Fata rămase nemişcată, surâse şi dispăru în culise.

Câteva clipe mai târziu, ea reveni în sală, de astă dată îmbrăcată cu un combinezon dintr-o singură piesă stil salopetă aurie din strech. Ea ocoli mesele şi merse să se aşeze la bar lângă alte trei animatoare. Malko îşi termina fructele de mango, când orchestra îşi făcu din nou apariţia şi începură să cânte *Strangers în the night.* El nu voia încă să se ducă la hotel, aşa că merse la bar şi se-nclină în faţa fetei în auriu.

— Vreţi să dansaţi?

Ea nu răspunse, însă se lăsă să alunece de pe taburet. Avea ochi mari castanii, distanţi şi reci, dar se lipi de Malko; el avea impresia că o bombă va exploda între abdomenele lor. Ea dansa cambrată spre spate, astfel că vârfurile sânilor ei nu atingeau nici măcar costumul de alpaca.

După cinci minute de dans, Malko nu ştia dacă asculta o rumbă, sau o mesă de Beethoven. Fiecare muşchi al corpului său era întins spre fata care părea mereu indiferentă, numai abdomenul auriu i se agita ca o lipitoare.

Muzica se opri. Ea vorbi pentru prima dată în limba franceză, cu o voce aspră:

— Doriţi să veniţi cu mine? Mi-e poftă de un pahar la Maharee.

Tonul ei era neutru, indiferent. Malko nu avu curajul să zică „nu”. Ştia că-i o curviştină, dar era o destindere agreabilă şi mai voia să danseze cu ea.

El achită nota de plată şi se duse lângă fată la bar. Ea-l aştepta în picioare. Ei plecară urmăriţi de privirile slugarnice ale chelnerilor. Unul dintre ei murmură o frază în swahili la trecerea lui Malko şi acesta surâse politicos neştiind că celălalt îl etichetase drept „pui de şoarece care a întreţinut cu mama sa relaţii sodomizatoare”.

Ei coborâră cele două etaje în linişte.

— Este alături, zise fata.

— Cum vă numiţi?

— Luala.

El avea ochii fixaţi pe crupa ei aurită, când simţi o puternică durere în ceafă. În spatele lui se petrecu o agitaţie şi el primi o altă lovitură în cap. Instinctiv, el întinse mâinile înainte şi căzu într-un hău negru.

Trei siluete ieşiră din întuneric, în timp ce doi negri se aplecară asupra corpului lui Malko. Ari-asasinul luă fata de braţ.

— Cară-te şi nu spune nimic la nimeni.

Ascultătoare, fata se-ntoarse. Cele întâmplate nu o priveau. Erau afaceri ale albilor. Ea reintră la Ritz.

În vechiul lor 403, Bakari şi M’Polo se priveau. Începeau necazurile de-a binelea.

Capitolul VIII

Când îşi recăpătă cunoştinţa, Malko simţi o puternică durere de cap. Era întins pe pământ în aer liber, pe gazon.

Era ziuă, dar trebuia să fie devreme pentru că soarele era încă la orizont spre lacul Tanganyika. Ceasul său era oprit la ora 10,40. Surprins că nu era legat, el se ridică cu mare greutate. Capul i se-nvârtea şi costumul îi era mototolit, plin de praf şi de pete. Deasupra urechii stângi avea o plagă cu sânge uscat.

Cu ochii complet deschişi, el încercă să ghicească unde se află. Era o grădină tropicală, cu câţiva manghieri tineri, câţiva cocotieri, alţi câţiva arbori tropicali, totul foarte bine întreţinut; pe trei dintre laturi, în jur de 100 de metri fiecare, era un fin dar foarte solid grilaj de aproape 5 metri înălţime, semănând cu un teren de tenis. Un gard viu de arbori tropicali şi orhidee delimitau cea de-a patra latură a grădinii.

Clătinându-se, Malko se apropie de gard. Acesta era foarte bine fixat, cu crampoane adânc înfipte în sol şi proptele din metal plantate într-un soclu de ciment. Totul era de neclintit.

Grădina putea să aibă un hectar. Malko se simţi cuprins de o vagă nelinişte. Acest decor paradisiac nu-i spunea nimic bun. Nu-l loviseră în acest fel ca să-l ducă la ţară. În afara bâzâitului nenumăratelor insecte tropicale, nu se mai auzea alt zgomot. O pasăre-muscă zbură ca un minuscul elicopter, se aşeză pe o orhidee şi rămase imobilă. Cu aripile sale diafane bătând aerul cu toată viteza şi cu trompa sa lungă înfiptă în floare, ea părea partea din faţă a unui avion de vânătoare supersonic.

Nu se zărea nici o casă. Era paradisul terestru. Căldura nu era încă atât de puternică pentru a incomoda şi în depărtare, soarele se reflecta în apele verzui ale lacului Tanganyika. Din aceste elemente, Malko deduse că trebuie să fie în partea elegantă a Bujumburei, pe dealuri. Intrigat şi

neliniştit, el se apropie de şirul de copaci tropicali care păreau a fi singura ieşire.

Pe jumătate ameţit, el se clătina. Când îşi pipăi partea stângă a capului simţi o durere puternică.

Avu un sentiment ciudat în costumul său elegant de oraş în mijlocul unei mini-păduri tropicale.

Deodată, în momentul în care voia să îndepărteze un arbust, un zgomot îl imobiliză. Acesta venea din celălalt capăt al gardului viu. Deşi el nu avea o mare experienţă a Africii, recunoscu imediat mârâitul unei fiare.

Simţi că ceva îi îngheaţă în stomac, dar, dominându-şi teama el se strădui să dea la o parte ramurile. Malko rămase pironit locului, cu inima cât un purice.

În spatele gardului viu, era de asemenea un grilaj, dar un fel de rarişte nisipoasă de vreo zece metri îl separa de gardul viu.

În mijloc, se vedea o formă clară întinsă. Era o femeie aşezată sub corpul imobil al unei pantere a cărei coadă lungă mătura solul. Botul ei era înfipt în beregata femeii care nu mai era decât o masă de carne. O pată mare de sânge colorase nisipul. Umerii erau sfâşiaţi de ghearele teribile.

Malko, mai mult ghici decât recunoscu trăsăturile lui Jill. Probabil ea fusese omorâtă de câteva ore deoarece muştele zburau în jurul feţei ei. Cu o strângere de maxilare bestia îi rupsese gâtul.

Cu una dintre labele din faţă, pantera întorsese corpul şi acum îi lingea sângele cu voluptate. Ea înfundă colţii în gât şi smulse o bucată de carne; Malko se-ntoarse şi vomită, fără să se poată abţine. Surprinsă de zgomot, pantera ridică capul. Privirile lor se-ntâlniră: fiara avea ochi albaştri imenşi, acoperind aproape în totalitate albul globului ocular.

Suplă, ea făcu un salt înapoi, depărtându-se de Jill. Malko era împietrit de spaimă. Era o panteră adultă care cântărea probabil 100 de. Kilograme. Cu o singură lovitură de labă, ea putea să-l omoare. Acum, că simţea mirosul de sânge, ea n-ar fi ezitat să atace. Deja făcea înconjurul pradei sale, punând cu precauţie labele pe sol, îndreptându-se direct spre Malko.

Iată pentru ce-l închiseseră în acest paradis terestru! Era mai sigur decât glontele şi ar crea mai puţine neplăceri. Odată corpul său bine sfârtecat, era foarte uşor de explicat accidentul. Una din laturile gardului era prevăzută cu o poartă, dar pantera pândea, ca şi cum ar fi simţit că el putea scăpa pe-acolo.

Malko se simţea amarnic, de întristat, gândindu-se că va muri din cauza unei greşeli. El nu era traficant de diamante şi moartea lui urma să fie de folos unor oameni cu interese îndepărtate de cele ale lui Aristot, dar acestea nu erau argumente de oferit unei pantere adulte şi înfometate.

Acum ea înainta spre el, foarte încet, mergând aproape ca un crab, mişcându-şi capul în jurul axei gâtului, pentru a nu-l pierde din vedere.

El se retrase.

Privind rapid în jurul său, căută un refugiu. Erau câţiva arbori, dar pantera se căţăra desigur mai bine decât el.

Din întâmplare el puse mâna pe o piatră mare. Era o şansă la o mie de a o doborî. Disperat, el încerca să-şi aducă aminte ce îl învăţaseră la şcoala de supravieţuire a CIA din San Antonio-Texas. Instructorii îi învăţau să hrănească şerpii sau şopârlele, dar nu aveau reţete pentru a sugruma o panteră cu mâinile goale.

Nu mai erau decât zece metri între ei. Malko putea să vadă că ea n-avea decât o ureche, cealaltă fiindu-i sfâşiată probabil într-o luptă, fără-ndoială.

Cămaşa îi era plină de transpiraţie. El se întoarse. Grilajul era la 5 metri în spatele lui. În dreapta şi în stânga, era teren deschis, fără nici o protecţie. Speriate de fiară, păsările fugiseră.

Cerul era de un albastru impecabil. Toată scena evoca un coşmar suprarealist a la Salvador Dali. Ar fi plătit oricât ca să aibă aripile păsări-muşte.

Brusc, spinarea sa se lovi de grilaj.

Venise sfârşitul.

Ca pentru a-şi sărbători victoria, pantera se opri un moment în poziţie oblică, cu ochii mereu aţintiţi asupra lui Malko. Coada ei lungă începuse să bată mai des pământul.

Ea se strânse, încordându-şi muşchii din spate, ca pentru

a sări.

Lui Malko nu-i mai rămâneau decât câteva secunde. Mii de gânduri îi trecură prin cap: castelul său, Marisa, numeroasele ocazii când evitase moartea, dar nu-şi putuse închipui niciodată ceva atât de oribil…

El îşi mută piatra în mâna dreaptă şi o aruncă brusc.

Ea lovi animalul în umăr. Pantera făcu un salt în lateral şi mârâi furioasă. Ea se retrase câţiva metri şi o secundă Malko crezu că era salvat.

În clipa următoare fiara avansa din nou. El văzu fulgerul tărcat aruncându-se asupra lui şi urlă protejându-şi instinctiv beregata cu mâinile.

Se auzi un zgomot teribil în spatele lui, în cealaltă parte a grilajului. Într-un efort disperat Malko reuşi să se arunce într-o parte. El simţi mirosul fiarei şi căzu la pământ. În acelaşi timp, creierul său înregistră un zgomot produs de focuri de armă.

Ca într-un vis, el văzu pantera căzută grămadă la baza grilajului, zgâriind furioasă solul şi salivând. Alte focuri de armă se auziră, aproape de el. Asurzit de detunături, Malko se rostogoli pentru a se îndepărta de fiară.

Pantera făcu un salt teribil încercând să sară grilajul. Timp de o secundă, ea rămase suspendată la doi metri de sol, răcnind cu botul mare deschis, apoi se prăbuşi.

Agitată de tresăriri, ea agoniza în saliva amestecată cu sânge la bot.

Malko avu nevoie de mai multe minute pentru a se ridica în picioare. El tremura convulsiv din tot corpul, sprijinit de gard. Încerca să-şi recapete respiraţia. El se-ntoarse. La un metru de gard începea o deasă perdea de vegetaţie. Nu se zărea nimeni. El nu avusese timp să-l vadă pe cel sau pe cei care-l salvaseră. Strigă şi nu primi nici un răspuns.

Era prea obosit pentru a rezolva acest nou mister. El ştia că voiau să-l omoare, dar nu ştia că avea un aliat la Bujumbura, doar dacă nu cumva CIA făcuse vreun miracol. El nu avea decât o idee fixă: să iasă de-acolo cu orice preţ.

În faţa corpului lui Jill, el nu avu curajul să se oprească. Traversă locul sinistru şi ajunse în faţa porţii, care din fericire nu era încuiată cu cheia. El ieşi şi se pomeni pe o

cărare.

În vechiul lor 403, inspectorii Bakari şi M’Polo îşi reîncărcau armele. Din fericire un Colt 45 trage cu mici obuze.

Bakari era mai degrabă neliniştit. Nicoro îi ordonase să vegheze asupra acestui tip ca să nu i se-ntâmple nimic, dar pantera aparţinea domnului Ari şi acesta desigur, nu va fi mulţumit că-i omorâse felina. Adânciţi în gândurile lor, ei se-ntoarseră în oraş şi merseră drept la comisariat.

Bakari intră tremurând în biroul comisarului şi începu să-i povestească evenimentele. Nicoro îl asculta cu privirea în gol. Din seara trecută, el ştia că se va sfârşi astfel, dar pentru a evita o criză de furie a lui Ari, trebuia să acţioneze repede şi acest nenorocit de austriac să reacţioneze aşa cum se prevăzuse.

— El v-a văzut? întrebă Nicoro.

— Nu, *bwana.*

— Bine. Întoarceţi-vă la garaj şi nu vă mişcaţi. Orice v-ar întreba grecul, voi nu ştiţi nimic.

Bakari plecă fără să mai spună ceva. El nu înţelegea nimic din această poveste. Merse să-l întâlnească pe M’Polo în maşina 403 şi plecară.

Malko ajunse la Couderc la ora 10 dimineaţa. El trebuise să meargă 2 kilometri înainte de a găsi un autobuz care mergea la târg. Negrii se strânseră fără să spună nimic, privindu-l curioşi pe albul murdar şi jigărit care nu avea maşină. Prudent, Malko coborâse la intrarea în Bujumbura. Nu ţinea să revină la hotel, cel puţin atât timp cât nu era gata de plecare.

Văzându-l, Michel Couderc scoase un strigăt.

— Ce vi s-a-ntâmplat?

El îi povesti, în timp ce celălalt îi spăla rana, fără prea multe detalii ca să nu-l sperie şi nici nu-i vorbi de Jill.

— Probabil că ei nu voiau decât să mă intimideze, concluzionă el, dar este cazul să părăsim Bujumbura. Maşina este gata?

Celălalt ezită:

— Da. Dar…

— Să mergem acolo. Vreau să plecăm din oraş într-o jumătate de oră, cu atât mai mult, cu cât grecul, crezând că m-a eliminat, s-ar putea să vrea să vă facă o vizită…

Acest argument îl convinse pe Couderc mai repede decât orice discurs. O clipă mai târziu ei erau în stradă, Couderc purtând un mic sac de voiaj:

— Asta-i tot ce mi-a rămas după şaptesprezece ani de stat în Africa, spuse el cu amărăciune.

La colţul străzii ei găsiră un taxi 203. Garajul era în celălalt capăt al oraşului. Pe parcurs, Malko îşi înghiţi furia. Dacă şi-ar fi ascultat instinctul, el s-ar fi dus direct la hotel şi-ar fi luat pistoletul şi s-ar fi dus să-l caute pe Ari-asasinul.

Lui nu-i plăcea violenţa şi îi repugna ideea de a omorî pe cineva prin violenţă, dar imaginea lui Jill sfâşiată de panteră îi stăruia în minte. Într-o lume normală, asemenea lucruri se plătesc.

Numai că, el nu trăia într-o lume normală. CIA îl plătea scump pentru a îndeplini o misiune şi nu a se juca de-a cavalerii răzbunători, chiar dacă Jill încercase să-i salveze viaţa, numai Dumnezeu ştie de ce.

Capitolul IX

Un panou murdar indicând „Kabezi, 32 de kilometri” era prins în cuie de un pom.

— În sfârşit! Oftă Malko.

Michel Couderc mârâi. El arunca priviri tulburi prin ochelari spre trecătorii pe care Malko îi evita cu îndemânare. Tocmai trecuseră marele pod metalic de pe râul Muha, la ieşirea din partea de sud a Bujumburei şi mergeau pe bulevardul Limite.

— Nu putem merge un pic mai încet? întrebă el. Nu suntem legaţi de o anumită oră…

Desigur, dar Bujumbura şi semnul ei blestemat, îl obsedau pe Malko. Patronul garajului la care merseseră să ridice maşina, îi inspirase o neîncredere instinctivă: foarte politicos, chiar slugarnic, ca şi când ar fi vrut ca ei să plece cât mai repede. Ford-ul părea totuşi să fie în perfectă stare.

Ei părăsiră şoseaua asfaltată, pentru un drum denivelat. Acum că ieşiseră din Bujumbura, aproape că nu mai era circulaţie, cu excepţia câtorva biciclete care transportau fiecare câte trei persoane şi a puştilor care îţi apăreau pe neaşteptate în drum. Rezervorul era plin – 80 de litri – şi mai aveau patru canistre pline cu benzină, rezervă de care nu trebuiau să se atingă decât în caz de extremă nevoie. Malko trecuse pe la hotel ca să-şi ia bagajele şi să achite nota de plată. Recepţionerul, aproape că leşinase când îl văzuse. Păcat că nu avusese timp să-i pună câteva întrebări.

În ciuda îngrijirilor aduse rănii sale, acoperite cu o mare bucată de leucoplast, Malko simţea o puternică durere de cap.

Michel Couderc, îmbrăcat cu haine noi, avea un aer aproape uman. Cu mâinile sale mici şi grăsuţe încrucişate pe abdomen, el privea drumul.

— Este un obstacol pe drum, zise el deodată.

Malko văzuse. Erau nişte soldaţi aproape de un camion şi

două jeepuri. Deodată, el avu o presimţire. Pentru a-l linişti pe Couderc, el zise cu dezinvoltură:

— Probabil fac vreun exerciţiu. În orice caz, noi suntem în regulă.

În mijlocul drumului, un negru uriaş, cu picioarele depărtate, îndrepta spre ei o puşcă mitralieră. Prudent, Malko frână la marginea drumului, apoi se dădu jos din maşină.

Negrul cel înarmat, veni la ei urmat de doi civili. Malko adulmecă capcana.

— *Toko ya Motokaa*[8], zise negrul cu o voce stridentă.

Cum Malko nu înţelegea, unul dintre civili spuse în franceză:

— Coborâţi şi prezentaţi hârtiile.

Malko prezentă hârtiile şi autorizaţia de trecere semnată de generalul Uru. Cei doi civili care-şi ascundeau ochii în spatele ochelarilor negri şi care în acest fel îşi pierdeau orice expresie a figurii, nu deschiseră gura. Prin deschizătura vestelor lor, Malko zări pistoletele automate cu mâner de sidef.

Negrul cel uriaş examina hârtiile, pe care le ţinea invers. El le restitui lui Malko, fără să spună nici un cuvânt.

— Mulţumesc.

În acel moment, unul dintre civilii care se-nvârtea în jurul maşinii, întrebă:

— Ce aveţi în portbagaj? miroase îngrozitor.

Nedumerit, Malko răspunse:

— Benzină şi merinde.

— Deschideţi.

Negrul în civil îşi descheiase vesta şi pusese mâna pe crosa pistoletului, ca şi când s-ar fi aşteptat ca din portbagaj să se năpustească cine ştie ce. Resemnat, Malko luă cheia de la contact şi deschise. Couderc nu se mişcase din locul lui.

Între două canistre de benzină, era un sac de iută ascuns de întuneric, pe care el nu-l văzuse înainte.

Inima lui Malko bătu mai tare.

[8] Toko ya Motokaa – coborâţi din maşină (n.a.).

Negrul cu ochelari fumurii pipăi sacul.

— Înăuntru este un om, spuse el cu o voce indiferentă..

Ajutat de un sergent, el aruncă sacul în mijlocul drumului şi desfăcu coarda nouă cu care era legat, apoi scoaseră o bucată de iută pe care o împăturiră. Malko deveni livid.

Îşi făcu apariţia un cap, însă un cap fără ochi şi urechi, cu nasul strivit şi fără dinţi, cu o gură larg deschisă. Buzele îi fuseseră tăiate cu o lamă.

Malko nu înţelegea sensul acestei orori, dar în mod cert, cel care pusese cadavrul în portbagaj nu-i voia binele.

El nu avu timp să pună întrebări. Sergentul îi înfipse cu brutalitate puşca mitralieră în spate.

— Alb nenorocit. Tu ai omorât un frate!

— Sunteţi nebun!

— Nu-mi place felul în care vorbiţi, zise civilul cu ochelari negri. Sunteţi un alb nu prea politicos. Dacă continuaţi, am să vă omor. Eu sunt inspectorul Bakari, de la Securitatea statului Burundi.

El scosese un Colt 45 cu crosa din sidef pe care-l ţinea sub nasul lui Malko.

— Vă arestez împreună cu complicele dumneavoastră, pentru crimă.

Cel de-al doilea civil, îşi scosese arma şi se apropie. În dialectul swahili, el ordonă soldatului să pună cadavrul în maşină. Celălalt execută ordinul total indiferent şi încuie portbagajul.

Bakari îl împinse cu brutalitate pe Malko în maşină şi se urcă şi el în spate cu M’Polo, ţinând mereu arma în mână.

— Întoarceţi! ordonă el.

Douăzeci de minute mai târziu ei se opriră în faţa comisariatului. Poliţistul băgă în buzunar cheia de contact şi coborî. Couderc nu spusese nimic pe parcursul acestui voiaj. El era livid şi o sudoare acidă îi curgea pe cămaşă. Un timp, Malko crezuse că el fusese cel care-l trădase, dar frica sa nu era o comedie.

Couderc se dădu jos din maşină şi brusc începu să fugă cât îl ţineau picioarele sale un pic strâmbe. Bakari la-nceput

ridică arma apoi râzând urlă: *Simba! Simba!*[9]. Cum Couderc nu se oprea, el fugi în urmărirea lui. M'Polo îl împinse pe Malko în comisariat cu coltul înfipt în spatele său, în timp ce doi poliţişti în uniformă scoteau tot din maşină.

Comisarul Nicoro, îmbrăcat într-o tunică încheiată până la gât în ciuda căldurii, stătea pe un scaun cu picioarele pe birou. El nu se mişcă atunci când Malko fu împins în camera în care intenţionat, nu era nici un scaun pentru a te aşeza.

— Este scandalos, protestă Malko.

— *Tvlia!*[10] urlă M'Polo.

Comisarul ridică mâna. Bakari intră, trăgându-l pe Couderc, cu cămaşa plină de sânge şi ochiul drept vânăt. Braţul stâng îi atârna inert. Cu singura mână validă, el îşi scoase ochelarii şi îi puse în buzunarul de la cămaşă. Avea aerul unui om supus, slab şi terorizat. Malko îl blestema. Tentativa sa de fugă era stupidă şi îi punea într-o situaţie imposibilă.

Bakari îşi făcea raportul în limba urundi. În timpul acesta, cei doi poliţişti în uniformă aduseră bagajele, celor doi oameni şi sacul. Fără nici o reţinere, ei îl goliră în mijlocul camerei.

Malko mai văzuse cadavre, dar niciodată în această stare. Organele sexuale îi fuseseră smulse. Un prosop pluşat înfăşură bustul. Întreg corpul eră acoperit de vânătăi şi tăieturi şi degetele îi erau dislocate. Nu exista nici un centimetru pătrat intact. El îşi întoarse ochii îngrozit.

Cu unicul ochi valid pe jumătate închis, Nicoro jubila. El prindea doi iepuri dintr-un foc. El va raporta istoria cadavrului mutilat şi iniţiaţii vor fi preveniţi. Acesta va fi un cap de acuzare minunat împotriva lui Malko Linge. Cealaltă parte a planului era bine pusă la punct. Când Bakari termină de vorbit el spuse:

— Inspectorul Bakari îmi spune că din ancheta sa rezultă că dumneavoastră l-aţi omorât pe acest nenorocit pentru a-i lua diamantele, după ce l-aţi torturat ca să vă spună unde ascunde celelalte pietre. Este o crimă deosebit de oribilă,

[9] Simba! – Vino aici! (n.a.).

[10] Tvlia! – Taci! (n.a.).

zise el cu tristeţe în voce ridicând capul.

Malko izbucni:

— Ce anchetă? Noi am fost arestaţi acum o jumătate de oră şi nu ştiu cine l-a omorât pe acest nenorocit.

— Aţi fost văzuţi împreună şi el vă propunea nişte diamante în maşina sa. Aţi fost urmăriţi.

Era un truc murdar şi Malko nu înţelegea ce interes avea comisarul să-i pună în spate o asemenea acuzaţie, doar dacă nu era vreo maşinaţiune murdară a lui Aristot.

Negrul continuă:

— Este foarte, foarte grav un asasinat cu premeditare şi sunteţi pasibil de pedeapsa cu moartea.

— Anunţaţi ambasada mea imediat, spuse Malko. Sunt nevinovat.

— Nu pot, zise cu durere Nicoro. Codul nostru penal interzice inculpaţilor să ia legătura cu exteriorul.

El ordonă în limba franceză lui M'Polo:

— Percheziţionaţi bagajele acestor oameni.

Poliţistul negru se grăbi să răstoarne conţinutul celor trei valize pe podea. În cele două valize ale lui Malko, nu găsi nimic deosebit. Fundul dublu rezistase examenului superficial însă din sacul de voiaj al lui Michel Couderc căzu un mic pachet. M'Polo îl recuperă şi-l puse pe biroul comisarului.

Acesta, cu gesturi voit lente, îl desfăcu. Malko ştia deja ce va găsi în el.

Efectiv, Nicoro vărsă în palma făcută căuş câteva diamante, cele pe care nenorocitul şofer de taxi i le oferise lui Malko, cu două zile în urmă.

— Iată proba nelegiuirii voastre, spuse el cu o voce de dincolo de mormânt. Voi sunteţi nişte indivizi nenorociţi.

Malko turba de furie. Ce putea el întreprinde împotriva poliţiei legale a unui stat? Ştia bine că CIA nu va interveni. Era regula jocului. În caz de Doamne fereşte, şefii lui puteau să-i trimită o coroană frumoasă, anonimă. Aşa stând lucrurile, el se mulţumi să repete:

— Anunţaţi ambasada mea. Este vorba de o maşinaţiune căreia noi i-am căzut victime. Dacă persistaţi în eroarea dumneavoastră, opinia internaţională va avea o tristă

impresie despre Burundi…

Opinia internaţională. Lui Nicoro îi păsa de ea la fel ca şi de primul bou-bou al lui.

El spuse plictisit:

— Voi albii vă credeţi invulnerabili, dar noi suntem acum o naţiune independentă şi avem dreptul să judecăm criminalii de drept comun.

Era prea mult pentru Couderc. Revenindu-şi un pic, el zise:

— Voi sunteţi nişte maimuţe bune să înfulece nuci de cocos. Ticăloşilor! Ticăloşilor! Când erai simplu sergent de circulaţie lingeai ghetele albilor, Nico. Ar fi trebuit să te lase să crapi în pântec la maică-ta.

Cu toată puterea, Bakari îl lovi cu crosa coltului. Se auzi un zgomot de carne sfâşiată şi Couderc căzu în nesimţire.

— În procesul verbal să apară că acuzaţii au adus grave ofense statului burundez, zise cu o voce doctă Nicoro, reprezentat de unul dintre cei mai înalţi funcţionari. Anchetarea dumneavoastră va dura foarte mult căci ministrul în persoană va instrumenta cazul şi el este foarte ocupat având şi alte funcţii guvernamentale, între care şi cea de ministru de război. Bakari şi M’Polo îl luară pe Malko, flecare de câte o mână. Malko avu un moment de recul când văzu maşina pentru cărat deţinuţi parcată în faţa comisariatului; era o camionetă cu zăbrele la toate geamurile. Deja negrii se-nghesuiau aproape de uşi pentru a-l vedea pe albul arestat. Malko spuse hotărât:

— Eu nu voi urca acolo sus.

M’Polo ridică crosa pistoletului deasupra capului său:

— Urci sau…

Era inutil să se expună loviturilor. Malko se urcă. Acolo domnea un miros de coteţ prost întreţinut. Nu era nimic ca să te poţi aşeza. El se apropie de grilaj. Câteva clipe mai târziu, M’Polo şi Bakari aruncară şi corpul inert al lui Couderc pe podeaua vehiculului iar acesta porni.

Era şi timpul: se adunaseră aproape o sută de negri în jurul maşinii, glumind, scuipând, proferând injurii, în timp ce şoferul le povestea cu lux de amănunte crima făcută de albi.

M’Polo şi Bakari jubilau. Pentru ca toată lumea să vadă cât de puternic era şeful lor, ei ordonară şoferului să facă un ocol în drumul spre închisoare, ca toată Bujumbura să vadă prizonierii.

După ce au coborât pe strada Uprona, ei făcură şi înconjurul Pieţei Independenţei. Peste tot îi însoţeau strâmbături caraghioase şi glume deochiate.

Trecură prin faţa restaurantului La Cremaillere şi duba fu obligată să oprească brusc din cauza unui camion care descărca marfă.

O femeie blondă, senzuală, care stătea în faţa intrării restaurantului, se apropie curioasă. Văzându-l pe Malko agăţat de grilaj, ea tresări şi veni mai aproape.

— Cine sunteţi Dumneavoastră? întrebă ea în limba franceză. Ce sunt toate astea?

Malko răspunse în momentul în care maşina îşi relua drumul.

— Este o eroare, o maşinaţie. Anunţaţi…

Zgomotul motorului îi acoperi vocea, dar ochii lui strălucitori rămaseră pironiţi câteva secunde în cei ai necunoscutei. Ea rămase imobilă pe trotuar, tulburată, în timp ce vehiculul se îndepărta.

În fine, duba ajunse la Casa Albă. Era numele poetic dat vechii închisori construite de belgieni. Între timp, Michel Couderc îşi mai revenise. Malko îl ajută să coboare şi intrară la grefă împreună.

Era o cameră mică, de o murdărie care-ţi producea scârbă, acoperită de inscripţii scrijelite pe zid.

Grefierul dispuse să fie golite buzunarele celor doi. Era un negru foarte înalt, desigur un tutsi, cu o expresie de o cruzime respingătoare, după care arătă spre inelul cu sigiliu al lui Malko.

— Şi asta?

Deja se aplecase pentru a-l smulge cu forţa. Fu un scurt moment de-mbulzeală. Malko pretindea că vor trebui să-i taie degetul pentru a-l lua. Celălalt ezită. Nu avea o unealtă pregătită la-ndemână.

De data asta, Couderc salvă situaţia. El îi spuse

grefierului în swahili:

— Dacă aş fi în locul tău nu i l-aş lua. Este fetişul lui, care pentru tine s-ar putea transforma într-un fetiş rău.

Grefierul nu mai insistă. Să taie un deget, înţelegea, dar nu putea fi de acord să ia în sarcina sa un fetiş rău care i-ar atrage necazuri.

Doi gardieni zdrenţăroşi îi duseră în interiorul închisorii. Culoarul mirosea un pic mai urât decât o grădină zoologică prost întreţinută. În spatele zăbrelelor, deţinuţii se zgâiau pentru a-i vedea mai bine pe cei doi albi. De când plecaseră belgienii era prima dată când se-ntâmpla aşa ceva. Malko avu o surpriză plăcută descoperind celula lor: erau acolo două paturi cu plasă contra ţânţarilor, o masă şi un mic ventilator. Era lux, ce mai! Şi o răsuflătoare care dădea spre stradă.

Grefierul veni la ei, categoric mult mai amabil. Bakari îi explicase importanţa crimei lor:

— Eu mă numesc Bobo, spuse el, întinzându-i mâna lui Malko. Eu sunt gardianul şef. Aici trebuie să fii foarte cuminte… mâncarea va fi foarte bună pentru dumneavoastră. Comisarul a dat ordin. În fiecare zi vi se va aduce prânzul de la „La Cremaillere”, ca pentru un ministru, adăugă el cu mândrie.

Curioasă puşcărie…

Înainte să încuie poarta celulei, Bobo îi şopti lui Malko:

— Când veţi avea mult de mâncare să-mi spuneţi. Nu este bine aici pentru noi…

Din ce în ce mai bine. Era o consolare să fie hrănit mai bine decât gardienii.

Comisarul ajunse foarte vesel la „La Cremaillere” pentru cină. Se simţea foarte în formă. Ari-asasinul nu mai avea ce spune: inamicul său era la-nchisoare acuzat de crimă.

Nicoro clasase definitiv accidentul care cauzase moartea tinerei Jill. Fusese ceva penibil. Ari pierduse în acelaşi timp metresa şi animalul său favorit. Trebuia să fii un om puternic pentru a nu fi doborât de o atare lovitură a sorţii.

În sfârşit, după o lungă convorbire telefonică, el recunoscuse că metodele legale ale comisarului aveau

avantajul de a nu produce valuri.

Pierdut în gândurile sale, Nicoro nu o văzu pe Brigitte Vandamme înaintând spre el, mai cuceritoare ca niciodată. Ei se ciocniră aproape şi tunica bleu primi şocul pieptului opulent şi al unui parfum îmbătător.

— Deci ce mai e nou comisare? Am văzut eu bine, sau duceai prizonieri azi-dimineaţă la Casa Albă?

Nicoro nu se lăsă rugat pentru a povesti glorioasa sa captură. Brigitte îl asculta cu o atenţie neobişnuită. Ea nu-şi putea şterge din memorie ochii strălucitori zăriţi prin grilajul nenorocitei maşini pentru deţinuţi.

Brigitte avea propria sa morală şi nu concepea ca un om atât de atrăgător să fie maltratat. În sinea sa, hotărâse ca, folosind slabele-i puteri, să pună ordine în afacerea asta.

Capitolul X

Turbat de furie, Malko luă taburetul şi începu să bată sistematic în poarta celulei. În faţă, ceilalţi prizonieri ai blocului 8, îl încurajau zgomotos cu obscenităţi rostite în franceză şi în swahili.

Bobo, gardianul şef, veni târându-şi picioarele, pieptănându-şi părul cu un aer încurcat. Lui nu-i plăceau complicaţiile.

— Nu-i bun face zgomot. Masa nu fost bun?

— Nu mă interesează dejunul, zbieră Malko. Vreau să fie anunţată ambasada sau un avocat.

Bobo scutură din cap dezolat.

— *Bwana,* nu pot face o treabă ca asta…

Deodată i se lumină faţa şi-i spuse câteva cuvinte lui Malko la ureche: la prăvălia din faţa Casei Albe era o fată de treisprezece ani. Cu un *dash*[11] substanţial se putea aranja…

— Nu, zise Malko hotărât. Vreau un avocat sau fac greva foamei.

Din ce în ce mai dezolat, Bobo încuie din nou, neînţelegând de ce, atunci când se găseau posibilităţi, să refuze o ofertă atât de tentantă.

Descurajat, Malko se aşează pe pat, cu capul în mâini. Couderc încercă să-l îmbărbăteze:

— Eu, ultima dată, am stat opt luni…

Trecuseră şase zile de când stăteau acolo. Nimeni nu se preocupase de ei. Desigur, aveau cea mai bună celulă din stabiliment, inclusiv un om pentru a face curăţenie.

Cât priveşte hrana, de două ori pe zi, un picolo de la „La Cremaillere” venea şi revenea cu felurile de mâncare, de fiecare dată mai apetisante.

Acesta era un caz fericit, pentru că meniul obişnuit, se compunea dintr-o fiertură străvezie, conţinând carne doar de două ori pe săptămână. De altfel, deţinuţii negri mureau ca muştele. În fiecare dimineaţă, Bobo ducea corpurile la

[11] Dash – bacşiş (n.a.).

celula zece, aşteptând maşina primăriei să vină să le ridice. Malko îşi crease o popularitate enormă, distribuind resturile meselor sale pantagruelice celor zece înfometaţi înghesuiţi în celula de vizavi. În schimb, aceştia îi dăduseră o pomadă cu care vindecase rapid rănile lui Couderc şi plaga sa de la craniu.

Modestă consolare!

Casa Albă nu-şi merita numele. Interiorul era de-o murdărie respingătoare iar mirosul ar fi pus pe fugă şi un dihor. Malko începea să-nţeleagă universul aparte al Africii şi se-ntreba dacă va reuşi să se salveze. Acuzaţia grotescă de crimă n-ar fi rezistat mult timp într-o ţară normală, dar aici totul părea perfect normal.

— Trebuie să facem ceva, căci altfel suntem pierduţi.

În acel moment, pe culoar se auzi zgomotul neaşteptat al unor tocuri feminine. O cheie se întoarse în broască şi apăru mutra hilară a lui Bobo:

— Aveţi o vizită, *bwana...*

Şi încă ce mai vizită!

175 de centimetri de carne tare, mulată într-o mătase roşie ca o capă de toreador, crupa şi sânii agresivi, cu o faţă ca a lui Sophia Loren, un pic mai tapată, dar totul era prezentabil.

Brigitte Vandamme, patroana de la „La Cremaillere”, devoratoarea de băieţi, cunoştea efectul pe care-l producea asupra bărbaţilor, de care era încântată. Ignorându-l pe Couderc, a cărui siluetă slabă nu-i inspira decât meditaţii cuminţi, ea-l fixă pe Malko cu ochii umeziţi.

— Mi se pare că dejunul meu nu prea este de calitate, domnule şi mă simt dezolată. Ce aţi dori dumneavoastră în loc?

Era un şiretlic al lui Bobo. Îşi spuse că dacă el refuza o negresă, probabil că dorea o femeie albă.

Treaba asta pica la ţanc. De când Brigitte îl zărise pe Malko în duba de deţinuţi, jurase să-l întâlnească şi să-l cunoască. În fiecare seară venea să se aşeze la masa lui Nicoro şi învingându-şi dezgustul în faţa mutrei sale abominabile, ea reuşi să afişeze în privirea sa ceva care semăna cu dorinţa...

Şireată, ea nu atacă frontal, dar înmulţea aluziile ei despre misterioşii prizonieri albi, aşa că, atunci când băiatul de la-nchisoare veni s-o anunţe că aceştia ameninţau cu greva foamei, îl abordă pe comisarul care termina dejunul.

— Trebuie categoric să merg să văd ce se-ntâmplă, îi spuse ea. Este foarte grav pentru reputaţia mea, ştiţi dumneavoastră…

Cum Nicoro ezita, ea adăugă:

— Voi veni să vă raportez imediat rezultatul vizitei mele, în biroul dumneavoastră dacă doriţi…

El cedă. Ar fi fost prima ocazie să rămână singur cu ea, aşa că scrise câteva rânduri pentru Bobo şi îi dădu mesajul.

— Fiţi atentă, o avertiză el. Aceştia sunt oameni periculoşi.

Brigitte însă, se ridicase şi se dusese să se aranjeze şi să se stropească cu parfum şi asta nu pentru vizita la Nicoro.

Malko îşi recăpătă obiceiurile de om de lume, se aplecă asupra mâinii Brigittei şi zise:

— Iubită doamnă, sunt bucuros de a vă fi cunoscut. Iar mesele dumneavoastră sunt delicioase. Este o greşeală din partea bravului nostru Bobo. Luaţi loc.

Ea ascultă şi se instală pe marginea patului, încrucişând picioarele. În sinea ei se felicita pentru flerul său de femelă. De aproape, ochii strălucitori erau şi mai fascinanţi. Acest bărbat înalt, blond şi distins, degaja un farmec deosebit.

— Dar în fine, ce aţi făcut? întrebă ea.

Malko îi povesti foarte concis istoria, ocolind amănuntele cu Aristot. Ochii Brigittei scânteiară. El îşi aminti de faţa pe care o zărise din duba de deţinuţi.

— Ce bandit acest Nicoro! Când mă gândesc că de şase luni îmi dă târcoale! El este cel care mi-a obţinut contractul cu închisoarea pentru hrănirea deţinuţilor. Crede că-mi va câştiga favorurile cu asta. Am să-l văd în seara asta şi am să-l scutur bine. Iar dacă nu va fi de-ajuns, am câţiva prieteni în guvern.

— Atenţie! zise Couderc…

Brigitte se ridicase deja. Sânii săi invadau celula. Ea-l privi pe Malko cu un instinct de proprietară:

— Sper că vă voi primi cât de curând la mine, domnule…

— Malko. Malko Linge.

— Vorbiţi remarcabil de bine franceza pentru un străin.

Malko îşi plecă modest ochii strălucitori. Brigitte era emoţionată. Ea plecă şi se-ndepărtă mişcându-şi graţios coapsele, ceea ce le smulse prizonierilor din celula opt o serie de obscenităţi în swahili. Brigitte, care înţelegea această limbă, roşi flatată.

Vizita sa îl însufleţi pe Malko El avea în sfârşit o aliată. Brigitte nu se va lăsa până nu-l va scoate din închisoare, pentru a-l duce în patul ei, ceea ce, la drept vorbind nu era o intenţie rea.

Ziua trecu fără alt incident. Couderc vâna ploşniţe şi Malko citea reviste vechi. Spre ora opt seara, băiatul de la „La Cremaillere” veni clătinându-se sub greutatea unui platou imens.

Era un enorm calcan cu cartofi fierţi, copios asezonat cu piper de Cayenne, însoţit de o sticlă de Moet et Chardon. Un bilet era strecurat sub şerveţele, cu un scris mare înclinat: „Noi vom sărbători în curând eliberarea dumneavoastră”.

În seara aceea, Malko adormi liniştit.

Când comisarul Nicoro intră în La Cremaillere pentru cină abia-şi putea ascunde satisfacţia.

În primul rând, Brigitte venise să-l vadă în biroul său. Evident, ea stătuse în picioare, dar, când o conduse până la uşă, îl lăsase s-o pipăie pe coapsa îmbrăcată în mătase. Nicoro se bucurase la fel de mult ca în ziua în care, flăcău fiind, săvârşise primul său viol.

Totul se aranja admirabil.

Cu un pic de noroc, el urma să câştige mulţi bani, să-l îndatoreze pe Ari-asasinul şi să o aibă şi pe Brigitte.

Toate astea se petreceau aşa cum le plănuise el.

Când termină masa, Brigitte veni la masa lui alintându-se ca o pisică şi începu să-i vorbească despre Malko şi Couderc.

Nicoro asculta cu înţelegere şi generozitate. Când ea sfârşi, el îi puse cu un sentiment patern mâna pe braţ, cu vârfurile degetelor pipăind sfârcul sânului prin bluza de mătase. Brigitte răbda cu stoicism, rugându-se în sinea ei

Sfântului Ignaţiu să nu vomite.

Cât despre Nicoro, bucuria inefabilă pe care o încerca, îi dădea aproape o figură de înger.

— Oamenii de care ai atâta milă au făcut crime foarte grave, îi explică el. Singurul lucru pe care-l pot face pentru a-ţi fi pe plac, este să încerc să obţin o sentinţă mai blândă, poate o libertate condiţionată.

— Foarte bine, zise veselă Brigitte. Vor putea locui la mine. Garantez eu pentru ei.

— Nu există probe precise împotriva lor, dar vezi, au găsit în maşina lor cadavrul şi diamantele.

— Dumneavoastră sunteţi atât de puternic, comisare…

Nicoro bea lapte. Degetele sale se agitară pe pieptul ei.

Brigitte le îndepărtă cu un gest discret şi se ridică.

— Deci, contez pe dumneavoastră?

— Bine, bine, zise Nicoro. Am să examinez cazul cu cea mai mare bunăvoinţă.

Contrar obiceiului său, el lăsă un bacşiş regesc şi ieşi fluierând bucuros. În orice caz, clienţii săi erau condamnaţi, dar era mult mai abil să o lase pe Brigitte să creadă că ea este cea care i-a salvat, în fine, pe moment.

Malko încă se bărbierea, când Bobo deschise poarta celulei, introducând un negru înalt îmbrăcat într-un costum gri petrol. Avea trăsături negroide puţin accentuate, nasul plat fără a fi turtit, o gură destul de fină şi un păr tăiat scurt. El îi întinse lui Malko o mână puternică.

— Eu sunt Patrice Mobutu, avocatul dumneavoastră desemnat de către ministrul justiţiei.

— Era şi timpul, zise Malko.

Celălalt se aşeză pe patul pe care-şi aşeză şi servieta.

— Prin diligenţa comisarului Nicoro am putut verifica în mod rapid afacerea.

Vorbea o franceză corectă dar lentă, punctată de gesturi preţioase.

— Cazul dumneavoastră este foarte, foarte serios.

Lui Malko îi sări muştarul:

— Ascultaţi! Dumneavoastră ştiţi bine că nu l-am ucis pe acel om. Totul este o mârşavă provocare. Eu vreau să fiu

pus imediat în libertate.

Patrice Mobutu scoase o grămadă de hârtii din servietă şi începu să le citească.

— Rezultă din anchetă, că Securitatea nu posedă încă nici o probă care să vă incrimineze în mod direct, cu excepţia faptului de a se fi găsit cadavrul şi diamantele în portbagajul maşinii dumneavoastră. În plus victima, era o persoană cu care dumneavoastră aţi avut relaţii frauduloase. Acestea sunt bineînţeles prezumţii serioase împotriva dumneavoastră.

— Este grotesc. Când omori pe cineva nu-l plimbi în portbagajul maşinii tale.

— Cu excepţia cazului când aţi fi plănuit să-l abandonaţi undeva în junglă. Descoperirea sa la Bujumbura ar fi declanşat deschiderea imediată a unei anchete.

— Eu vă repet că este un montaj grotesc.

Patrice Mobutu oftă:

— Dacă aţi fi o persoană onorabilă, nu-i aşa, dacă puteţi prezenta referinţe comerciale, dacă o firmă ar răspunde pentru dumneavoastră… Cu ce vă ocupaţi dumneavoastră, domnule Linge?

Vai! Treaba începea să se-mpută. Malko răspunse cu prudenţă.

— Eu mă ocup cu diverse afaceri, în Statele Unite şi în Austria.

— Ce faceţi dumneavoastră în Burundi?

Bună întrebare.

— Ascultaţi, zise Malko, dumneavoastră sunteţi avocatul meu şi pot deci să vă spun adevărul.

— Bineînţeles, îl încurajă Patrice.

— Este adevărat că am venit aici în speranţa de a cumpăra diamante, dar nu am ucis pe acel nenorocit. Mi s-a înscenat această crimă.

— Bănuiţi pe cineva?

Malko ezită, dar era la fel de periculos să tacă.

— Da. Un anume Ari-asasinul. Un traficant de diamante. El poate fi bănuit că a încercat să scape de mine în acest fel.

Patrice Mobutu plecă capul dezolat.

— Ştiu despre cine vorbiţi, dar este un cetăţean onorabil şi acuzaţiile dumneavoastră nu sunt fondate. Pe de altă parte, singur recunoaşteţi că sunteţi traficant. Cred că trebuie să abandonăm această pistă. Am să prezint ministrului dosarul dumneavoastră şi cred că singura soluţie este o punere în libertate pe cauţiune, dar trebuie să dispuneţi de o sumă importantă pentru că delictul este foarte grav.

— Cât?

— Nu pot să mă pronunţ, deoarece cazul nu a fost încă prezentat, dar după experienţa mea, mai multe sute de mii de franci.

După ce spuse suma, el coborî pudic ochii. Malko fierbea, fără să spună nimic. Deci, comisarul auzise de existenţa depozitului din bancă şi montase toată treaba pentru a-şi însuşi banii. Frumoasă treabă.

Dacă şi-ar fi ascultat instinctul, l-ar fi luat pe avocat de ceafă şi l-ar fi aruncat afară din celulă, numai că în felul acesta, dacă refuza tranzacţia, Nicoro ar fi continuat manevra sa şi ar fi fost condamnat.

— Eu pot dispune eventual de această sumă, zise Malko cu calm, dar înţeleg că domnul Couderc va fi eliberat odată cu mine.

Mobutu dădu din cap:

— Cred că acest lucru va fi posibil. Ne vom revedea mâine. Apropo, sub ce formă se găsesc banii dumneavoastră?

Ca şi când n-ar fi ştiut!

— Depuşi sub formă de bani lichizi la Banca Africii de Est.

Mobutu încruntă sprâncenele.

— Va trebui să ne grăbim, deoarece se apropie sfârşitul lunii.

— Şi care-i problema?

Avocatul luă un aer plictisit şi începu să explice:

— Dumneavoastră nu aţi remarcat că această bancă este mai departe de oraş şi nu trece luna fără să se-nregistreze o spargere? Şi totdeauna la sfârşitul lunii? Şi casierii sunt complici, nu-i aşa? Toate astea ne-ar pune în întârziere.

— De ce nu-i schimbaţi?

— Îi schimbăm, dar oamenii din bandă îi contactează pe cei noi şi îi ameninţă că dacă nu-i ajută îi omoară. Câteodată ei mai omoară câte unul pentru a da exemplu.

Părea o poveste de adormit copiii, dar în această lume în care se găseau totul era posibil.

Mobutu îşi puse hârtiile în servietă şi se ridică.

— Dar, zise Malko, nu am fost încă interogat de un judecător de instrucţie sau chiar de către comisarul dumneavoastră, Nicoro.

Patrice Mobutu aprobă din cap şi spuse:

— Bineînţeles, puteţi cere aplicarea procedurii normale care probabil va duce la punerea dumneavoastră în libertate, dar nu vă sfătuiesc. Calea aceasta este foarte lungă. S-ar putea să dureze câteva luni. Judecătorii sunt supraîncărcaţi.

— Mergeţi să-l vedeţi pe ministrul dumneavoastră, zise Malko resemnat, dar să-i spuneţi că nu-i dau decât dacă şi el îmi dă.

Mobutu salută şi se depărtă demn.

Couderc spuse:

— Toată treaba asta miroase a j... dacă preferaţi a bacşiş.

— Desigur, însă nu avem altă posibilitate de a ieşi de aici.

— Va trebui să fim atenţi cu Nicoro, zise Couderc, este foarte viclean.

Ziua trecu foarte încet. Din fericire era organizat un spectacol. Unul dintre deţinuţi, prestidigitator, furase două încărcătoare de la puşca mitralieră a lui Bobo şi cerea o răscumpărare în bere şi hrană.

Negocierile durară până după-amiază.

De fiecare dată când Bobo se apropia cu arma pentru a-l lovi, acesta ţipa cu o voce ascuţită:

— Hei, fi atent! Dacă tu loveşti, eu spun la căpitan că tu pierdut... Şi negocierile se reluau. Schimbul se făcu la ora şase, contra două lăzi cu sticle de bere şi un castron cu ciorbă, dar prestidigitatorul opri trei cartuşe ca zălog pentru a nu fi chelfănit.

Brigitte îşi făcu apariţia seara odată cu cina. De astă dată, ea n-avea nimic scris de la Nicoro, dar Bobo nu avu

curajul să-i interzică intrarea în închisoare. Ea purta un pantalon alb mulat şi o bluză de dantelă asortată, lăsând să i se vadă sutienul. Deţinuţii se dezlănţuiră în tot felul de gesturi obscene prin gratiile celulelor lor. În ciuda agitaţiei vulgare, Brigitte întrebă:

— Ce mai e nou?

Malko îi povesti vizita avocatului. Faţa patroanei restaurantului se înăcri.

— Acest Nicoro este un adevărat tutsi. Ţi-ar lua şi cămaşa de pe tine.

Malko nu vru să-i spulbere iluziile, dar el nu era încă sigur.

— Aş vrea să plătesc această sumă de faţă cu martori, spuse el.

— Bineînţeles, zise Brigitte. Vă voi servi drept martor. Eu sunt cunoscută aici ca o persoană onorabilă.

Totul respira amor în corpul ei generos. Probabil, ea făcuse amor cu unul sau doi băieţi căci ochii îi erau încercănaţi şi avea un nu ştiu ce melancolic privind locul unde buzele lui Malko sărutaseră încheietura mâinii sale.

Pe când cei doi oameni luau masa, ea se aşezase pe pat lângă Malko şi coapsa ei o atingea pe a lui. Ea plecă cu regret spre ora 10 seara. Mirosul parfumului ei stărui toată noaptea în celulă, îndepărtând ploşniţele şi alte mici insecte.

Patrice Mobutu fu la fel de matinal ca-n ziua precedentă. De astă dată, el purta un costum galben.

Solemn, el anunţă:

— Ministrul a aprobat cererea dumneavoastră. Veţi fi eliberaţi amândoi pe cauţiune, cu condiţia să nu părăsiţi Bujumbura şi să vă daţi cuvântul de onoare că vă veţi prezenta cu regularitate la comisarul Nicoro.

Era un început.

— Când? întrebă Malko.

— Din momentul în care banii vor fi vărsaţi.

— Cui?

— Păi… mie.

Malko dădu din cap.

— Nu. Eu vreau garanţii. Am fost deja arestat arbitrar şi

nu mai vreau să fiu jefuit.

Mobutu luă un aer de om profund jignit şi-şi regăsi accentul său african:

— Domnu', nu sunteţi deloc politicos. Ministru nu mulţumit când eu povesteşte la el.

— Eu vreau să dau banii, zise Malko, dar nu înainte de a fi eliberaţi.

Celălalt ridică braţele spre cer.

— Asta nu posibil, hein. Nu-i nimic eu merge spune la ministru.

El deschisese deja poarta celulei.

Couderc îl rechemă şi reîncepură să parlamenteze, pe jumătate în swahili, pe jumătate în franceză. Malko urmărea discuţia întins pe pat. În final, conveniseră ca Nicoro să semneze ordinul de punere în libertate şi apoi împreună să plece la bancă. Acolo urmau să se-ntâlnească cu Brigitte Vandamme şi remiterea sumei de bani să se facă în biroul directorului băncii, în prezenţa tinerei doamne belgiene.

Dar Mobutu refuza cu îndărătnicie ca Malko să se întâlnească pe faimosul ministru al justiţiei. Aparent, el nu era amestecat în acest joc.

El plecă şi promise să revină peste două ore.

În timp ce băiatul făcea curat prin celulă, Malko şi Couderc îşi făcură bagajele. După două ore fix, Patrice Mobutu era acolo. Bobo, surâzător, le făcea semne de bun rămas. Malko strânse o grămadă de mâini negre prin gratiile de la celula opt, după care plecară.

Oribilul furgon pentru deţinuţi aştepta în faţa porţii. Când Malko auzi că trebuie să traverseze tot oraşul în el, refuză categoric să se urce.

— Dacă asta-i situaţia, eu mă întorc la-nchisoare, zise el.

El începea să adopte sistemul african. Mobutu începu să argumenteze:

— Sunteţi încă prizonieri de drept comun. Dacă tranzacţia nu se îndeplineşte, trebuie să veniţi înapoi la-nchisoare.

Se găsi în fine, o soluţie de compromis. Ei se urcară în maşina lui Mobutu şi furgonul îi urmărea gol.

Banca era în nordul oraşului pe drumul spre aeroport, în

plină junglă. Era o clădire modernă cu un etaj, din sticlă şi beton, ascunsă într-un pâlc de manghieri. Brigitte Vandamme aştepta în faţa porţii. Pentru această împrejurare, ea îşi pusese o imensă pălărie de soare roz şi o rochie asortată din mătase care însă nu prea ascundea mare lucru din corpul ei impozant.

Plin de importanţă, Patrice Mobutu conduse cortegiul în biroul directorului.

Acesta, un metis cu aerul parşiv, nu scăpă din ochi sânii lui Brigitte pe timpul întregii discuţii. El îi ceru lui Malko o duzină de semnături înainte de a-i da banii.

Din ce în ce mai solemn, Mobutu scoase din servietă ordinele de eliberare şi le puse pe birou.

— Sunteţi liberi, dar nu aveţi dreptul să părăsiţi Bujumbura până la noi ordine, repetă el. De altfel, Securitatea păstrează paşapoartele dumneavoastră şi veţi fi sub supraveghere poliţienească.

Acolo pe loc, el luă repede banii, îi numără cu agilitatea unui crupier şi îi puse în servieta sa, după care părăsi biroul aproape dansând şi urcă în maşina sa.

— Ei bine, zise Brigitte, nu mai rămâne decât să desfacem o sticlă de şampanie…

— Aveţi cumva o casă de bani? întrebă Malko.

— Da.

El îi întinse ordinele lor de punere în libertate, mâzgălite cu o mulţime de semnături şi ştampile.

— Puneţi-le în siguranţă. Nu vreau ca aceşti sălbatici să se răzgândească.

Ea puse hârtiile în poşeta sa şi ieşiră din birou.

Brigitte avea un Chevrolet alb decapotabil. E bine să regăseşti pielea şi pernele curate după murdăria de la Casa Albă.

În timp ce se-ntorceau spre oraş, Malko reflecta cu amărăciune:

Două zile pierdute la Elisabethville.

Două zile pierdute la Bujumbura.

Opt zile pierdute în închisoare.

Cosmonauţilor probabil că timpul le părea la fel de lung ca şi celor de la CIA. Nu cumva şi Allan Pap să se fi

descurajat. Dacă aşa stăteau lucrurile, el putea foarte bine să se angajeze ca om bun la toate la frumoasa Brigitte, cu atât mai mult cu cât el nu se simţea sigur de această libertate. Grecul nu-şi dăduse atâta osteneală pentru a-l lăsa acum să se care.

Nu era decât o singură soluţie: aceea de a pleca din Bujumbura în toată viteza, dar pentru asta avea nevoie de Brigitte, dar el avea impresia că ea va face tot posibilul pentru a-l reţine.

— Eu aş vrea să-mi recuperez paşaportul, spuse el cu voce tare şi să termin cu această istorie idioată.

— Îl vom vedea pe preşedinte, zise Brigitte. Este un om foarte corect. Îl cunosc.

Cu aceste cuvinte încurajatoare, ei ajunseră în Piaţa Independenţei. Tot personalul de la *„La Cremaillere”* îi aşteptau pe trotuar.

Era povestea eu întoarcerea fiului risipitor.

Capitolul XI

În anticamera preşedintelui, o tânără negresă alăpta un bebeluş foarte frumos şi un sân somptuos în formă de pară era expus vederii vizitatorilor. O droaie de copii se jucau printre picioarele santinelelor tolănite pe canapele.

— Familia preşedintelui s-a mutat în apartamentele regale, îi şopti Brigitte lui Malko. Ei sunt în total treizeci şi şapte şi nu au venit toţi din pădure.

Această treabă era de bun augur, iată un guvern care încurajează familia.

Malko ieşise din închisoare în ajun. El nu se întorsese la Pagidas, dar era îngrijit cu tandreţe de frumoasa Brigitte, care îi instalase pe el şi pe Couderc la etajul doi al Imobilului său, cu trei băieţi în serviciul lor.

Dineul în cinstea eliberării fusese fastuos: Moet et Chardon, carne de import şi chiar salată proaspătă. Brigitte îşi sărbătorise a treizeci şi una aniversare şi se-mbrăcase cu o rochie de muselină neagră cu partea din faţă transparentă lăsând să se vadă pieptul opulent.

Pe sub masă, piciorul său căutase piciorul lui Malko în tot timpul cinei.

Couderc şi Malko aveau camere separate. Pretextând oboseala, Malko ceru voie să se ducă să se culce imediat după ce bău ultima picătură de şampanie. Atunci văzu că uşa sa nu are broască.

Nu trebui să aştepte mult timp. Uşa se deschise, tocmai când Malko se dezbrăcase.

Brigitte ţinea în mână un platou pe care era o sticlă de Moet et Chardon şi două cupe. Puse platoul pe jos şi foarte simplu ea trase cu grijă fermoarul de la rochie.

— Dantela este atât de fragilă, se scuză ea şi aici nu se găseşte.

După un sejur la Casa Albă, spectacolul nu era chiar aşa de dezagreabil. Din acest corp impozant se degaja o senzualitate animalică, ceea ce nu-l lăsă pe Malko

indiferent. De altfel, el nu avea de ales, pentru că ea se instalase în patul lui.

Urmarea fu un festival de gemete şi contorsiuni. Muncit, zgâriat, strivit, devorat, Malko se gândea la tinerii care descopereau plăcerile dragostei prin mijlocirea vulcanicei Brigitte Vandamme. Şi încă nu văzuse nimic: deodată Brigitte se agăţă cu picioarele de barele patului arcuindu-şi corpul şi, ridicându-se ca o pană, ea scoase un răcnet prelung care se auzi în tot imobilul. Fără să vrea îi puse mâna pe gură.

— Băieţii, murmură el.

Ea deschise ochii liniştiţi şi foarte blânzi.

— Ei sunt obişnuiţi. Altă dată însă, nu strigam aşa de tare.

În seara aceasta memorabilă se încheiase o tandră prietenie între Brigitte şi Malko. Ea se sculase în zori pentru a aranja o întâlnire cu preşedintele Bukoko. După părerea ei, acesta era singurul care putea să-i redea liniştea completă lui Malko.

Nici sinistrul Aristot şi nici comisarul Nicoro nu se manifestaseră. Acest calm era neliniştitor, pentru că Malko, era practic sechestrat la Bujumbura. Era imposibil să se urce în vreun avion fără paşaport iar barajele poliţiei închideau toate drumurile ieşind din Bujumbura, deoarece circulau zvonuri despre răscoale organizate de partizanii monarhiei venind din Congo.

În acest timp, cosmonauţii aşteptau.

Malko era neliniştit mai ales din cauza lui Ari-asasinul. El ştia prea multe despre moartea lui Jill şi despre traficul de diamante, pentru ca grecul să-l lase să plece aşa cum venise. Altfel, era obligat să apeleze la o soluţie disperată: spre exemplu s-o reducă pe Brigitte la tăcere şi să plece cu maşina ei, ceea ce era nedemn pentru un gentleman.

— Preşedintele vă va primi imediat.

Uşierul îndepărtă un grup de copii pentru ca Malko şi Brigitte să se poată aşeza pe o canapea, după care acesta dispăru în apartamentele regale şi nimeni nu se mai ocupă de ei.

Totuşi palatul era foarte animat. Civili şi militari discutau

în toate colţurile cu voce tare. La un moment dat, Malko văzu chiar un negru care desprinse o perdea, o împături cu grijă şi plecă liniştit cu ea, fără-ndoială ca să-şi aranjeze propriul său interior.

Când însă Brigitte se ridică pentru a merge să afle veşti după o oră de aşteptare, ea se lovi de doi paraşutişti care păzeau uşa biroului prezidenţial, plini de cânepă indiană până peste cap, ce îşi îndreptau asupra ei puştile lor mitraliere cehe şi-şi bulbucau ochii la orice întrebare.

Descurajată, Brigitte veni să se aşeze nebună de furie.

— Probabil că are o discuţie importantă, spuse ea.

După zece ani de trai în Africa, ea începea să vorbească ca negrii.

— Sau este o nouă lovitură de stat.

— Sau este plecat în oraş şi nu au curaj să ne spună.

În orice caz, nimeni nu intrase pe uşa capitonată de când stăteau ei acolo.

— Era totuşi mai bine când era regele, oftă Brigitte. Cel puţin era un băiat plin de haz. Aproape în fiecare zi, el se plimba în oraş cu un coif de pene, în Cadillacul său galben. Aici era deschis tot timpul. Îi plăcea să fie tot timpul înconjurat de lume. Evident, când bea prea multă bere, el se amuza trăgând asupra şambelanilor săi, dar el trăgea prost şi producea mai mult amuzament.

— Toate acestea nu rezolvă problemele noastre.

Un uşier trecu pe acolo. Brigitte îl abordă într-o violentă discuţie în swahili. Celălalt dispăru şi reveni câteva minute mai târziu.

— Spune că vom fi primiţi, traduse Brigitte. Să aşteptăm.

Ceea ce ei şi făcură.

La ora 5, mort de foame şi beat de furie, Malko se ridică.

— Ajunge! Preşedintele tău îşi bate joc de noi. Nimeni nu se ocupa de ei. Brigitte, dezolată, insistă să mai rămână câteva minute.

Deodată se arătă primul uşier. Brigitte se repezi spre el.

Acesta dădu din cap.

— Preşedintele nu mai primeşte vizite astăzi, *bwana.* Mult lucrat pentru ţară, *bwana.* Venit mâine *bwana*, după care ridicând capul se depărtă pătruns de importanţa sa. Încă nu

se vindeau în librării gândurile lui Simon Bukoko, dar momentul acela nu era prea departe.

Malko şi Brigitte mergeau pe o alee, când fură ajunşi din urmă de un locotenent tutsi.

— El este cel care mi-a aranjat audienţa, îi şopti ea lui Malko.

Ea îl fulgeră cu privirea şi-l interpelă în swahili. Celălalt răspunse cu o voce domoală, aproape feminină:

— Nu este vina mea, doamnă Brigitte. Dacă n-aţi fost primiţi, este pentru că preşedintele a băut prea mult şi acum este într-o stare deplorabilă. În mod sigur un fetiş rău a făcut asta, conchise locotenentul. Preşedintele nu bea de obicei decât un pic de bere.

Pentru Malko ar fi fost de preferat ca preşedintele să-şi fi păstrat obiceiurile de om temperat. Dacă starea aceasta dura câteva zile, ţara se ducea pe apa sâmbetei.

Ei se-ntoarseră la „La Cremaillere” mai degrabă deprimaţi. Locotenentul jură că deîndată ce preşedintele îşi va reveni, acesta va fi fericit să-i primească şi chiar să-i invite la o serată privată.

Farmecele frumoasei Brigitte, în mod sigur, urmau să servească la această treabă.

Nu le rămânea altceva de făcut decât să aştepte până a doua zi.

Malko şi Michel Couderc se pregăteau să ia dejunul pe terasa restaurantului La Cremaillere, când vechea maşină 403 a Securităţii se opri în faţa restaurantului. Nicoro şi Bakari coborâră din maşină şi veniră direct la ei.

— Du-te şi cheam-o pe Brigitte, ordonă Malko. Mie nu-mi plac aceste ciori.

Couderc dispăru înăuntru. Nicoro salută politicos şi luă scaunul liber rămas în faţa lui. El avea aerul grav.

— Ce vânt vă aduce, comisare, întrebă Malko cu răceală. M-aţi scos cumva de sub inculpare definitiv?

Faţa groaznică a lui Nicoro deveni şi mai sumbră:

— Vai, nu. Dimpotrivă.

— Cum dimpotrivă?

Bakari se apropiase şi stătea în spatele lui Malko.

Couderc reveni cu Brigitte care se repezi la Nicoro ca o fregată de război.

— Ce se-ntâmplă comisare? Vrei să le creezi noi necazuri prietenilor mei?

Dintr-odată, ea-şi regăsise obiceiul vechi colonial de a tutui. Subjugat, negrul scoase o hârtie din buzunar şi o întinse Brigittei:

— Nu este greşeala mea, spuse el cu o voce plângăreaţă. Mi s-a adus o declaraţie de martor privind această afacere, foarte compromiţătoare pentru aceşti domni.

Malko îi smulse hârtia şi o citi. Simţi că i se face părul măciucă. Într-o manieră foarte detaliată, martorul povestea cum i-a văzut pe Malko şi Couderc omorându-l pe nenorocitul şofer de taxi pe o stradă depărtată a cartierului hindus. Înspăimântat, el se. Ascunsese ca să nu aibă aceeaşi soartă. Malko tresări la vederea semnăturii: Aristote Polidis.

— Desigur, dacă ar fi fost un african m-aţi fi acuzat de maşinaţii. Dar un alb…

Brigitte la rândul ei citea hârtia.

— Şi de ce martorul dumneavoastră de ultimă oră n-a vorbit decât acum? întrebă Malko ironic.

— El ezită să compromită un frate de rasă, replică Nicoro, fără să clipească, dar mi-a spus că amintirea bietului om ucis sub ochii lui nu-l lăsa să doarmă şi că trebuia să se facă dreptate în acest caz.

Brigitte rânji când văzu semnătura.

Ea era verde de furie şi străfulgerându-l pe Nicoro cu ochii săi albaştri zise:

— Ari-asasinul? Ţi-a spus el asta? Probabil că ai înţeles greşit. El ar putea să doarmă douăsprezece ore după ce-ar tăia-o pe mama sa în bucăţele.

— Domnilor, zise Nicoro, sunteţi din nou sub stare de arest.

În spatele lui Malko, Bakari scosese Coltul. Brigitte încercă să discute:

— Nu o să-i ridici, nu-i aşa Nico?

Negrul se ridică.

— Aşa cere legea, doamnă Brigitte. Ministrul i-a inculpat

din nou azi dimineaţă. Acum există un martor şi ei trebuie judecaţi.

— Dar este un martor mincinos, Ari este o zdreanţă, urlă Brigitte.

— Tribunalul va hotărî, zise Nicoro, foarte demn. Situaţia acestor domni s-a agravat foarte mult.

— Să-mi restituiţi banii, zise Malko, pentru că nu mai sunt în libertate pe cauţiune.

— Imposibil. Dumneavoastră sunteţi prizonier şi inculpat. Un inculpat nu poate avea bani. În aşteptare, banii vor fi vărsaţi la casieria poliţiei. Dacă veţi fi achitat, vi se vor restitui, după plata cheltuielilor de judecată.

Cu mâinile în şolduri, belgianca izbucni:

— Aşteaptă puţin! Voi merge să-l văd pe preşedintele Bukoko. Am să-i povestesc ce pui la cale cu grecul tău. El o să m-asculte.

Cu mânerul pistolului, Bakari îl împinse pe Malko. Resemnat, Malko se ridică.

Zece minute mai târziu, ei erau din nou în celula lor cu tot confortul. De data asta, treaba era mult mal serioasă. Malko înţelesese combinaţia lui Nicoro. El nu putea să-l achite. Aristot găsise un mijloc elegant de a se debarasa de concurenţă. Mărturia sa putea fi expusă la muzeul falsurilor. Era o mică capo d'operă. Dacă Brigitte nu reuşea să-l vadă pe preşedinte, erau destule şanse ca strălucitoarea carieră a lui Malko să se sfârşească la Bujumbura, în parcul sporturilor, locul favorit pentru execuţii iar Malko nu avea nici un chef să fie înmormântat în Burundi, loc prea îndepărtat de Austria şi de castelul său. Strămoşii săi s-ar fi răsucit în mormânt ştiindu-l îngropat în Africa neagră.

Obişnuit cu Casa Albă, Couderc deja adormise.

Malko nu putea să închidă ochii.

El întorcea situaţia pe toate feţele în mintea lui şi nu găsea nici o ieşire. Chiar cu complicitatea lui Brigitte, nu ar fi fost uşor să plece din Bujumbura. Fără ea nu ar ieşi niciodată din oraş, or, Brigitte pe de-o parte nu era grăbită, dorind să-l „amortizeze" pe Malko la maximum şi, pe de altă parte, nu prea avea încredere în intervenţia preşedintelui său.

El îşi lăsă privirea să rătăcească pe peretele fisurat unde mai multe ploşniţe se plimbau în voie şi oftă. Era urât şi trist, dar era încă în viaţă.

Comisarul Nicoro ajunse la Clubul Gentlemenilor Selecţionaţi, un pic după ora şase. Aristot era deja acolo, adâncit într-un fotoliu mare de piele, cu un pahar de J&B în mână, cu ochii mici strălucind de bucurie.

Unicul ochi al lui Nicoro îi înapoie surâsul.

— A mers? întrebă Ari.

— E gata, domnu' Ari.

Nicoro trase spre el fotoliul vecin şi-şi comandă paharul său de Fernet-Branca.

Ari-asasinul îşi încruntă sprâncenele:

— În continuare pot să am încredere în tine, maimuţă nenorocită?

Fără să se supere, Nicoro răspunse:

— Ca-n propria dumneavoastră persoană.

— Bine.

Se lăsă un moment de linişte. Ei erau singuri în club. Grecul îşi termină whisky-ul şi spuse liniştit:

— Atunci nu mai este decât un singur detaliu de rezolvat.

Nicoro fu cuprins de un negru presentiment, dar o făcu în continuare pe idiotul:

— Ce anume, domnu' Ari?

— Îmi dai cei 40.000 de dolari pe care i-ai ciugulit.

De astă dată liniştea se prelungi. Nicoro se gândea. Cu nici un preţ el nu voia să-i dea bani lui Ari, dar trebuia să câştige timp.

— Ascultă, zise Aristot, de-a dreptul ameninţător. Eu am pus la punct toată combinaţia ta. Tu eşti un tâmpit. Dacă ai fi fost corect, am fi împărţit banii juma – juma, dar tu ai nevoie de o lecţie. În plus, din cauza ta, pantera mea a murit degeaba. Te rog să apreciezi faptul că nu-ţi cer daune.

Odată spuse acestea, el se ridică.

— Grăbeşte-te să-mi dai lovelele. Nu ţi le voi cere a doua oară.

— Nu pot înainte de proces, domnu' Ari.

— Atunci, ai grijă de proces. Salut.

Parchetul trosni sub greutatea sa şi trânti uşa în urma lui.

Capitolul XII

O mare banderolă din pânză se balansa deasupra tribunalului purtând inscripţia:

„Noi nu ne predăm ruşinos. Opinia publică este cu ochii pe noi”.

Ea data din vremea primelor procese politice de după revoluţie şi fusese lăsată acolo, pentru orice eventualitate.

În ciuda situaţiei sale, Malko nu-şi putu reţine un surâs, văzând inscripţia. Acest amestec continuu de comic involuntar şi dramă era epuizant pentru nervi. Pe moment, el avea impresia că trăieşte o farsă gigantică. Dar vai! Tribunalul era real şi mai ales lipsit de bune intenţii.

Acesta se găsea într-o clădire mică situată în parcul Palatului Prezidenţial. Era mult mai uşor pentru a judeca cu ochii închişi.

Situaţia nu era strălucită. Trecuseră patru zile de când fuseseră arestaţi din nou. De astă dată Nicoro nu pierdea timpul.

Brigitte Vandamme răscolise cerul şi pământul. Nu era nimic de făcut nici la ambasade. I s-a răspuns foarte politicos că era o crimă de drept comun şi că nu era posibil să se intervină în afacerile interne ale unui stat independent. La nevoie, putea fi sesizată Liga pentru Drepturile Omului, dacă ea plătea faxul.

Cât despre CIA, Malko ştia mai bine ca nimeni altul că nu va interveni. Ceea ce i se-ntâmpla lui, făcea parte din riscul meseriei. Niciodată, nici măcar pentru a-i salva viaţa, aceasta n-ar declara că Malko era în misiune.

Cât despre Bukoko, el făcea pe mortul; Brigitte nu reuşea să ajungă la el. Desigur, lui îi era frică de Nicoro şi avea alte griji decât să intervină pentru un alb pe care nici măcar nu-l cunoştea.

„În fine, cât trăieşti, mai există o speranţă”, îşi spunea Malko.

Un jandarm din cei care-l încadrau îi dădu un picior,

pentru a se scula. Îşi făcu intrarea preşedintele tribunalului.

În loc de togă, el purta un bou-bou brodat cu scutul sacru burundez şi o tocă albă. Cei doi asesori ai săi erau de asemenea îmbrăcaţi în bou-bou. Cei trei oameni păreau să se plictisească teribil. Ei aveau acelaşi cap ovoid, inexpresiv cu părul creţ foarte scurt.

Sala era aproape goală. Câţiva tineri în uniforma verde-albă a J.N.K., veniţi să-l vadă pe Couderc – un pumn de gură-cască negri anunţaţi prin telefonul fără fir şi cei interesaţi.

În primul rând, stătea Brigitte Vandamme, cu pieptul ei voluminos mulat într-o bluză de culoarea smaraldului, cu ochii scânteietori şi crupa atrăgătoare. Privirea sa aburită nu-l părăsea pe Malko. Acesta se clătina puţin în costumul său de alpaca neagră. El nu era proaspăt ras, dar privirea sa strălucitoare era la fel de seducătoare.

În spatele lui Brigitte, Aristot ronţăia o scobitoare şi corpul său enorm strivea un scaun minuscul. Ochii săi mici aveau o expresie ironică, plină de satisfacţie. Veşnicul său costum lemn de trandafir era murdar şi şifonat.

Nicoro veni ultimul, înfăşurat într-o tunică galbenă care-i dădea aerul unui canar. El se aşeză lângă belgianca, o salută, dar aceasta îl ignoră.

Niciun ziar nu scrisese despre proces şi doi poliţişti în civil păzeau intrarea tribunalului. Nicoro nu ţinea să se facă multă publicitate.

Grefierul, un omuleţ îmbrăcat europeneşte, în cămaşă şi pantalon, se ridică şi începu să citească actul de acuzare, cu o voce lipsită de intonaţie. Malko fremătă la auzul crimelor sale. Couderc nu era mai bine zugrăvit. El clipea din ochi ca o bufniţă surprinsă de lumina zilei.

După lectura actului de acuzare, preşedintele i se adresă lui Malko într-o franceză excelentă:

— Acuzatul are ceva de spus?

— Sunt nevinovat. Este vorba de o maşinaţie montată împotriva mea, zise Malko. Dacă îndrăzniţi să mă judecaţi, aceasta va fi o parodie de care veţi răspunde în faţa ţărilor civilizate.

Judecătorul ridică din umeri şi-l chemă printr-un semn al

mâinii pe Nicoro. Acesta trecu bara şi se aşeză lângă preşedinte. Ei avură o lungă conversaţie în swahili. Brigitte ciulise urechile, încercând să înţeleagă ce discutau.

În linişte, ea-i trimise o sărutare lui Malko.

Dintr-odată, acestuia din urmă nu-i mai păsă de proces. Era ora două după-amiază şi căldura infernală invada sala.

Preşedintele lovi masa cu ciocănelul său. Malko se sculă pentru a evita lovitura de picior a jandarmului. Nicoro reveni discret în incinta destinată publicului.

— Acuzaţii sunt recunoscuţi vinovaţi şi în consecinţă sunt condamnaţi la moarte, pronunţă preşedintele cu o voce fermă.

Un frison glacial străbătu coloana vertebrală a lui Malko. De astă dată, treaba era serioasă. Brigitte luă aerul unei tigrese. Ea-l căută din priviri pe comisar, care-şi pusese în grabă ochelarii negri.

Începu o vie agitaţie în tribunal. Se auzea că nu se ştie cum va fi executată sentinţa, ceea ce nu era admisibil, începu o discuţie animată.

Asesorul din stânga, care era un om simplu, propuse să fie sugrumaţi pur şi simplu. Având o vastă experienţă în sacrificiile rituale se oferi el însuşi să facă acest lucru.

Preşedintele, pătruns de respectabilitate, înclina pentru spânzurare. El aminti exemplul de la Leopoldville, unde congolezii reuşiseră să monteze cel mai gustat spectacol. Din păcate, nu exista spânzurătoare la Bujumbura.

În final, se optă pentru împuşcare. Aceasta avea un caracter marţial care va impresiona pe duşmanii revoluţiei. Preşedintele îşi drese vocea şi anunţă:

— Conform legii, condamnaţii vor fi împuşcaţi înainte de sfârşitul săptămânii.

Aceasta era pentru a-l mulţumi pe Ari-asasinul, care avea proiectat un voiaj în Copperbelt, în Katanga.

Cei doi jandarmi îi conduseră pe Malko şi pe Couderc, până la furgonul de deţinuţi. Brigitte îi urma şi bluza de culoarea smaraldului îl atinse pe Malko. Ea emana un parfum uşor şi agreabil.

— Asta nu va rămâne aşa, mormăi ea. Acest murdar de Nicoro s-a jurat că veţi fi expulzaţi.

Slabă consolare. Couderc plângea. Malko, înnebunit de furie, nu mai simţea nici teamă. El se gândea să se arunce asupra gardienilor pentru a sfârşi odată. Silueta lui Brigitte îl făcu să renunţe. El avea aici o aliată credincioasă, deşi nu vedea ce mai putea întreprinde aceasta.

— Suntem terminaţi, gemu Couderc. De astă dată ei nu ne vor lăsa.

La Casa Albă, bravul Bobo îi primi cu o mină de circumstanţă. El viza deja şevaliera lui Malko. El îi însoţi pe prizonieri în celula lor. Abia închise uşa, când dinspre răsuflătoare se auzi un zgomot.

— Psst!

Malko se ridică repede şi se apropie.

Brigitte era ghemuită cu faţa lipită de grilaj. Datorită acestei poziţii, Malko îi zărea slipul alb, dar acum, nu mai simţea nici o tentaţie.

Mâna sa o cuprinse pe cea a tinerei femei. Ea murmură:

— Acest nenorocit de Nico, a interzis vizitele. Voi reveni diseară, la căderea nopţii, după ce voi avea noutăţi. Curaj.

Ea se ridică şi dispăru.

Următoarele ore trecură foarte încet. Couderc era aşezat pe pat şi se juca cu o ploşniţă mare. Malko privea prin răsuflătoare cum apune soarele. Maşinal, el asculta melopeea prizonierului din celula vecină care se ruga în swahili.

Li se aduse cina dar ei n-o atinseră şi dădură tot la celula opt, în partea cealaltă a culoarului.

Malko era atent la toate zgomotele străzii, aşteptând ca Brigitte să revină. Era singura legătură cu lumea exterioară, singura lor aliată.

Spre ora 10 seara se produse animaţie pe culoar. O cheie se întoarse în uşă. Mutra lui Bobo, gardianul şef, apăru în cadrul uşii, urmat de Brigitte care-şi schimbase bluza de culoarea smaraldului cu o rochie de pânză care se mula pe ea ca pe o mănuşă.

— Grăbiţi-vă, spuse el. Comisarul a interzis expres toate vizitele.

— Bine, bine, Bobo, zise belgianca.

Ea închise poarta şi se rezemă de ea cu ochii

scânteietori.

— Veţi fi executaţi mâine dimineaţă, anunţă ea.

Michel Couderc avu un sughiţ sugrumat, iar Malko simţi că i se-nvârte capul.

— Trebuie să câştigăm timp, spuse ea cu viclenie. Mă duc să-l văd pe Nicoro acum. Nu mă interesează ce se va întâmpla, dar voi obţine amânarea executării sentinţei.

Malko scutură din cap.

— Mulţumesc Brigitte, dar aceasta nu va servi la nimic altceva decât ca să-i faci lui o plăcere. El are motive serioase ca să mă elimine.

Ea-l privi descurajată.

— Ce-o să facem atunci?

— Dinspre partea lui Bobo…

— Nu. Am trecut prin toate chinurile din lume ca să intru. Pentru prizonierii obişnuiţi, se poate aranja, dar în acest caz îi este frică de Nicoro pentru a vă lăsa să fugiţi.

Se lăsă o linişte grea, întreruptă de melopeea prizonierului din celula vecină.

— Asta-i, zise Malko pe un ton resemnat. Nu te implica mai mult de atâta, Brigitte. Ai făcut şi aşa tot ce-ai putut. Acestea sunt lucruri care te depăşesc.

Ea bătu cu piciorul în podea.

— Este prea stupid!

— Ce?

— Dacă asta se întâmplă, în opt zile nu va mai fi republică şi acest murdar de Nicoro, va fi în locul dumneavoastră.

— Cum aşa?

Ea se apropie de Malko pentru a vorbi în şoaptă.

— Se pregăteşte o lovitură de stat, împreună cu fostul rege, care este la Kinshasa, în Congo. Se pare că au ridicat o armată de mercenari germani, vreo sută de oameni. Ei îl pot mătura pe Bukoko şi clica lui într-un sfert de oră. Veţi fi eliberat în mod automat.

— Da, dar pân-atunci noi vom fi morţi, zise Couderc cu amărăciune.

— Aşteptaţi!

Creierul lui Malko începu să lucreze.

— Ce ştii tu despre această istorie?

— Totul, zise Brigitte cu mândrie. Chiar şi semnalul declanşării revoluţiei. Căpitanul care trebuie să cucerească palatul prezidenţial în momentul când ceilalţi vor trece frontiera, este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

Malko îi prinse mâinile şi o făcu să se aşeze pe pat:

— Brigitte, eşti gata să-ţi asumi riscuri serioase pentru noi? Pentru a ne salva?

Ea avea impresia că a plonjat într-un lac de aur. Niciodată nu se simţise atât de puternică, în stare să se măsoare cu armata burundeză.

— Da, zise ea cu o voce sugrumată de emoţie. Eu nu vreau ca dumneavoastră să muriţi.

Bietul Couderc.

— Atunci, ascultaţi-mă. Mai întâi care este semnalul de care vorbeşti?

Ea îi explică.

— Bine! Iată ce veţi face.

Malko vorbi aproape zece minute confidenţial, foarte rar ca Brigitte să înţeleagă bine. Aceasta îi sorbea cuvintele, spunea «da» la tot. Totuşi, ceea ce el îi cerea să facă, nu pornea din inimă. Ar fi preferat o companie de puşcaşi marini, dar când nu o ai la-ndemână, te descurci cu ce ai.

Când termină, el o întrebă:

— Ţi-e frică? Te-ncumeţi să faci asta?

Ea îi strânse amândouă mâinile.

— Da.

— Du-te acolo. Nu prea al mult timp de pierdut. Mult noroc!

Ochii strălucitori luaseră o expresie aproape rugătoare. Brigitte se topea. Ar fi făcut orice ca să-i fie pe plac lui Malko.

Ea se ridică şi porni spre poartă. Înainte să iasă, ea se-ntoarse cu faţa-ntinsă.

Malko avansă un pas şi buzele lor se reuniră. Imediat ea se lipi de el şi îmbrăţişă. Era paharul de rom al condamnatului la moarte.

După o ultimă privire tandră, ea deschise poarta şi dispăru pe culoar. Malko o auzi schimbând câteva cuvinte

cu Bobo şi zgomotul tocurilor ei descrescu pe culoar. Zarurile erau aruncate.

— Ce i-aţi povestit? întrebă Couderc.

— Prefer să nu vă creez false iluzii. Să spunem că mai avem o mică şansă de a ieşi din această situaţie, iar dacă nu merge, nu ne vom putea plânge nimănui.

El se strecură sub pătura sa după ce puse ventilatorul în funcţiune şi verifică dacă nu i s-a strecurat în pat vreo insectă.

Deşi cu lumina stinsă, el nu reuşea să adoarmă. În faţă, pe cealaltă latură a «culoarului ruşinii», cei zece prizonieri înghesuiţi în celuia opt, gemeau şi se rugau. Vor mai fi încă doi sau trei morţi a doua zi.

Couderc se culcă la rândul lui. Malko stătea cu ochii deschişi în noapte. Mii de gânduri îl asaltau. El nu putea încă să creadă că este condamnat la moarte, că poate pentru el, nu va mai exista «mâine».

El se-ntoarse pe-o parte şi pe alta câteva ore. Couderc sforăia. Prizonierii tăcuseră. Din timp în timp se auzea ronţăitul vreunei insecte.

Apoi, o lumină vagă inundă celula: se făcea ziuă. Era puţin peste ora cinci.

Brigitte plecă cu inima uşoară de la Casa Albă. Era atât de mulţumită că putea face ceva pentru Malko.

Ea se urcă în Chevrolet-ul său şi se îndreptă spre casă pe străzile pustii. Prima parte a planului lui Malko era cea mai delicată şi totuşi cea mai uşoară. Ea avea o mică idee.

După ce parcă Chevrolet-ul în faţa restaurantului, ea plecă pe jos pe strada Uprona. Mergând foarte încet, ea trecu prin faţa palatului prezidenţial. Inima-i bătea mai tare. Într-o gheretă era o santinelă singură. Brigitte se opri o secundă, surâse şi spuse:

— *Amara kadu?*[12]

Politicos, negrul răspunse:

— *Amara kadu?*

Apoi schimbară câteva fraze în swahili. Flatată, santinela

[12] Amara kadu? – Ce mai faceţi? (n.a.).

încercă să prelungească conversaţia, dar Brigitte îi spuse:

— Eu mă car. Nu vreau să fii certat din cauza mea şi afară de asta este ora stingerii.

Cinci minute mai târziu, ea veni din nou în faţa gheretei. Negrul care-i urmărise cu ochii silueta mulată de rochia din pânză, nu se mai gândea decât la un singur lucru... Din momentul în care ea se opri în faţa lui, el ieşi din gheretă şi-i şopti că pentru a sta de vorbă, s-ar simţi mai bine pe iarbă în parc.

Brigitte acceptă cu un râs şăgalnic. El îi arătă drumul. Acest intermediu nu surprindea pe nimeni peste măsură. El auzise vorbindu-se de poftele tinerei belgiene.

El se lungi pe iarbă şi imediat mâini catifelate începură să-l mângâie pe corp. Deodată, el tresări şi îndepărtă mâna Brigittei.

— Ei, doamnă, pistoletul meu!

— Idiotule, murmură Brigitte, altceva vreau eu de la tine.

El, fiind transportat în lumea deliciilor, o lăsă să-i desprindă centironul. Lumea exterioară nu mai exista. Brigitte se întreba ca o fată bună ce era, dacă nu era cazul să meargă până la capăt, deoarece îi datora amărâtului o compensaţie pentru necazurile pe care le va avea.

Din momentul în care îl simţi destins, ea desfăcu uşor tocul, apucă arma de ţeavă, o scoase uşor şi cu toată puterea îl lovi în tâmplă. El scoase un strigăt, după care nu mai mişcă. Coltul este un pistol greu şi Brigitte nu era ceea ce se cheamă o femeie slabă.

Ea se ridică, îşi puse slipul şi-şi netezi rochia. Pistoletul enorm o încurca, aşa că-l strecură în decolteul rochiei între sutien şi piele, după care plecă liniştită.

Ea rula acum la volanul Chevroletului pe drumul care ducea la cartierul colinelor. Erau puţine şanse ca santinela să dea imediat alarma. El trebuia în primul rând să-şi recupereze arma.

Ea ajunse uşor la o construcţie fără etaj care adăpostea Radio Bujumbura. Nu era lumină. Emisiunea începea la ora şase dimineaţa. Ea-şi gară maşina liniştită într-un loc mai retras, lângă trunchiul gros al unui pom şi aprinse o ţigară. Ea se simţea pe deplin calmă. Îşi privi ceasul şi văzu că este

ora unu şi jumătate. Mai avea patru ore de aşteptat. Pe banchetă, Coltul se vedea ca o mare pată neagră. Ea-l luă şi începu să-l examineze, încercând să-şi amintească tot ce-i spusese Malko privitor la această armă.

Era mai bine dacă ştia s-o folosească.

Marcel Drumont era un om simplu. După douăzeci şi opt de ani de când stătea în Africa, el nu avea nici o poftă să revină în Europa. Când belgienii părăsiseră Congo, el rămase acolo. I se propusese să se ocupe de Radio Bujumbura, pentru că avea o mică experienţă în telecomunicaţii, deoarece lucrase la trierea poştei la Leopoldville.

La Bujumbura el se adaptase foarte uşor pentru că munca nu era epuizantă. Din raţiuni economice, postul de radio nu emitea decât şase ore pe zi, numai muzică şi informaţii.

Era un şef negru, pe care nu-l vedea decât odată pe an.

Când se plictisea prea tare, el lansa ştiri complet fanteziste, pentru că nu erau mai mult de o mie de radioreceptoare la Bujumbura şi nimeni nu se plânsese.

În dimineaţa aceea, el coborî de pe bicicletă la ora obişnuită în faţa staţiei. El îşi făcea o datorie de onoare, din a emite ştiri fix la ora şase dimineaţa.

Cele două santinele dormeau cu pumnii strânşi pe o bancă în faţa porţii.

El le dădu câte un picior în semn de prietenie, ca de obicei. Unul dintre ei deschise ochii şi murmură un vag „Neaţa *bwana",* după care adormi din nou.

Marcel luă cheia de pe panou şi deschise. Conform practicii de rutină, el dădu drumul emiţătorului pentru a se încălzi şi a pune discul cu imnul naţional burundez. Ceasul arăta 5,30.

Încă pe jumătate adormit, el se pregătea să aprindă spirtiera pentru a-şi face o cafea, când uşa se deschise. El nu întoarse capul, crezând că-i una dintre santinele care venise să se-ncălzească.

— Bună ziua, Marcel.

De astă dată el tresări şi deschise ochii mari:

— Ce căutaţi aici, doamnă Brigitte? Aţi căzut din pat sau

ce?

Totuşi, frumoasa Brigitte nu avea aerul să fi căzut din pat. Era impecabil machiată şi coafată, îmbrăcată într-o rochie care-i mula corpul perfect.

— Voiam de mult să vin aici să văd ce faci, se răsfăţă ea.

Intrigat, Marcel o privi bănuitor şi-şi ţuguie buzele. Îi veni o idee nebună. Se spuneau atâtea lucruri despre Brigitte, dar totuşi el n-avea nimic dintr-un Don Juan.

Apropiindu-se de el, ea îi puse mâinile pe umeri.

— Marcel, vrei să-mi faci o mare favoare?

— Bineînţeles!

El se-ntoarse pentru a se ridica.

— Aş vrea să-mi dai un disc.

— Da asta nu-i mare lucru. (El clipi din ochi). Spuneţi-mi deci, doamnă Brigitte, nu aţi vrea şi dumneavoastră să-mi faceţi o plăcere?

— Cum să nu, Marcel?

Ea se aplecă spre el şi îi sărută o ureche. El observă că ea gâfâia şi tremura.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Deja el o ţinea în braţe. Ea se degajă încet:

— Mai întâi discul, Marcel.

— Ce disc doriţi?

— *Jesus, que ma joie demeure.*

El tresări.

— Ce? În fine, se poate, dar mai întâi trebuie să dau ora exactă, informaţiile şi imnul.

— Nu, zise calm Brigitte. Mai întâi discul meu.

El o privi neliniştit. Era nebună, sau ce? Ceasul era 5,59. Conştiinţa profesională îl interesa mai mult decât orice.

El o eliberă pe Brigitte şi întinse mâna spre electrofon.

— Nu, zise tânăra femeie.

El simţi ceva care-l apăsa între coaste şi coborî ochii. Brigitte nu mai avea sacoşa în mână, ci un enorm pistolet automat negru. Înnebunit, el spuse:

— Nu se poate. Dumneavoastră sunteţi nebună!

— Nu te mişca Marcel, căci voi fi obligată să te omor. Aşa că dă-mi imediat acest disc.

— Nu, dar, …. Dumneavoastră…

El începuse să se bâlbâie. Brigitte repetă:

— Repede discul, Marcel, discul.

— Ei bine, dacă-i vorba pe aşa, nu!

Brigitte îşi trecu limba peste buzele uscate şi aruncă o privire înnebunită spre enormul clasor de discuri. Dacă Marcel se-ncăpăţâna, i-ar fi trebuit ore întregi să găsească discul.

Atunci ridică piedica pistolului şi lipi ţeava de tâmpla speakerului. El fu cuprins de frisoane.

— Marcel, zise ea cu o voce hotărâtă. Număr până la trei şi trag, apoi îl caut eu însămi.

— Dar…

— Unu, doi…

— Discul este acolo, în clasor la stânga sus.

— Ia-l şi pune-l pe electrofon.

El execută ordinul docil, răsfoi şi reveni cu un disc prăfuit.

Brigitte îl luă şi verifică titlul. O vagă bucurie făcu să i se umfle pieptul. Foarte bine.

— O.K., Marcel, ia-l şi pune-l.

Belgianul îşi frământă mâinile:

— Doamnă Brigitte! Am să fiu dat afară. Ce-o să se-ntâmple cu mine?

— Nici de cum, zise ea veselă. Este revoluţie şi în noul guvern sunt mulţi prieteni de-ai mei. Am să le spun că m-aţi ajutat.

— Ah, dacă-i revoluţie, este altceva.

El puse electrofonul în funcţiune şi branşă difuzorul interior. Primele note ale melodiei inundară camera.

Brigitte nu mai pusese piciorul într-o biserică de la prima împărtăşanie dar ochii i se umplură de lacrimi, sub privirea lui Marcel pătruns de respect. Nu putea crede că ea era pătrunsă de un astfel de sentiment religios. Ei ascultară discul în linişte. La ultimele note, Brigitte îi ordonă:

— Puneţi-l din nou.

Marcel aruncă o privire spre Colt şi ascultă.

Toate acestea, lui nu-i spuneau nimic semnificativ. Cât despre Brigitte, ea era hotărâtă să nu-şi asume riscuri. Cântecul va răsuna până ce ea va fi sigură că cei care trebuiau să-l audă, îl auziseră. Cu negrii nu eşti sigur

niciodată. Marcel îşi drese vocea:

— Ştiţi, doamnă Brigitte, eu n-aş vrea să fiu amestecat în urzelile dumneavoastră.

El îi întinse un rulou de fir electric. Ea se execută cu bucurie, deoarece îi era greu să ţină în mână arma automată. Când Marcel fu legat fedeleş, puse arma pe masă şi tăie legătura cu difuzorul interior, apoi puse cafea într-o cană şi puse din nou discul care se termina după care se instală confortabil. Ea calculase că după două ore, forţele revoluţionare vor fi înţeles mesajul. Poate căpitanul Nbo nu va reuşi să dea lovitura de stat, dar va avea destul timp ca să salveze viaţa lui Malko.

Capitolul XIII

De două luni, căpitanul Nbo se scula un pic mai devreme de ora 6. Se-mbracă repede, deschidea radioul şi-l închidea furios la ora 6 şi 10, apoi adormea până la ora zece.

În acea zi, el nu mai adormi. Radio Bujumbura cânta în sfârşit melodia aşteptată. Asta însemna că partizanii regelui cuceriseră staţia de radio şi se-ndreptau spre oraş. Lui nu-i rămânea decât să-şi îndeplinească acea parte din plan care-i revenea şi anume cucerirea palatului prezidenţial, să neutralizeze poliţia şi să elibereze pe deţinuţii politici.

El îşi verifică încărcătorul coltului şi coborî să-l trezească pe subordonatul său care nu avusese posibilitatea să-şi cumpere un tranzistor, nefiind plătit de şase luni.

Într-o jumătate de oră, cei doi ofiţeri reuşiră să adune suta de paraşutişti fideli putschului. În curtea cazarmei li se ţinu o cuvântare plină de emfază:

„Camarazi, zise Nbo în swahili, regimul uzurpatorilor la sfârşit. În astă seară, M'Wami[13] N'Tare al nostru... Domnul vacilor şi tamburelor, stăpân al pământului şi al zeilor, prinţ al cursurilor de apă şi al păşunilor, va reveni în palatul său. Soldele voastre vor fi mărite şi toţi veţi fi avansaţi în grad. Cât priveşte pe trădători, vor fi pedepsiţi fără milă"

Micul grup se scindă în trei coloane şi porni pe străzile pustii din Bujumbura. Nbo îşi rezervase rolul de a ocupa palatul şi de a-i aresta pe comisarul Nicoro, pe care-l ura de moarte, căci poliţistul era un hutus iar el era un tutsi. El avea intenţia de a-l duce pe terenul de sport şi a-l executa în acelaşi fel în care procedase cu liderii sindicalişti în decembrie trecut. Un proverb tutsi spunea că „o viperă moartă nu mai poate muşca".

Pentru Malko, revoluţia începea cu o ceartă pe culoar.

[13] M'Wami – rege, stăpân al vacilor şi al turmelor, stăpân al pământurilor şi al zeilor, prinţ al cursurilor de apă şi al păşunilor. (n.a.)

Gardianul şef refuza să-i predea pe prizonieri sergentului «revoluţionar» care voia să-i elibereze.

A fost necesar ca celălalt să semneze de luare în primire după parlamentări care au durat o oră. Zgomotul unei revolte se răspândise, deşi în oraş nu se-nregistrase nici un schimb de focuri şi o rumoare surdă agita Casa Albă. Prizonierii discutau de la o celulă la alta, urlau şi strigau slogane.

Îmbrăcaţi, Malko şi Couderc ascultau cu urechea lipită de uşă, hotărâţi să-şi vândă scump pielea dacă Nicoro ataca în forţă.

Era ora 8 şi Malko pândea fiecare zgomot încă din zorii zilei.

Deodată, un tip începu să vocifereze în închisoare. Couderc îi făcu semn lui Malko şi ascultă atent. Discursul se termină cu un urlet care zgudui Casa Albă. Couderc se-ntoarse spre Malko, râzând!

— Gata, ne eliberează, în numele guvernului revoluţionar.

O cheie se răsuci în broască. Înarmat cu trusa de chei a gardianului şef, un individ înalt descuie porţile de la toate celulele. Un pic dezorientaţi, Malko şi Couderc se pomeniră pe culoar. Deodată, un negru respingător de murdar, cu craniul ras şi plin de cruste se aruncă asupra lui Malko şi-l strânse în braţe de parcă voia să-l strivească; era unul din nenorociţii din celula opt pe care Malko îl hrănise cu resturile de la masa lui, datorită generozităţii lui Brigitte. Celălalt îi datora efectiv viaţa.

El reuşi cu greu să scape de îmbrăţişarea sa rău mirositoare.

Un urlet inuman îl făcu să tresară. Strigătul se repetă şi se sfârşi cu un scheunat de pisică. Luându-se după mulţime, Malko şi Couderc ajunseră la grefă, unde spectacolul nu era plăcut.

Trei prizonieri îl întinseseră pe Bobo, gardianul şef, pe masă şi-l masacrau cu ajutorul unei baionete vechi şi ruginite. Sângele îi curgea din capul aproape detaşat de corp.

Mai mulţi negri aplaudau şi se-nghesuiau ca să-şi facă loc

să-l scuipe pe omul aflat în agonie.

— Să ne cărăm, zise Malko, asta o să se termine urât.

Era incredibil, dar planul lui Malko reuşise, cel puţin până când republicanii îşi vor da seama de excrocherie. Aceasta le dădea ceva timp avans pentru a pleca din Bujumbura. Odată trecuţi de barajele din jurul oraşului, nu mai aveau probleme.

Trusa de chei a lui Bobo era pe masă. Cu repeziciune Malko şi Couderc îşi luară lucrurile de la grefă şi dispărură în învălmăşeală.

În faţa Casei Albe era o camionetă cu zece soldaţi iar la douăzeci de metri mai departe, într-un Buick nou decapotabil, Ari-asasinul.

Privirea sa se-ntâlni cu cea a lui Malko; pe faţa lui apăru un surâs dispreţuitor. Venit să asiste la execuţie, el avusese o surpriză neplăcută, dar la urma urmei nimic nu-l împiedica să ducă el treaba la-ndeplinire. Lângă el era aşezat un negru, cu care schimbă câteva cuvinte.

Ei coborâră din maşină şi se-ndreptară spre Malko şi Couderc. Umflăturile de sub vestele lor Uşoare erau mai grăitoare decât cel mai lung discurs.

În grabă, Malko intră înapoi în închisoare. Era prea stupid să fie omorât tocmai acum. În mulţime, el îl văzu pe sergentul care-i eliberase pe prizonieri.

Acesta, recunoscându-l pe Malko, îi dădu o palmă amicală pe spate.

— E bine *bwana,* hein?

— Este aici un inamic al căpitanului Nbo, zise cu gravitate Malko. Afară. El te caută ca să te omoare.

Negrul se-ncruntă furios:

— Să mă omoare? Eu îl omor pe el.

El trase piedica puştii mitraliere şi-i urmă pe Malko şi pe Couderc.

Aristot ezita în incinta închisorii în faţa valului de prizonieri eliberaţi. Malko i-l arătă sergentului:

— El este.

— Hei, tu ăla albu, vino un pic aici!

Douăzeci de secunde mai târziu, grecul avea ţeava puştii mitraliere în burtă şi copleşit de înjurături, ridica mâinile.

Tras înăuntru, el se găsi în faţa cadavrului masacrat al gardianului şef, ceea ce nu era încurajator.

Cu discreţie, Malko şi Couderc se făcură nevăzuţi.

— Să mergem la Brigitte, propuse Malko. Probabil că ea ne aşteaptă.

Ei plecară în fugă. Oamenii începeau să se-ntrebe ce se-ntâmpla şi mici grupuri de curioşi îi înconjurau pe soldaţi.

Chevrolet-ul lui Brigitte ajunse în acelaşi timp cu ei la „La Cremaillere”. Belgianca sări jos din maşină şi se aruncă în braţele lui Malko.

— Bravo! zise el încercând să respire. Planul a mers.

Ea îl măsură cu nelinişte.

— Sper cel puţin că nu ţi-au făcut nici un rău.

— Nu.

Ei intrară în restaurantul pustiu.

— Nu vrei să te odihneşti un pic? propuse Brigitte.

Malko dădu din cap.

— Este prea periculos. Trebuie să plecăm cât mai repede. Când vor înţelege trucul nostru, prefer să fiu departe de aceste locuri, ca şi tine de altfel.

Brigitte ridică din umeri.

— Eu nu risc nimic. Marcel va spune că a fost atacat de necunoscuţi şi afară de asta, Bukoko mă iubeşte foarte mult. Totul se va aranja cu un cuvânt. Eu aş putea să te ascund.

Malko înţelese că dacă o decepţiona, ea putea să cadă în cealaltă extremitate supărătoare şi deja îndeplinirea misiunii sale era în întârziere cu două săptămâni. El avu o inspiraţie subită. Luând-o pe Brigitte de braţ, o duse un pic deoparte:

— Am nevoie de maşina ta timp de două zile, îi şopti el. Este foarte important. Am un lot de diamante pe care l-am plătit în avans şi trebuie să merg să-l iau. Cel mai frumos va fi pentru tine. În timp ce eu voi lipsi, tu vei organiza sejurul nostru aici.

Brigitte însă, nu era prea interesată de diamante:

— Vei reveni în mod sigur?

— Sigur.

— Bine. Atunci ia maşina mea.

Era mai mult decât putea spera. În câteva minute detaliile materiale fură puse la punct.

Brigitte se duse la garaj pentru revizia maşinii, ca să cumpere provizii şi două roţi de rezervă.

Rămaşi singuri, Malko şi Couderc se priviră neliniştiţi:

— Să sperăm că Nicoro este acum mort, zise Malko, căci altfel o păţim. El o să vină să ne caute imediat aici.

Privirea lui Couderc alunecă pe Coltul pe care Brigitte îl lăsase pe masă.

— Primul negrotei pe care-l văd, o să-l toc şi am să fac cârnaţi din carnea lui, spuse el cu vocea sumbră.

Nicoro, era faţă-n faţă cu căpitanul Nbo. Comisarul era îmbrăcat doar într-un pantalon. Cu o ură de nedescris, el se uita la coltul care-i ameninţa pântecul.

Nbo nu-l omorâse pe comisar atunci când acesta îi deschisese uşa şi-l avusese la-ndemână. Acum acesta era pe punctul de a-l întoarce ca pe o cârpă.

— Eşti nebun Nbo, zise Nicoro, seducător. Tu eşti un ofiţer bun dar al prea mare încredere în oameni. Te-ai lăsat dus de nas. Niciodată regele N’Tare nu va îndrăzni să pună piciorul aici.

— Eu îţi spun că radioul este în mâinile noastre, îi răspunse Nbo şi tu vei fi judecat… Ascultă radioul!

Nicoro se duse să caute tranzistorul şi-l puse pe lungimea de undă a postului Bujumbura. Nu obţinu decât o serie de pârâituri.

— Vezi? Gândeşte-te bine că dacă regele tău ar fi aici, ei ar fi spus-o.

Nbo ezita. El nu avea de unde să ştie că speakerul legat fedeleş în fotoliul său aştepta să vină cineva să-l elibereze şi că cele două santinele îşi continuau siesta. Brigitte, părăsind staţia, nu se preocupase să pună alt disc.

Nicoro simţea că ceva nu este în regulă. Din fericire, în Africa există posibilitatea ca prin sporovăială să câştigi timp…

— Ar trebui să te execut, îi spuse el lui Nicoro, dar cred că eşti un om onest care a luat-o pe căi greşite.

— Dacă tu îţi înţelegi greşeala, eu te numesc

comandantul suprem al armatei. Trebuie însă să mă ajuţi să reprim revolta.

Discuţia dură aproape o oră. Căpitanul Nbo îi dădu revolverul său comisarului.

Celălalt îl luă, îi trase două gloanţe în abdomen şi se duse să se-mbrace.

— Iat-o!

În spatele geamurilor, Malko o zărise pe Brigitte. Era ora 11 şi în oraş era un furnicar care nu-i spunea nimic bun. Nbo trebuia să se-ntoarcă la „La Cremaillere” şi nu mai apărea iar la palat izbucnise un schimb de focuri. Chiar şi cele mai frumoase vise au un sfârşit.

Era timpul să dispară.

Din momentul când văzură Chevrolet-ul oprind în faţa porţii restaurantului, Malko şi Couderc începură să coboare scările. Acesta din urmă îşi pusese la centură coltul furat de la santinelă.

Brigitte abia îi dădu cheile şi Malko se instală imediat la volan. Ea îi aruncă o privire încărcată de reproşuri, pe care el o dezarmă cu un surâs.

— Pe poimâine, zise el. Pune Moet & Chardonul la rece.

Exista, grosso modo, o şansă la o mie, o şansă ca el să nu mai pună niciodată piciorul la Bujumbura, sau dacă nu, moartea. Astea însă, sunt lucruri pe care nu le poţi spune unei femei îndrăgostite.

De data asta, era o plecare într-adevăr catastrofală: fără paşaport, fără bani. Data viitoare vor pleca pe jos.

Malko se simţea un pic vinovat faţă de generozitatea belgiencei, dar nu avea de ales. El îi va scrie şi CIA o va despăgubi generos, dacă el reuşea să-şi îndeplinească misiunea.

Ei făcură ocolul Pieţei Independenţei ca să ajungă pe strada Uprona. Malko nu remarcase un camion mare Citroen P 45 staţionat pe stradă care demară exact în spatele lor. În cabină erau trei negri. Camionul era gol şi era dotat cu un motor care-i permitea să atingă o viteză de 120 km/oră.

Malko conducea cu grijă. Acum era foarte multă

animaţie. El se strecură pe străzile întortocheate ale cartierului hindus, pentru a ajunge pe malul lacului, pentru că nu avea timp să ocolească spre a merge prin nord. Cu cât părăseau mai repede oraşul, cu atât mai bine. Dacă Nicoro ar fi pus mâna pe ei, riscau să rămână mult şi bine la Bujumbura.

Când văzu apele liniştite ale lacului Tanganyika, el adresă vii mulţumiri cerului. Rămânea de făcut ceea ce era mai greu, dar scăpaseră din ghearele sinistrului comisar.

Un zgomot imperios de claxon îl făcu să tresară. Un camion mare îi urmărea îndeaproape. Chevrolet-ul lui Brigitte nu era un Ferrari şi cu greu depăşea 120 km/oră. Aşa stând lucrurile, el trecu pe dreapta pentru a ceda trecerea celuilalt vehicul.

Camionul îi depăşi într-un nor de praf. Malko îi văzu pe cei trei negri din cabină dar nu le dădu atenţie. El reduse puţin viteza pentru a nu merge în norul de praf ridicat de camion. Oricum, se simţea mai liniştit, dar preocupat. Ce s-o fi întâmplat oare cu nenorociţii cosmonauţi în tot acel timp? Cum vor ieşi din ţară? Existau şanse ca revoluţia să dureze dar…

Zece kilometri mai departe, şoseaua asfaltată lăsa loc unei largi piste de laterit un pic denivelată, dar practicabilă. De altfel, Chevrolet-ul nu mai avea amortizoare.

Ei rulară două ore fără peripeţii, precedaţi de camion la distanţă de un kilometru, învăluit într-un nor de praf roşu. Ei se întâlniră cu un autobuz arhiplin care se numea «Charite», în drum spre Bujumbura. Aviaţia burundeză fiind alcătuită din două avioane Dakota nu exista nici o teamă de vreun contraatac.

Couderc aţipise şi lui Malko îi era greu să ţină ochii deschişi. Căldura era năucitoare. Cu geamurile închise mureai de cald şi cu ele deschise plămânii nu înghiţeau decât praf îmbogăţit cu tot felul de insecte.

Drumul părăsi brusc malul lacului Tanganyika pentru a se căţăra de-a lungul unui şir de coline. Chevrolet-ul se angaja energic pe coastă şi zece minute mai târziu ajunse camionul.

Acesta ocupa intenţionat mijlocul şoselei. Malko claxonă

fără succes, înghiţind tone de praf.

Tocmai voia să renunţe şi s-o ia pe câmp, când un braţ ieşi pe portieră şi îi făcu semn să treacă. În acelaşi timp, camionul trecea pe dreapta.

Malko acceleră şi zări o faţă neagră şi indiferentă în oglinda retrovizoare a camionului. Chevrolet-ul ajunsese la nivelul roţilor din faţă ale camionului. Panta era destul de abruptă.

Brusc, camionul cel mare bracă spre stânga, ciocnind Chevrolet-ul. Se produse un zgomot de fiare smulse şi Malko frână disperat. Nici măcar Fangio n-ar fi putut evita coliziunea.

Camionul bracă şi mai mult împingând maşina în afara drumului. Malko derapă pe nisip şi simţi că pierde controlul maşinii. Osia din spate a camionului lovi aripa maşinii făcând-o să se balanseze, partea din spate angajându-se spre râpa din marginea drumului.

Cu un scrâşnet teribil, Chevrolet-ul se urcă pe pietrele de pe marginea râpei, se răsuci, alunecând apoi pe o pantă plină de roci şi arbuşti.

Ca nişte boabe de mazăre într-o cutie, Malko şi Couderc erau aruncaţi dintr-o parte în alta a maşinii. Malko se lovi violent de parbriz dar nu lăsă volanul din mână. Îl auzi pe Couderc ţipând. În cursa sa nebună, maşina smulgea arbuşti şi pietre enorme.

În fine, maşina se opri cu un zgomot de tunet, sprijinită de o stâncă, complet dezarticulată.

Malko se târî afară, trăgându-l pe Couderc leşinat şi reuşi să se ridice în picioare. Vedea stele verzi şi avea impresia că o să leşine.

Într-o tufă, pe malul râpei, la o sută de metri deasupra lui, zări trei siluete. Una dintre ele ţinea în mână ceea ce părea a fi o puşcă. În acelaşi moment se auzi o detunătură şi un glonte lovi caroseria maşinii dezmembrate.

Capitolul XIV

Malko se lăsă să cadă sub un acaju, cu un ţipăt sfâşietor de durere şi avu impresia că are o bucată de lemn în locul genunchiului. Era amintirea de când se lovise de frâna de mână. Îşi suflecă cracul pantalonului. Genunchiul era umflat şi dureros dar nu părea fisurat. Michel Couderc i se alătură buimac sub un arbore. Una din lentilele ochelarilor lui era spartă şi el dădea din cap ca un om beat. Malko zări o vânătaie la tâmpla sa dreaptă.

Drumul ascuns de o perdea deasă de pomi, nu se mai vedea.

Ei alergară în linie dreaptă timp de un sfert de oră. Coltul furat de Brigitte de la santinelă rămăsese în Chevrolet şi nu mai aveau nici un fel de armă.

Ambuscada fusese bine organizată: camionul se lăsase intenţionat ajuns din urmă în locul în care fuseseră siguri că-i pot arunca în râpă. Cum nu exista decât un singur drum, ei nu puteau rata. Era mâna lui Aristot, iar cei trei ocupanţi ai camionului erau acolo pentru a-şi termina treaba dacă mai era nevoie...

— Unde suntem? întrebă Malko.

Couderc ridică din umeri.

— Nu ştiu. Nu există nici un centru important în acest loc, ci doar sate. Nu trebuie însă să revenim pe şosea, căci în mod sigur, ei ne aşteaptă. Trebuie să ne afundăm în pădure. Negrii sunt leneşi şi nu ne vor căuta.

— Nu putem merge 500 de kilometri pe jos, zise Malko, nici să putrezim în junglă, nici...

O detunătură îi tăie vorba şi un glonte şuieră prin frunzele acajuului. Instinctiv, cei doi oameni se culcară la pământ.

— Ah, maimuţe nenorocite! înjură Couderc.

Malko îşi învinse durerea şi se ridică. Mergând şerpuit, el se înfundă în pădure, perpendicular cu şoseaua. Dacă mai continuau să rămână acolo, urma să fie masacraţi.

În linişte, ei merseră aproape două ore, tot timpul cu soarele în faţă. Din când în când, pădurea lăsa loc unor tufişuri spinoase care zgâriau ca nişte lame. Couderc mergea ca un automat, cu privirea fixă. De mai multe ori căzu şi Malko trebui să-l ajute să se ridice. Şocul primit în cap părea să-l fi debusolat complet. El murmura fraze fără şir în franceză şi în swahili şi-l privea pe Malko într-un mod ciudat.

Acum soarele era în înaltul cerului şi căldura era înăbuşitoare. Ei ajunseră într-un mic luminiş înconjurat de trunchiuri groase.

— Să ne adăpostim aici, propuse Malko. Suntem mai puţin expuşi şi va fi mai puţin cald.

Couderc ascultă fără să spună nimic şi se lăsă să cadă pe spate. Malko se aşeză pentru a ţine sub observaţie direcţia dinspre care veneau.

Niciodată în viaţa lui, nu fusese atât de epuizat, fizic şi moral. Zumzetul insectelor tropicale îl ameţea ca un zgomot al unui reactor Jet. Pete negre îi treceau pe dinaintea ochilor.

Nenorocită ţară, nenorocită meserie, nenorocită misiune.

Surâse amar în faţa enormului acaju care-i acoperea vederea. Aici era suficient lemn pentru refacerea castelului său, cu condiţia să-l care el în spate. În aşteptare, el se găsea într-o ţară ostilă, dezarmat, fără nici un ajutor posibil şi cu un rănit pe jumătate nebun. Dacă va scăpa cu bine, merita o primă substanţială. El nu îndrăznea să se gândească la întârzierea în care se afla cu misiunea lui. Probabil că cei doi cosmonauţi au aterizat departe de orice loc civilizat pentru ca nimeni să nu-i poată găsi.

Se uită cu ură la pădure: aceşti arbori imenşi, această vegetaţie luxuriantă, aceste scrâşnete neliniştitoare, îl paralizau. Gândindu-se la castelul lui şi la zăpezile din Austria, el adormi.

Când Malko deschise ochii, soarele se pregătea să apună şi crezu că este în anticamera infernului.

El îl scutură pe Couderc care dormea sforăind cu gura deschisă. Urmăritorii lor probabil abandonaseră. Trebuia să se reîntoarcă la Bujumbura şi să ceară azil la Brigitte.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Couderc tresărind. Au, capul meu…

— Nimic, trebuie să plecăm.

Genunchiul său îl durea mai puţin. Îl trase pe colegul său de sub rădăcini şi reuşi să-l pună pe picioare. El părea o zdreanţă. Ochii săi se-nvârteau în spatele a ceea ce mai rămăsese din ochelarii lui. Culoarea sa aducea cu ipsosul şi sudoarea îi curgea de-a lungul obrazului.

„Dumnezeul meu, se ruga Malko, fă în aşa fel ca Allan Pap să nu uite de întâlnire!”

De la Bujumbura, el ar ajunge în orice caz în Congo.

— Am să crăp, murmură Couderc. Capul meu…

— O să meargă mai bine, îl încurajă Malko. Un pic de curaj!

El îşi trecu braţul pe sub subsuoara lui Couderc şi-l ajută să meargă. Celălalt era foarte greu. Numai de n-ar leşina!

Ei începuseră să meargă, când deodată o voce seacă îl făcu pe Malko să tresară:

— Opriţi-vă amândoi şi întoarceţi-vă.

Era o voce de femeie. Michel Couderc rămase imobil iar Malko se-ntoarse. La zece metri de ei, la liziera de tufişuri, o tânără fată cu cizme de piele şi o pălărie cu boruri late, ţinea îndreptată spre ei o carabină americană ţinută pe şold într-o poziţie foarte eficace. Din faţa ei, Malko nu distinse decât ochii albaştrii şi o gură foarte dură.

— Aruncaţi-vă armele.

Malko, prea surprins pentru a răspunde, nu mişcă deloc.

Ţeava armei se mişcă uşor şi un foc de armă puse pe fugă un stol de păsări. Glontele se-nfipse în pământ la câţiva paşi de cei doi oameni.

— Eu nu glumesc, zise amazoana. Aruncaţi armele.

Ea vorbea în franceză, cu un accent englezesc. Malko îi spuse în franceză:

— Eu nu sunt înarmat. Dar…

— Tăceţi!

Tonul era fără replică. Tânăra se-ntoarse şi strigă în swahili. Imediat trei negri îmbrăcaţi în pânzeturi ieşiră din pădure şi-i înconjurară pe cei doi oameni.

— Vă duc. La fermă, zise tânăra femeie. Să nu-ncercaţi

să fugiţi. Mai târziu o să vă predau poliţiei.

Malko tresări:

— Dumneavoastră sunteţi nebună!

Ea ridică din umeri:

— Dumneavoastră sunteţi pe pământurile mele şi eu am oroare de traficanţii de diamante. Mergeţi înainte!

Unul dintre negrii îl împinse violent pe Malko. Acesta începu să meargă, ajutându-l pe Couderc.

Balansându-şi puşca, necunoscuta porni în capul coloanei. Ei se angajară pe una din cărările din junglă şi în zece minute ajunseră într-un spaţiu degajat. Era un imens câmp de soia întins pe sfoară. În fund se vedea o mare construcţie albă.

Nu mai era mult timp pentru a acţiona. Malko zise:

— Domnişoară!

Tânăra nici măcar nu se-ntoarse. Atunci, evitându-i pe cei trei negrii el se năpusti. Dintr-un salt ajunse la temniceră, apucă crosa armei şi i-o smulse cu un gest rapid. Dezechilibrată, tânăra femeie căzu la pământ, pierzându-şi pălăria. Malko ţinea deja arma îndreptată asupra celor trei negri. Ei se opriră înmărmuriţi. Malko nu spusese nici un cuvânt, dar sunt expresii ale feţei care sunt mai eficiente decât limba esperanto.

— Couderc. Poţi să-i ţii la respect?

Camaradul lui Malko tresări. Un fulger îi trecu prin ochi. Se alinie repede lângă Malko şi şuieră:

— Am să-i… Daţi-mi mie asta.

— Nu, zise Malko hotărât. Ameninţă-i doar.

El îi întinse arma colegului său de suferinţă.

Era şi timpul: tânăra femeie se ridicase şi se năpustea asupra lui Malko. El evită o lovitură de gheată care dacă l-ar fi nimerit, i-ar fi schimbat considerabil viitorul.

Roşie de furie, adversara sa spuse ceva în swahili. Negrii fremătară uşor, dar ţeava carabinei îndreptată spre ei, îi făcu să revină la sentimente mai bune. Malko reuşi să apuce încheieturile mâinilor fetei şi în ciuda loviturilor ei de picior, reuşi s-o imobilizeze. Ea urlă:

— Tatăl meu o să vă omoare! Ticălosule! Ticălosule!

— Couderc condu pe toată lumea la fermă. Acolo am să

vorbesc cu această tânără persoană. Eu vă ajung din urmă, ordonă Malko.

Cu cei trei negri în fruntea coloanei, caravana se puse în mişcare. Tânăra continua să se zbată şi să tropăie. Când grupul fu suficient de departe, Malko eliberă mâinile tinerei şi se retrase rapid, dar nu prea rapid, aşa că simţi durerea palmei pe care o primi, înainte ca să se poată feri.

Cu maxilarele strânse, cu părul blond desfăcut, cu faţa plină de furie, ea-l măsura cu ură:

— Acum o să mă violezi? şuieră ea. Poftim, nu te jena.

Îi trebuiră lui Malko toate secolele de civilizaţie pentru a nu o asculta.

— Eu n-o să te violez, dar am să-ţi dau o palmă bună peste fund dacă-ţi mai continui numărul, sălbatico, zise el. Vrei să mă asculţi?

— Nu.

Ea voi să fugă. Din zbor, el o prinse şi o lipi de el pentru a se feri de loviturile ei de picior. În ciuda căldurii, ea emana un miros proaspăt şi agreabil de femeie îngrijită. O secundă corpurile lor se lipiră strâns, apoi ea-i dădu o lovitură puternică din şale.

— Ticălos vicios, am să te omor.

Acesta devenea un refren. Malko îi spuse calm:

— Ascultaţi! Eu nu sunt nici ticălos, nici vicios, nici traficant de diamante. Eu sunt un om hăituit, total inofensiv şi am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Vă dau cuvântul meu că activităţile mele nu au nimic dezonorant.

În loc de orice răspuns, ea-şi înfundă dinţii cu toate puterile în încheietura lui Malko. El scoase un urlet de durere şi-i dădu drumul. Ea făcu un salt spre spate cu o izbucnire de râs nervos.

Malko, plin de furie şi fără să gândească, îi dădu cu toată puterea o palmă.

Tânăra fată zise «oh!». Apoi lacrimi mari începură să-i invadeze ochii şi începu să suspine.

— Nimeni nu mi-a făcut asta, niciodată, murmură ea.

Malko se simţea atât de jenat că îi venea să intre-n pământ. Era prima dată în viaţă când comisese un astfel de gest faţă de-o femeie. Îi luă mâna dreaptă cu blândeţe şi o

duse la buze:

— Vă cer mii de scuze, spuse el. Eu nu am obiceiul să mă port astfel, dar sunt în pericol de moarte şi trebuie să mă ascultaţi neapărat. Eu nu sunt traficant de diamante. Vă repet, am nevoie de dumneavoastră.

Ea îl privi cu ochii plini de lacrimi. De astă dată, el simţi că vorbele sale au ecou. Ochii lui strălucitori se adânciră în ochii albaştri şi nu-i mai slăbi. El «simţi» cum tânăra fată la început se revoltă, apoi cum cedă.

— Dumneavoastră-mi spuneţi adevărul? întrebă ea.

— Numai adevărul. Vă jur.

Malko îşi scoase portvizitul recuperat de la grefă şi îi întinse o carte de vizită: Alteţa Sa Serenisimă prinţul Malko Linge.

— Permiteţi-mi să mă prezint.

Ea citi cartea de vizită şi ridică ochii zăpăcită.

— Dumneavoastră sunteţi într-adevăr prinţ?

Aceasta era eterna întrebare. Malko surâse şi se-nclină uşor:

— La dispoziţia dumneavoastră domnişoară…

— Ann, Ann Whipcord.

Malko o analiză atent pentru prima dată: ea avea un corp aproape de băiat, cu un piept mic şi şoldurile înguste. Faţa era însă încântătoare: o gură groasă şi senzuală, un nas mic drept şi ochii albaştri.

Ea roşi văzând că este examinată; el se grăbi să îndepărteze atmosfera jenantă:

— De ce ne-aţi primit astfel? Nu cred că ăsta-i obiceiul.

O licărire neagră trecu prin ochii înspăimântaţi ai fetei.

— Am fost anunţată. Negrii din satul vecin au spus că doi albi, traficanţi de diamante, se refugiază pe pământurile mele, după ce au scăpat de poliţie care era pe urmele lor. Nu ar fi prima dată. Atunci mi-am luat carabina şi pe băieţi şi am pornit în căutarea dumneavoastră.

— Văd şi eu.

— Dacă nu sunteţi traficanţi, ce căutaţi pe aici? întrebă Ann. Aceasta nu este o regiune unde se găseşte vânat.

Era un moment delicat! Acestea erau momentele când Malko îşi arăta superioritatea faţă de ceilalţi agenţi, prea

conformişti faţă de regulile de bază ale meseriei, pentru a-şi permite şi cea mai mică îndepărtare de la ele.

Un lucru era cert. Ann avea viaţa lui în mâna ei şi el simţea că dacă ar spune şi cea mai mică minciună, i-ar zdruncina fragila încredere de care se bucura.

Bineînţeles că un agent de informaţii nu trebuie niciodată să se deconspire, dar mort, el ar fi mai puţin util pentru CIA.

Ei stăteau în picioare pe potecă, faţă-n faţă. El îi căută privirea şi i-o «captă».

— Ann, ce vârstă aveţi?

— Păi... douăzeci şi cinci de ani...

— Sunteţi în stare să ţineţi un secret? Pentru toată lumea, chiar şi pentru tatăl dumneavoastră, pe toată perioada existenţei dumneavoastră?

— Da.

— Să ne aşezăm.

Ei se aşezară pe marginea potecii.

Malko îi povesti succint cum ajunsese în Burundi şi peripeţiile sale locale, ocolind episodul cu Jill.

— Dar de ce vor traficanţii să vă omoare? întrebă Ann.

— Pentru că toată lumea este convinsă că eu sunt în Burundi pentru a cumpăra diamante clandestin. Dumneavoastră sunteţi singura care ştiţi adevărata raţiune a călătoriei mele. Eu sunt în misiune pentru guvernul american. Caut doi oameni pierduţi în sud. Trebuie să-i găsesc neapărat.

Ea deschise ochii mari.

— Dar de ce nu se trimite o misiune oficială?

El îi explică starea precară în care se găseau relaţiile diplomatice între Burundi şi ţara sa de adopţie, insistând asupra susceptibilităţii negrilor, pentru tot ceea ce însemna suveranitatea naţională şi pe urgenta nevoie de a-i găsi pe cei doi americani rătăciţi în această ţară ostilă.

Ann dădu din cap:

— Eu nu-nţeleg. Sudul este o regiune sălbatică, fără drumuri. Avionul lor a căzut?

— Cam aşa, zise Malko. Şi ei erau în misiune secretă. O misiune ingrată şi periculoasă, foarte importantă pentru ţara lor.

Tânăra fată căută să asimileze ceea ce-i spunea Malko. Ea ridică capul cu timiditate:

— Dar, înseamnă că dumneavoastră sunteţi… spion?

Se simţea o imperceptibilă reticenţă în vocea ei. Se vedea că acest cuvânt era asociat la ea cu o treabă murdară.

— Este un cuvânt pe care nu-l pronunţăm niciodată, admise Malko. Să spunem că eu lucrez pentru un serviciu de informaţii.

Ea roşi:

— Pardon. V-am ofensat. N-am vrut.

Instinctiv, ea-şi pusese mâna sa pe mâna lui. Ei rămaseră astfel o secundă, apoi ea se ridică brusc:

— Să intrăm în casă. Tatăl meu se va nelinişti negăsindumă.

Cărarea era împrejmuită de bambuşi deşi. Mergând, Ann îi povesti lui Malko despre ea.

— Tatăl meu are această proprietate de treizeci de ani, el însuşi este născut în Rodezia iar mama mea este belgiancă. Ei nu vor să plece de-aici. În orice caz, după cucerirea independenţei de către Burundi, proprietatea este de nevândut. Albii nu o vor şi africanii ar da mai nimic pe ea, aşa că rămânem aici. De altfel, eu iubesc această ţară şi cred că n-am s-ajung să trăiesc niciodată în Europa. Eu n-am fost acolo decât de două ori.

— Bine, dar este chiar atât de izolat?

O umbră trecu prin ochii Annei.

— Sigur că da. La fiecare două sau trei luni, noi mergem în Rodezia sau în Congo pentru a face cumpărături şi a ne revedea cu prietenii. Există plantaţii ca a noastră în Kasai. Ne revedem din când în când. Mie nu-mi place să-l părăsesc pe tata. Mama a murit şi suntem numai noi amândoi.

— Şi negrii?

Ea ridică din umeri.

— Pân-acum totul merge bine. Depărtarea de Bujumbura ne scuteşte de tracasări administrative. Cei mai primejdioşi sunt aceia din triburile care se sălbăticesc puţin câte puţin şi fac raiduri pentru a jefui. Avem câţiva negri fideli pentru raţiuni tribale. Mi-e teamă că-ntr-o zi vom fi obligaţi să

plecăm, în Congo sau în Kenia, dar nu vreau să mă gândesc la asta.

Ei ajunseră pe o peluză la fel de verde ca-n Irlanda.

— Este mândria tatălui meu, îi explică Ann. Sunt necesari şase oameni ca să se ocupe permanent de ea.

Dincolo de peluză era una dintre cele mai ciudate case pe care Malko le văzuse. Semăna cu o casă americană în stil colonial cu o mare verandă şi coloane. Ea avea ciudate ferestre rotunde şi era flancată pe fiecare latură de un mic turn, ca un castel în miniatură.

Totul era pictat în alb şi părea un decor din filmele cu desene animate în spate, se zăreau alte construcţii din lemn, ferma şi căminul pentru negri. Totul era curat şi perfect aliniat. Te-ai fi crezut în Europa, fără arborii aceia imenşi prezenţi pe tot teritoriul proprietăţii.

În faţa casei, erau Couderc, mereu cu arma în poziţie de tragere, cei trei negri şi un necunoscut. Aceştia formau micul grup.

— Este tatăl meu, şopti Ann.

Avea părul tuns scurt, o statură atletică şi o faţă bronzată pe care-i ieşeau în evidenţă ochii albaştri. Văzând-o pe Ann, el avu un surâs care-i trăda neliniştea. Ea se grăbi să-l liniştească.

— Daddy, anunţă ea, am întârziat la poveşti. Aceşti oameni sunt perfect onorabili, dar au necazuri cu administraţia de la Bujumbura.

Domnul Whipcord surâse şi-i întinse mâna lui Malko.

— În acest caz, domnule, sunteţi bine venit pe acest domeniu, atât timp cât veţi dori să staţi.

Trebuie să fi fost un bărbat foarte frumos în tinereţea sa deoarece trăsăturile sale regulate erau pline de farmec. Mâna sa puternică strivi falangele lui Malko. Acesta se scuză pentru deranjul creat.

— Nu voi fi în măsură să accept mult timp ospitalitatea dumneavoastră, preciză el, căci trebuie să-mi continui drumul cât mai repede posibil.

Domnul Whipcord era un gentleman. El nu-l întrebă pe Malko ce obligaţii urgente are.

— Dumneavoastră îmi păreţi epuizat, zise el. Am să vă

pregătesc două camere pentru ca să vă puteţi odihni puţin.

Michel Couderc se uita când la Ann, când la Malko. Se vedea că aveau poftă să se-nţepe: îi lăsase bătându-se iar acum păreau gata să cadă unul în braţele celuilalt. Categoric, acest om cu ochii strălucitori îi rezerva mereu surprize, dar îl durea prea tare capul ca să se mai gândească. El se lăsă călăuzit de unul dintre băieţi în camera sa, după ce pusese carabina pe o masă în verandă.

Malko se aşezase pe un fotoliu. Un servitor le aduse o sticlă de gin, tonic şi pahare.

Ei ciocniră toţi trei, apoi tatăl lui Ann se scuză şi plecă cu paşi mari prin domeniu.

Ann şi Malko rămaseră singuri. Alcoolul îi făcea bine, dar ar fi dat oricât pe o sticlă de votcă. După toate aceste peripeţii, el simţea nevoia unei pauze...

Ann rupse tăcerea.

— Când plecăm spre sud?

Malko o privi, în acelaşi timp plictisit şi impresionat.

— Ann, dumneavoastră ştiţi ce-nseamnă asta. Este primejdios. Sunt oameni care vor face orice ca să mă omoare. În Burundi eu sunt un om în afara legii, un evadat din închisoare, ca să îţi spun că nu am idee despre locul unde trebuie să merg.

Ea ridică din umeri şi-şi turnă un pahar ras de gin:

— Dumneavoastră aţi vânat vreodată rinoceri?

— Nu.

— Ei bine, categoric acest lucru nu este mai primejdios. Eu am omorât singură doi rinoceri. De altfel prietenul dumneavoastră nu mai este în stare să călătorească şi singur, nu veţi face nici o sută de mile. În sate oamenii nu vorbesc decât swahili şi un alb izolat necunoscând această ţară, poate fi o pradă tentantă.

— Dar tatăl dumneavoastră...

— Am să-i spun că vă însoţesc la Bujumbura.

— Ce-o să gândească?

Îi sunteţi simpatic căci altfel v-ar fi gonit pân-acum cu focuri de armă.

— Evident.

Unul dintre servitori se apropie şi puse gheaţă în paharul

lui Malko.

— Parc-am fi la un club din Londra. Sunt foarte stilaţi băieţii!

Ann râse cu poftă şi-i arătă pe unul dintre servitori.

— Îl vedeţi pe acela? El a venit direct din satul lui. Când a venit acum trei luni, era un adevărat sălbatic. În prima zi i-am spus: «Tu să faci supă pentru câine» şi am plecat la vânătoare. Seara când am revenit acasă, mă aştepta aşezat pe vine foarte mândru. M-a condus la o marmită de unde bea un amestec dezgustător: îl luase pe teckelul meu, îl omorâse, îl tăiase bucăţele şi-l pusese la fiert! Ce să mai spun?

Ei râseră cu poftă amândoi. Ann golise a treia parte din sticla de gin. Ochii săi străluceau şi nu mai avea nimic din tigresa de după amiază. Ea se-ntinse şi privi costumul deşirat şi murdar al lui Malko.

— Mă duc să mă schimb şi să mă spăl. Am spus servitorului să vă pregătească unul din costumele tatălui meu. Aveţi aceeaşi talie. Pe curând.

Cădea seara. Malko merse în camera sa şi-şi făcu un duş. Chiar şi apa rece era călduţă. Nu exista aer condiţionat, dar exista un vechi ventilator pe care şi greutatea unei muşte l-ar fi blocat. El se-ntinse pe pat şi aţipi imediat. Genunchiul său mergea mai bine.

Fu trezit de bătăi în uşă. El se înfăşură într-un prosop şi merse să deschidă. Servitorul asasin de câini, era acolo şi-i spuse surâzând:

— *Miss Ann want... to see mister, sp*use el în engleza sa stricată.

Malko se-mbrăcă cu un pantalon şi o cămaşă şi-l urmă. El îl conduse la primul etaj. După ce bătuse la uşă el se dădu la o parte ca să-l lase pe Malko să treacă, după care dispăru.

Se vedea clar că este camera lui Ann, cu un pat cu baldachin acoperit cu o cuvertură roz, cu o comodă din lemn de santal.

Ann însă nu era acolo.

El se pregătea să se aşeze, crezând că-i vorba de o eroare a servitorului, când vocea tinerei fete îl opri:

— Malko, sunt aici.

O uşă se-ntredeschise. El împinse uşa şi rămase imobilizat.

Ann era întinsă graţios într-o cadă stil vechi, cu părul înfăşurat într-un prosop, cu bustul aproape afară din apă. Vârfurile sânilor erau sub apa cu spumant. Restul corpului său era vizibil. O luminiţă jucăuşă îi apăru în ochi. Ea îi întinse mâna:

— Intraţi şi închideţi uşa.

Malko ascultă. Categoric, Africa îi rezerva surprize. Foarte degajată, Ann îl anunţă:

— Întotdeauna mi-a plăcut să fiu frecată pe spate în cada mea. Dumneavoastră, nu? Poftiţi această mănuşă de iarbă de mare şi ridicaţi-vă cămaşa căci vă veţi uda.

Încet, Malko îşi desfăcu nasturii de la cămaşă. Când el se aplecă spre a lua mănuşa, Ann îl mângâie pe piept şi murmură:

— Dumnezeu te-a adus.

— De ce?

— L-am cerut să-mi aducă un amant frumos.

Conştiincios, Malko freca pielea fină de pe spinarea tinerei fete. Ea închisese ochii şi dintre buzele ei ieşea un fel de tors de pisică, apoi îi luă mâna şi i-o duse la pieptul său.

— Freacă şi aici.

Oare voia sălbăticiunea să-l omoare? S-ar fi spus că alcoolul a desfiinţat toate barierele.

El o simţi fremătând sub contactul aspru al mănuşii de iarbă de mare. La rândul lui, el o dorea. Mâna i se lăsa tot mai greu pe pielea ei delicată şi Ann deschise ochii.

— Vino!

Cum Malko ezita, ea-l apucă de curea. Dezechilibrat, el căzu în cadă îmbrăcat.

Ann îl primi fără să se mişte. El îi simţi coapsele musculoase strângându-se. Apa sărea peste tot. În ciuda poziţiei sale incomode, Ann se zbătea furioasă. Apoi se destinse şi rămase cu un braţ afară din apă, cu celălalt trecut în jurul bustului lui Malko, cu ochii închişi. Prosopul care-i înfăşură părul se desfăcuse şi plutea în apă.

Malko se mişcă puţin şi îi sărută comisura buzelor. El

văzu că frumoasa ei gură era încadrată de două încreţituri care trădau amărăciunea şi o făceau mai bătrână.

El ieşi din cadă şi-şi scoase pantalonul ud. Ann îl privea cu ochii pe jumătate deschişi.

— Probabil mă iei drept o nebună sau o refulată, zise ea încet. Poate ai dreptate, dar aici nu trăieşti ca în altă parte. Nu se ştie niciodată dacă mai eşti viu săptămâna viitoare. Eu aveam o prietenă în Kasai. Acum doi ani a fost arestată de o patrulă de jandarmi katanghezi. Ea avea vârsta mea. Tot ce le-a putut spune pentru a nu fi omorâtă a fost: «O.K., dar fără cască şi nu toţi odată…».

Aşa că atunci când ai poftă de un bărbat, nu aştepţi să ţi se facă mult timp curte. În orice caz mâine vom pleca împreună.

— Nu te consider nebună şi te-nţeleg, zise Malko. Aş vrea însă, să iau o ţinută decentă. Dacă vine tatăl tău…

— O.K.

Ea ieşi din baie, se înfăşură într-un prosop de baie şi dispăru, după care se-ntoarse cu un costum de pânză alb şi o cămaşă pe care le puse pe pat.

— Şi servitorii? întrebă Malko.

— Servitorii?

Ea era sincer surprinsă.

— Pentru mine ei nu contează mai mult decât mobila. Oricum ei cred că toate albele sunt curve.

Clipind din ochi, ea-şi pusese lenjeria intimă şi o rochie de pânză albă încheiată cu nasturi în faţă. Ea se apropie de Malko şi-l sărută:

— Vezi, acum suntem foarte convenţionali.

Cina era pe terminate. George Whipcord nu era prea vorbăreţ. Cu ochii în gol, el răspundea monosilabic încercărilor politicoase ale lui Malko, de a lega o conversaţie. Acesta se chinuia cu puiul gătit cu soia care era necomestibil. Masa era pusă pe verandă şi în jurul lor domeniul vuia de zumzetul produs de miile de insecte invizibile.

Ann, foarte demnă, întreţinea o conversaţie alcătuită din nimicuri, treabă tipic anglo-saxonă. Câţiva fluturi se-

nvârteau în jurul luminii.

Un servitor le servi cafeaua care era fără gust. George Whipcord se ridică şi-şi ceru scuze, explicând că trebuie să se scoale foarte devreme. Ann şi Malko se instalară în fotolii. Nenumărate stele străluceau pe cerul imens violet. La dreapta se zăreau luminile satului muncitorilor negri. Ferma era luminată graţie unui grup electrogen.

— Sunt neliniştit pentru Couderc, zise Malko.

— De ce?

— Nu ştiu. Se comportă ciudat de când am avut accidentul. M-am dus în camera lui să-l văd puţin mai devreme. El nu a vrut să coboare la cină. Se plânge de dureri de cap şi spune în acelaşi timp cuvinte fără noimă. Am impresia că a primit un şoc serios.

Ann ridică din umeri:

— Lăsaţi-l să doarmă bine o noapte. Mâine va fi mai bine şi dacă este prea bolnav îl lăsăm aici.

Este adevărat că trebuia să plece ca să-şi ducă misiunea la-ndeplinire. Africa te face să-ţi pierzi noţiunea timpului. Pe moment avea impresia că se află în Burundi de şase luni.

— Vrei într-adevăr să mă-nsoţeşti?

— Da.

Nu mai încăpea nici o replică.

— Atunci trebuie să plecăm mâine dimineaţă. Am pierdut deja mult timp.

— Cum vrei tu. Land Rover-ul este gata. Să mergem să ne culcăm.

Mult mai târziu, Malko era culcat în patul lat cu baldachin, cu capul lui Ann pe umărul lui, când auzi un zgomot de motor.

Ann tresări şi ascultă atent.

— Cineva fură o maşină!

Cât ai clipi din ochi, ea era îmbrăcată. Malko îi urmă exemplul. Când ajunseră, văzură două lumini roşii dispărând pe potecă. Ann fugi spre garaj. Una dintre maşinile Land Rover dispăruse. Malko era deja în camera lui Couderc. Nu era nimeni acolo.

Ann şi Malko se-ntâlniră în hol. Era un loc gol şi în rastelul de arme.

— A luat Remingtonul 44/45, spuse Ann cu voce joasă, pentru vânătoarea de elefanţi. Oare de ce? Trebuie să-l oprim.

Malko îi puse mâna pe braţ.

— Nu. Asta n-ar servi la nimic. Cred că ştiu de ce a plecat. Vino şi am să-ţi explic.

Urcară amândoi în camera de la etajul întâi. Nu se auzeau decât insectele. Tatăl lui Ann nu se sculase încă, sau nu voise să audă.

Capitolul XV

Michel Couderc se simţea mai bine ca niciodată la volanul Land Roverului. După ce-şi terminase siesta în casa familiei Whipcord, el se sculase destins, sigur de el, parcă era alt om. Durerile de cap îi dispăruseră complet şi nu mai avea decât o ciudată senzaţie de uşurare, parcă ar fi zburat deasupra norilor.

El zâmbi la gândul surprizei pe care i-o pregătea lui Nicoro.

După ce furase Land Rover-ul, dormise în maşină la adăpostul unei poteci din junglă, aşteptând să se facă ziuă. Acum soarele era sus pe cer şi el intra în Bujumbura. În afara unei bucurii imense, el mai resimţea şi o emoţie deosebită.

Înainte de a ajunge la comisariat, el îşi aruncă ochii pe ceas. Era ora 10, deci ora potrivită pentru o întâlnire.

Fără să ezite, el parcă maşina şi se duse direct la biroul comisarului unde intră fără să bată la uşă.

Nicoro era aşezat în spatele biroului său. Când îl văzu pe Couderc, ochiul său valid clipi repede.

Remingtonul 44/45 părea enorm în mâinile durdulii ale lui Michel Couderc. El ţinea arma în poziţie orizontală cu ţeava îndreptată spre pieptul comisarului.

— Dumneavoastră sunteţi nebun! urlă Nicoro.

El căută cu febrilitate o armă pentru a se apăra, dar, fiind prea sigur de puterea sa, nu încărca biroul lui cu asemenea lucruri.

— Bakari, urlă el.

Primul proiectil lovi o placă de ipsos fixată pe perete în spatele biroului. Împins de recul, Couderc făcu un salt comic spre spate, asurzit de explozie. Al doilea îl lovi pe Nicoro aproape de gură, smulgându-i jumătate din cap. El se ghemui pe birou, stropind peste tot cu sânge, resturi de oase şi de creier.

«Viaţa este frumoasă!» zise Couderc cu o voce fără

intonaţie.

Doar pentru a se amuza, el mai trase un foc de armă în corpul inert. Şocul glontelui, îl trânti la pământ.

Michel Couderc se-ntoarse tocmai la timp pentru a da nas în nas cu M'Polo. El îşi puse ochelarii şi fixă ţeava puştii în abdomenul poliţistului negru. Detunătura armei fu amortizată dar M'Polo muri înainte de a cădea la pământ. Ar fi intrat o farfurie prin gaura din abdomenul acestuia.

Epuizat de eforturile făcute, Michel Couderc se sprijini o secundă de perete. Îi reveniseră durerile de cap.

«Ce viaţă frumoasă!» zise el totuşi, oftând.

El avea totuşi sentimentul dezagreabil că uitase ceva, care dispăru imediat ce-l zări pe Bakari urcând scările la etajul unu.

Poliţistul negru îl zări odată cu cadavrul lui M'Polo. El vru să scoată coltul de la centură dar făcu stânga-mprejur şi scoase un urlet.

— *Hapana*[14]!

Glonţul lui Couderc îi deşiră spinarea şi el se rostogoli pe scări.

Avantajul Remingtonului 44/45 era că nu mai trebuia să finisezi treaba pe care ai început-o.

Un fum albăstrui de praf de puşcă plutea în biroul lui Nicoro.

Michel Couderc ieşi vesel din comisariat. «Ce stupiditate din partea mea, se gândea el, că n-am vânat niciodată din cauză că sunt miop».

El puse puşca lângă el în maşină şi demară. Douăzeci de secunde mai târziu, o mulţime de poliţişti ieşiră din comisariat înarmaţi cu puşti mitraliere şi se răspândiră în toate direcţiile.

La colţul străzii Uprona, Michel Couderc opri şi reîncărcă arma. Avusese grijă să ia cu el două cutii a câte douăzeci şi cinci de cartuşe. O negresă mică se opri pentru a privi ce făcea şi îi surâse. El ezită. Nu ştia câte cartuşe îi vor trebui, îşi promisese să revină.

În momentul în care demară, îi reveni puternica durere

[14] Hapana – Nu. (n.a.).

de cap. Îi venea să urle dar se abţinu. Din fericire, farmacia Michallon era în faţă. El coborî din maşină, mereu cu puşca în mână şi traversă strada.

Îl primi un farmacist negru. Pentru a părea mai serios, acesta purta ochelari cu lentile din geam.

Couderc îi spuse că suferea de migrene puternice. Celălalt îi dădu o cutie cu pastile, din care el luă două imediat.

— Va trebui să vă examineze un doctor dacă durerile nu cedează, spuse el.

— Este adevărat, zise Couderc.

Cum n-avea bani la el, pentru că nu voia scandal, el trase un foc de armă în pieptul farmacistului.

Unda de şoc provocă spargerea câtorva borcane şi Couderc ieşi din farmacie, abţinându-se să nu râdă.

«Ce amuzant este».

Ari-asasinul îşi lua micul dejun pe terasa sa cu faţa spre lac, îmbrăcat într-un halat negru, când auzi un zgomot în spatele său.

El înghiţi o felie de brânză telemea şi se-ntoarse:

— Ce se-ntâmplă?

Prima sa reacţie fu una de furie. Ce, aici la el se intra ca la moară? Se pregătea să-l alunge pe servitor cu o lovitură de picior.

Apoi, observă ţeava armei grele îndreptată spre el. Era atât de nefirească arma în mâna lui Couderc şi lui nu-i fu frică. De altfel, acesta părea să ezite.

Brusc, Couderc nu-şi mai dădea seama ce căuta acolo. Ari nu era negru. Nu-i mai lipsea mult până să pună arma de-o parte şi să se aşeze pentru a sta de vorbă. Vocea acidă a grecului îi aminti însă de ce venise.

— Te-am întrebat ce cauţi aici. N-o să-mi răspunzi odată, nenorocitule?

Mecanismul se puse din nou în funcţiune în capul lui Couderc şi surâsul îi reveni acestuia pe buze. El mai resimţea încă şuturile între coaste primite de la grec.

Cu un gest sec el armă carabina.

Ari sări de la locul său şi fugi în casă. Couderc trase un

glonţ şi făcu praf un dulap.

Fără să se grăbească, puţin zăpăcit de luxul din vilă, intră înăuntru. Omul cel gras, tocmai urcase scările. Couderc mai trase un foc de armă la-ntâmplare transformând o porţiune din balustradă în bucăţi.

Ajuns la primul etaj, el avu o mică ezitare, dar nu era decât o singură uşă închisă. El încercă mânerul. În acelaşi moment, un glonte trecu prin panoul uşii, ratându-l cu puţin pe Couderc. Acesta se hlizi, sprijini ţeava armei în broască şi trase.

Aceasta avu efectul unei tornade şi uşa se trânti cu violenţă de perete.

Ari-asasinul era sprijinit de peretele din faţă, cu ochii mici înroşiţi de furie. El ridică coltul său P 38 văzându-l pe Couderc. Se auzi un clinchet sec şi piedica căzu, dar cartuşul nu porni. Aristot nu mai avu timp să se-ntrebe de ce. Glonţul brizant pornit din ţeava Remingtonului îi deşirase deja intestinele. El muri cu impresia că era tăiat de un fierăstrău circular şi nici măcar nu simţi al doilea glonţ smulgându-i umărul stâng.

Couderc se-ntoarse. Spectacolul era oribil şi nu suporta vederea sângelui. Teroarea imprimată pe figura grecului îi ridica moralul.

El plecă din vilă fluierând şi se urcă din nou în Land Rover. Încă odată, încărcă arma. Se-ntoarse din nou la Bujumbura.

Cu puţin noroc, el putea să se-ntoarcă seara la cină.

Land Rover-ul mergea încet pe strada Kiwu spre sediul J.N.K. Un tânăr negru în uniformă era în faţa porţii. Recunoscându-l pe Couderc, el rânji şi îi adresă o înjurătură în swahili.

Michel Couderc luă carabina şi-l omorî cu un glonte în plin piept.

Apoi el coborî din maşină şi intră în sediu. Vreo zece negrii erau aşezaţi la mese. El nu avea preferinţe deosebite, aşa că mătură camera de la dreapta la stânga, trăgând hotărât în tot ce mişca.

Se epuizară cele opt gloanţe din magazie. Negrii loviţi de gloanţele brizante, urlau şi încercau să fugă. Fumul de praf

de puşcă îl făcu pe Couderc să tuşească. Deodată chiulasa clacă: arma era goală. În acelaşi moment un negru se năpusti prin cameră şi dispăru în stradă urlând.

Când Michel Couderc ieşi, strada era pustie. Puţin decepţionat, el aşteptă câteva secunde, apoi se urcă din nou în maşină. Mai avea încă ceva de făcut.

Ajungând pe strada Uprona, el remarcă un baraj în faţa palatului prezidenţial: trei jeepuri militare înconjurate de o mulţime de soldaţi. El se întreba de ce era atâta agitaţie.

Asta urma să se rezolve repede. Din cauza vederii sale deficitare, lui nu-i plăceau ţintele izolate.

El parcă Land Rover-ul la oarecare distanţă, îşi umplu buzunarele cu gloanţe şi înaintă liniştit pe trotuar, într-un fel de linişte a morţii.

O portavoce emise o frază pe care el nu o înţelese. Ajungând la o distanţă convenabilă, el trase în primul jeep şi avu bucuria să vadă un negru decolând de la sol şi recăzând, rupt în două. Mimica disperată a muribundului îi smulse un râs piţigăiat.

În acelaşi moment un puşcaş trase o rafală lungă. O serie de şocuri lovi pieptul lui Couderc. El deschise gura ca să respire dar căzu cu faţa-n jos.

Muri cu un surâs pe buze, strivindu-şi în cădere ochelarii. Niciodată în viaţa lui nu fusese atât de fericit.

Îngroziţi, Malko şi Ann urmăriseră la Radio Bujumbura comunicatul guvernului republican despre odiseea lui Couderc.

— El îi ura pe negrii, conchise Malko. Şocul accidentului l-a făcut nebun. El s-a răzbunat în bloc pentru atâtea luni de umilinţe, săracul băiat.

El îi povesti lui Ann împrejurările în care-l cunoscuse pe Couderc şi spuse:

— Acum sunt singur şi voi fi încă mai urmărit ca niciodată după masacrul lui Couderc.

Pe de-o parte, este mai bine pentru el, pentru că nu se putea acomoda în Europa şi Africa nu-l mai dorea.

— Land-Roverul meu este gata, zise simplu Ann. Putem pleca oricând vei vrea tu. Vom lua pe cel mai sigur dintre

servitorii mei, pe Basilio. El cunoaşte dialectele pe care eu nu le vorbesc. Vom staţiona în pădure, pentru că este mai sigur. L-am prevenit pe tata că vom pleca câteva zile la vânătoare ca să nu se neliniştească. Mai bine să nu-i spunem altceva nimic.

Era trecut de amiază.

— Bine, să plecăm, zise Malko.

Peste o oră, ei rulau pe un drum pustiu. Ann conducea, în momentul plecării, ea pusese în maşină o cutie misterioasă neagră, spunându-i lui Malko:

— Dacă vom avea timp te voi duce la vânătoare de crocodili.

El nu-i spusese că erau prea puţine şanse să aibe timp liber.

Capitolul XVI

Land Rover-ul îi hurducăia prin laterita desfundată de infiltraţii. Ann era la volan şi lângă ea negrul care-i călăuzea la întâlnire.

În spate stătea Malko, veghind cu carabina americană pe genunchi şi un pumn de încărcătoare.

Toate astea nu ar servi la nimic dacă ar cădea într-o ambuscadă. Ei ar fi ciuruiţi de săgeţi şi de gloanţele trase de puşti «pu-pu[15]» , cât ai zice peşte.

Farurile luminau un soi de savană alcătuită din tufe pline de spini, arbori sfrijiţi şi ierburi înalte. Noaptea căzuse deja de două ore. În jurul lor era obscuritate totală.

Ann îl întrebă pe negrul care le servea drept ghid:

— Mai este mult?

— Foarte, foarte aproape. Aproape adiacent, răspunse el, în şocanta sa franceză tropicală.

«Nu-i chiar aşa aproape», gândi Malko.

Trecuseră cinci zile de când mergeau. Din fericire, se putuseră aproviziona cu benzină din sate, chiar în cantităţi mari. Era singura urmă de civilizaţie. După atâtea revoluţii, această regiune se-ntorcea la sălbăticie, încet-încet. Chiar şi Bujumbura părea un loc civilizat, pe lângă satele unde chiuveta de email purtată pe cap înlocuia plasa pentru pâine.

Bande înarmate venite din Congo şi din Katanga jefuiau la drumul mare. Administraţia centrală nu punea piciorul prin aceste sate îndepărtate, fiindcă era prea periculos.

Malko se mira de răbdarea pe care o arăta Ann. De când ei ajunseseră prin zona aproximativ delimitată în care căzuseră cosmonauţii, ea-l interoga pe fiecare negru întâlnit pe marginea cărării şi angaja interminabile conversaţii.

Dată fiind imprecizia africană şi tendinţa de a fabula, însemna să cauţi acul în carul cu fân. Ei se-ntorceau pe unde mai trecuseră şi se-nvârteau în loc, interogând de

[15] Pu-pu – puşti rudimentare fabricate de negri. (n.a.).

zece ori aceeaşi persoană. Tentaţi de perspectiva unei recompense, negrii erau în stare să povestească orice. Ei se găseau poate la 1 kilometru de ţinta lor, dar ar fi trebuit să meargă pe jos.

Malko avea impresia că este. Acolo de şase luni, că se-nvârtesc în loc în acest labirint verde, fără puncte de reper. În fine, ei găsiseră un negru ceva mai evoluat, care înţelesese ce căutau cei doi albi căzuţi din cer. El le ceruse o zi şi în sfârşit, le jurase că-i va conduce la oamenii care ştiau unde se găsesc acei albi. Aceasta putea fi o poveste, dar ei nu aveau dreptul să neglijeze această pistă.

Deodată apăru o cabană la capătul cărării. Erau patru stâlpi de bambus cu frunze.

— Aici este, zise negrul. Stingeţi farurile.

Malko tresări. Ann oprise.

— Nu. Vreau să văd eu ce se-ntâmplă.

Negrul ridică din umeri.

— Cum vreţi dumneavoastră, *bwana.* Atunci claxonaţi.

Ann acţionă claxonul de mai multe ori. Sunetul se propagă în infinit. Malko se gândi cu ironie la această maşină claxonând în jungla africană. Această imagine avea în ea ceva suprarealist.

Deodată, apărură doi negri în lumina farurilor. Ei erau dezbrăcaţi, cu excepţia unei cârpe. Fiecare balansa în mână o măciucă grea.

În aceeaşi clipă, ceva se mişcă în întuneric, aproape de cabană. Erau siluete care nu se puteau identifica. Ann îndreptă spre ei lumina proiectorului orientabil. Erau trei inşi şi unul dintre ei avea o puşcă mitralieră F.A.L. În bandulieră. Când conul de lumină căzu pe ei, rămaseră ca paralizaţi.

Malko apăsă brusc ţeava carabinei în ceafa negrului.

— Spuneţi prietenilor dumneavoastră că la primul gest suspect, primul glonte va fi pentru dumneavoastră şi se vor găsi altele şi pentru ei.

Negrul începu să tremure şi buzele îi erau uscate. Acest alb care nu-i tutuia, le producea teamă.

— Nu gluma, *bwana,* nu gluma, murmură el. Ei nu sunt oameni răi, ci doar le este frică.

— De ce sunt atât de numeroşi?

— Pentru întâmpinat cu onoare la fetiş.

În aceeaşi clipă, Ann scoase un strigăt. În dreapta drumului, la 5 metri de Land Rover apăruseră doi negri înarmaţi cu lănci.

— Este o ambuscadă, zise Malko.

Motorul Land Roverului mergea. Era tentantă ideea de a te năpusti în grămadă, dar unde ducea poteca? Puteau să cadă într-o capcană pentru elefanţi, sau la fel de bine într-o fundătură.

— Aşteaptă, zise Ann, eu nu cred că ei ne vor răul.

În acelaşi timp, o siluetă majestuoasă apăru pe potecă: un negru foarte înalt îmbrăcat într-o toaletă stranie. Era încins cu o piele de leopard şi pe cap avea o perucă ciudată de rafie, împodobită cu perle multicolore şi pene de papagal. Purta peste piept o pereche de ochelari de soare «Raybann» ai armatei americane. Toată faţa sa era vopsită cu dungi albe.

El avansa spre maşină cu o lance în mâna dreaptă şi cu un sac de piele în cea stângă.

— Este vrăjitorul, murmură Ann. El vine ca să vorbească. Pe moment nu riscăm nimic.

Omul avansa pe partea dreaptă şi schimbă un semn din cap cu Basilio. Apoi aşteptă în linişte.

Ann vorbi prima în swahili. Vrăjitorul răspunse. Timp de câteva minute, se desfăşură un dialog neînţeles de Malko. În sfârşit, ea se-ntoarse spre el.

— Cred că suntem pe drumul cel bun. El povesteşte că acum câtva timp doi albi au căzut din cer, aproape de pescarii din satul lui.

— Unde sunt?

— Trebuie să aştepţi. Ne găsim în Africa şi nu trebuie bruscat. Ca să-l faci pe un negru să vorbească, este ca şi cum ai vrea să vinzi căzi de baie într-un oraş fără apă curentă.

— Cine-i ăsta?

— Un vrăjitor şi este foarte important. Cu ocazia primei revoluţii, trupele guvernamentale i-au aruncat în foc pe toţi micii vrăjitori fără importanţă, pentru a întării autoritatea puterii centrale.

Se reluă parlamentarea. Ann coborî din maşină şi se ghemui pe potecă în faţa vrăjitorului. Malko se dădu şi el jos din maşină cu carabina în mână şi se plasă în faţa grupului de negri în lumina farurilor, stăpânindu-şi un râs nervos: dacă birocraţii de la CIA ar fi putut să asiste la scenă, aceasta ar fi putut justifica o notă de cheltuieli fabuloasă. În sfârşit, cu un pic de noroc, în câteva ore, cei doi americani erau salvaţi.

Ann se-ntoarse spre Malko.

— El întreabă de ce îi vrei pe cei doi albi.

— Spune-i că sunt prietenii mei.

Ea traduse. Impasibil, vrăjitorul lătră o propoziţie scurtă.

— Cât vrei tu să dai? întrebă Ann intrând în joc.

Malko decise să dea marea lovitură. Se va descurca mai târziu. Prima dată trebuia să ştie unde se găseau.

— Pot să dau 5000 de dolari pentru fiecare, spuse el.

Ann traduse.

Se lăsă un lung moment de linişte, după care vrăjitorul se-ntoarse către ceilalţi negri şi le vorbi cu o voce furioasă, apoi vorbi din nou cu tânăra femeie:

— El întreabă dacă eşti gata să dai imediat această sumă.

— Desigur, zise Malko un pic plictisit de această tocmeală.

Era totuşi incredibil că în plin secol XX, trebuia să răscumpere libertatea a doi albi în inima Africii. Singuri însă, ar fi putut rătăci încă săptămâni întregi în această junglă.

Vrăjitorul făcea ochii mari căutând să descifreze răspunsul lui Malko, ceea ce-i dădea aerul unei bufniţe. Brusc, el îi îngustă, aproape închizându-i şi de sub pleoapă i se prelinse o lacrimă.

Era atât de neprevăzut că Malko abia se abţinu să nu izbucnească în râs.

— Ce l-a apucat? întrebă el.

El nu remarcase paloarea subită de pe obrazul lui Ann. Ea îngăimă:

— El spune că este păcat că nu l-am găsit mai devreme.

— De ce?

Ann nu răspunse imediat şi întoarse capul. Dintr-odată

Malko fu cuprins de o presimţire neagră.

— Ei i-au omorât!

Vrăjitorul se smiorcăia cu capul plecat.

Malko fu cuprins de o furie nebună în faţa acestor lacrimi de crocodil. Să treci prin atâtea ca să găseşti două cadavre!

— Unde sunt corpurile? întrebă el. Cum au murit?

Ann nu răspunse. Brusc, Malko se enervă:

— În fine, vorbeşte! Ce s-a-ntâmplat?

— I-au mâncat, murmură Ann.

— Ce?

Malko ridicase carabina pe coapsă. Vrăjitorul făcu un salt înapoi.

— Nu poate fi adevărat, zise Malko. Ei vor să ne sperie ca să obţină o răscumpărare mai substanţială.

Ann scutură din cap cu tristeţe şi repetă:

— Este adevărat. Tu ştii că sunt sălbatici.

Malko simţea că se-nvârte pământul cu el. Au fost mâncaţi! Era fără sens, incredibil, anacronic. Îi reveneau în memorie toate poveştile oribile care fuseseră povestite în timpul revoluţiei din Congo. Acolo, de asemenea fuseseră numeroase cazuri de canibalism. Se simţi copleşit de dezgust. Tocmai aceşti negri politicoşi din jurul lui comiseseră această oroare!

— De ce au făcut asta? reuşi el să articuleze.

— Se pare că unul dintre oameni s-a înecat în lac. Celălalt a rămas mai multe zile în sat.

Ea coborî vocea.

— Ei l-au omorât pentru că voia să plece. După aceea au vrut să-i aducă o jertfă lui *N'samu,* care permite vrăjitorilor să meargă prin ceruri, pentru că aceşti albi au căzut din cer. Pentru aceasta le trebuia un anumit os din craniu şi un deget. După aceasta, i-au mâncat pentru că le era foame. Pe aici pe aproape nu se mai găsesc animale sălbatice.

Neîncrezător, Malko îl analiza pe vrăjitor cu o oroare din ce în ce mai mare. Încă nu putea crede cele povestite.

— De ce plânge?

Ea şopti:

— Din cauza celor 10.000 de dolari. Ei nu credeau că valorează atât. Dac-ar fi ştiut...

— Dac-ar fi ştiut! Malko simţea nevoia să-i tragă un glonte în cap vrăjitorului şi dacă nu ar fi fost Ann, probabil ar fi făcut asta.

— Este inimaginabil, murmură el. Inimaginabil.

El stătea acolo înţepenit, fără a mai putea face ceva, tetanizat de groaznica descoperire. Într-un sfârşit îşi reveni şi întrebă:

— Ce-au făcut cu lucrurile, actele, hainele lor?

— Le-au ars, spuse Ann. Apoi le-a fost frică.

Deodată, privirea lui Malko se opri pe un sac pus lângă vrăjitor.

— Şi asta ce este?

Ann întoarse brusc capul şi-şi înăbuşi un suspin:

— Eu… oh, Malko!

Acesta puse carabina lângă el şi desfăcu laţul care lega sacul, eliberând un miros insuportabil. Învingându-şi dezgustul, el scoase o sferă învelită într-o cârpă murdară pe care o îndepărtă.

Învineţit şi pe jumătate descompus, era un craniu uman, cu resturi de păr blond.

Ann suspina cu capul în mâini. Ca un somnambul, Malko legă sacul la loc şi-şi luă carabina. El era alb la faţă.

Imun la orice morală sau reproşuri, vrăjitorul privea scena. Se lăsă o tăcere prelungită. Pentru prima dată de când făcea meseria asta, Malko era depăşit de evenimente. Ce puteai face sau zice în acest alt univers? Să te baţi? Să explici?

Era ameţit. El spuse cu o voce care trăda oboseala:

— Explică-le că în urma mea, sunt foarte mulţi oameni şi că dacă se mai ating de vreun alb, vor fi masacraţi fără milă.

Ann traduse. Vrăjitorul îl privea cu coada ochiului, un pic neliniştit.

— Vreau să merg să văd locul unde au căzut cei doi oameni, zise Malko.

Cel puţin să meargă până la capătul misiunii primite.

Vrăjitorul aprobă viguros şi se relansă într-o nouă sporovăială foarte vesel. Se simţea bine înconjurat de oameni înarmaţi. Îi era frică de represalii.

— Nu se poate să mergem în seara aceasta, zise Ann. Dacă noi vrem, mâine el ne va conduce în sat. Ne-ntâlnim aici la răsăritul soarelui.

— Spune-i că dacă ni se-ntâmplă ceva, satul lui va fi ras de pe faţa pământului, zise Malko.

Ann surâse tristă.

— Nu mai avem de ce ne teme. El a înţeles că un alb valorează mai mult viu, decât mort.

Vrăjitorul se-nclină şi plecă în pas vioi pe cărare, lăsând sacul la picioarele lui Malko. Negrii din escorta lui, îl urmară dispărând în obscuritate.

Basilio se urcă în Land Rover. Ann întoarse maşina şi plecară în linişte, cu sacul conţinând craniul pe bancheta din spate, aproape de Malko.

Ei regăsiră cu plăcere tabăra lor. Nimic nu fusese atins, în linişte, Malko şi Ann se lungiră în hamacurile lor sub cort.

Cu ochii deschişi, Malko îşi lăsa gândurile să hoinărească. Toate aceste riscuri, toţi aceşti morţi, pentru un craniu aproape descompus al unui om. Şi David Wise care aştepta în biroul lui climatizat din Washington să i se aducă cele două oi rătăcite! El studiase toate ipotezele posibile, mai puţin asta.

Categoric, el ura Africa, în afară de Ann. Fără ea, ar fi fost probabil mort în junglă. Era o fată formidabilă.

Ea era lungită în celălalt hamac. Fotoforul îi lumina pe amândoi foarte slab.

— La ce te gândeşti? întrebă ea.

— La ei.

El îi aprecia discreţia. Ann nu-i mai pusese nici o întrebare privitoare la provenienţa celor doi oameni pe care-i căutau.

Deodată, el simţi că are poftă s-o păstreze lângă el. Era prima dată când întâlnea o femeie totodată echilibrată, atrăgătoare şi eficientă. Lui Ann putea să-i spună totul, ea ar fi mereu alături de el.

— Vino cu mine, zise el deodată. Vom pleca împreună.

— Te voi însoţi până la teren, căci altfel nu-l vei găsi. Apoi mă reîntorc acasă.

— Dar este fără sens.

— Mai întâi ar trebui să mă ceri de la tatăl meu, zise Ann surâzând.

— Cât?

— Oh, pentru mine nu e prea scump: o vacă, două oi, zece chiuvete de email, bubu-uri şi pânzeturi..

El sări din patul său şi se duse la Ann pe care o luă în braţe.

— Nu-i prea scump. Sunt de-acord.

— Mai târziu am să-ţi fiu o povară.

Ei rămaseră un moment îndelungat unul în braţele celuilalt ascultând zgomotele nopţii. Nu-i nimic mai zgomotos decât pădurea tropicală. Ei nu aveau poftă să facă dragoste. Capul din sac era sub patul lui Malko. Din cauza părului, ei ştia că era Keenie.

S-ar fi putut crede că erau în Elveţia, pe colinele înverzite. O Elveţie cu crocodili şi arbori uriaşi şi fără autostrăzi. După ce trecură de cabana la care era stabilită întâlnirea, ei rulau pe o cărare noroioasă, desfundată de primele ploi. Land Rover-ul înainta greu, cu cinci kilometri pe oră. Dacă ar fi mers mai repede ar fi patinat, ar fi pierdut controlul maşinii şi ar fi căzut în prăpastie. Pe alocuri, muşuroaie imense de furnici invadau cărarea.

Cu mâinile strânse pe volanul devenit alunecos din cauza sudorii şi umidităţii, Malko se lupta. O secundă dacă n-ar fi fost atent, s-ar fi trezit cu încheietura mâinii luxată. Mesagerul tribului, un negru hutu se aşezase în spate, lângă Basilio, care-i arunca din când în când câte o privire ameninţătoare, el fiind un tutsi.

— Priviţi!

Prin perdeaua de arbori, Ann zărise pânza de apă verzuie a lacului Tanganyika.

Ea schimbă câteva cuvinte cu negrul hutu şi anunţă:

— Ajungem. Satul este pe malul lacului.

Efectiv, pista se transforma într-un topogan noroios coborând spre apa calmă şi primejdioasă. S-ar fi zis că este o trambulină pentru salturi cu skiurile în Norvegia.

Motorul urlă. Malko retrogradă în viteza întâia. În ciuda manevrei, maşina acceleră şi mai mult. Ann trase frâna de

mână. Ar fi fost nevoie de o ancoră.

Apa se apropia. Land Rover-ul se transformase în sanie. La capăt era apa verde a lacului cu crocodilii săi. Negrul hutu scoase un strigăt şi sări în lături, lovindu-se de trunchiul unui pom.

El se opri la douăzeci de metri de mal.

— Ann, săriţi, strigă Malko.

Ea urlă pentru a acoperi zgomotul motorului:

— Nu.

Balansându-se ca o barcă pe valuri, maşina ajungea la taluz. Poteca se lărgea, transformându-se într-un soi de piaţă.

Malko bracă spre stânga. Land Rover-ul continua să alunece şi nu ascultă de comandă, apoi derapă şi execută o întoarcere perfectă. Solul nemaifiind noroios, roţile prinseră. Forţa centrifugă o aruncă pe Ann peste Malko, care primi capul tinerei în abdomenul său. Cât despre Basilio, el dispăruse în direcţia copacilor…

Ajunseseră. Aceea era piaţa satului. Acoperit de un noroi roşietic, negrul hutu care sărise din mers sosi şi el lângă maşină. Malko opri motorul.

Vrăjitorul era acolo. Nu mai purta peruca de pene de papagal, dar avea fusta din piele de panteră. Trei alţi negri hutu erau aşezaţi ghemuit lângă el. El îi salută pe noii veniţi şi le făcu semn să stea pe un trunchi care ţinea loc de bancă. Satul era mic, compus din douăzeci de case mizerabile de lemn. Frunze şi noroi roşu uscat. Cea mai mare aparţinea probabil vrăjitorului. O mască de pământ ars era agăţată deasupra deschiderii ovale. Era ceea ce se numeşte în satele evoluate «căminul cultural». Malko îşi învinsese dezgustul de a vizita acest loc, pentru că trebuia să fie sigur că nu mai exista nici o urmă a satelitului.

Foarte monden, vrăjitorul dădu un ordin şi un mic negrişor veni cu un vas conţinând cafea, care era servită în coji de nuci de cocos. Apoi, serios ca un papă, negrul vărsă câteva picături dintr-o fiolă scoasă din buzunar în cafeaua sa şi o dădu să treacă pe la fiecare. Când ajunse la Malko, acesta tresări: era un unguent Sloan. Ann îl lămuri:

— Este păhărelul lor de alcool de după cafea. Ei adoră

asta.

Chiar fără unguent, cafeaua te făcea să vomiţi. Malko ronţăi câteva grăunţe de kapok pentru a-şi reprima senzaţia neplăcută, privind în jurul său. Aici muriseră Keenie Nasser şi Frideric Ayer, mâncaţi. Era incredibil. Cu priviri bovine, câteva femei şi bătrâni îi priveau pe străini. Fapt straniu, nu se vedea nici un copil.

— Cere-i să ne arate locul unde au căzut prietenii noştri, zise Malko.

Ann traduse şi vrăjitorul se ridică. În şir indian, ei plecară spre malul lacului. Acolo era un fel de debarcader cu vreo şase pirogi. Vrăjitorul se opri şi arătă un punct de pe lac la 500 de metri departe de mal.

— Acolo este, traduse Ann.

Malko privea foarte atent. Apa verde era nemişcată. Nici o undă, dar taluzul mlăştinos colcăia de crocodili.

— Aş putea să merg pân-acolo? întrebă el.

Întrebarea era fără sens. El nu putea să înoate până acolo, dar impulsul era mai puternic decât el. Mai mult decât atât, aceste pirogi păreau foarte nesigure.

Vrăjitorul, căruia îi fusese tradusă întrebarea, făcu semn către doi negri.

— Rămâneţi aici Ann, zise Malko. Este inutil să vă expuneţi unui risc aşa de mare.

Tânăra femeie deja se-mbarcase.

— Nu spuneţi prostii. Cum vă veţi înţelege cu ei?

În genunchi în mijlocul pirogii, Ann şi Malko se uitau la cei doi vâslaşi. Vrăjitorul era aşezat în faţă. Deodată el scoase un sunet gutural şi negrii încetară să mai vâslească.

— Este aproximativ aici, spuse Ann.

— Este adânc?

Ann traduse şi vrăjitorul aprobă din cap.

— El spune că lacul este foarte adânc şi nimeni nu i-a văzut fundul pentru că este prea mult nămol şi nimeni nu s-a aruncat în apă deoarece este străbătută de spirite. S-ar părea că racheta celor doi oameni a dispărut foarte repede. Din această cauză unul dintre ei s-a înecat.

— Bine. Să ne-ntoarcem.

Satelitul urma să rămână în fundul lacului Tanganyika

până la sfârşitul lumii, protejat de spirite. Filmele ultrasecrete şi instalaţiile chinezeşti erau în siguranţă. Tanganyika, avea 600 de kilometri lungime şi o adâncime de 1500 de metri.

Reveniră în linişte în sat.

Malko îl privea furios pe vrăjitor. Tare ar fi avut poftă să-i dea un picior în burtă.

— Să mergem, spuse el. Acest loc mă dezgustă.

Ann dădea deja ordine pentru a împinge Land-Roverul. Acum veneau negri de peste tot strigând. Ei legară o frânghie de bara maşinii şi începură să tragă vehiculul în sus pe pantă, în patru labe. Pe drum, se-ncrucişară cu un negru orb dus de mână de un copil, un sifilitic ereditar – mascota satului.

În fine, ajunseră în vârful pantei. Negrii îi priviră plecând, fără cea mai mică expresie. Malko întoarse pentru ultima oară ochii spre lac. Această apă verde şi calmă îi producea oroare.

Poteca era pustie. Ei merseră cinci ore ca să ajungă la tabăra lor. Obosiţi, Malko şi Ann se întinseră în paturile lor. Se lăsa noaptea.

— Şi acum? întrebă Ann încet.

Malko se ridică într-un cot şi-i surâse lui Ann.

— Tu ştii că pe capul tău s-a pus o recompensă şi că toată armata burundeză te caută? Sunt totuşi 800 de oameni cel puţin, iar şoselele mari sunt supravegheate, zise Ann.

— Singura mea şansă este întâlnirea cu Allan Pap, zise Malko. Dacă nu, nu ai decât să-mi oferi o bucată de pământ ca s-o defrişez…

Capitolul XVII

Nu era mai mult de o greşeală de ortografie pe rând dar textul era edificator:

„100.000 de franci burundezi recompensă, mort sau viu. Traficant periculos care a omorât un inocent şofer de taxi şi a pus la punct un «complot» pentru a răsturna «republica»”.

Malko era aproape identificabil, dar cerneala cursese şi-l făcuse să semene cu un fiu al lui Frankenstein.

Ann şi Malko stătură să contemple un minut afişul oficial lipit pe băcănia din junglă. Era vesel. Faptul că el a ajuns în acest punct retras din Burundi, dovedea că cercetările nu erau simulate. Preşedintelui Simon Bukoko i-a fost atât de frică încât ţinea să se răzbune. Malko se gândi la Brigitte Vandamme. Măcar de ar fi reuşit să se pună la adăpost.

Un negru ieşi din magazin pentru a-i privi pe albi. Ann îl strânse de braţ pe Malko. Liniştit, acesta rupse afişul, îl îndoi şi-l băgă în buzunarul cămăşii sale. Negrul privi spre coroana unui bananier. Prudent, Malko îşi spuse că dacă într-o zi va fi să mai ajungă să-şi vadă castelul, afişul va fi un excelent element decorativ pentru biblioteca sa.

— Vrem să mâncăm şi să bem, zise Ann.

Celălalt nu se lăsă rugat. Comerţul înainte de orice. Obţinură chiar şi coca-cola dar cam călduţe. O jumătate de oră mai târziu, ei se urcau în Land Rover, cu stomacul plin de o livră de orez cu piper. Negrul cu o bancnotă în mână se uită în urma lor. Cât despre afiş va spune că a fost smuls de vânt.

La o milă după ieşirea din sat, Malko opri Land Rover-ul. Drumul ajunsese la o bifurcaţie. Ann scoase harta, o instală pe capotă şi se uită.

— Suntem aici, mai mult sau mai puţin.

Degetul său indica un punct din apropiere de Bukirasazi, în centrul teritoriului burundez. Ei trebuiau să mai înainteze spre nord, lăsând Bujumbura la vest, aproape până la

frontiera cu Ruanda, apoi să meargă spre Congo, în direcţia Bukawu. Imediat după frontieră se găsea un teren părăsit unde Allan Pap îi dăduse întâlnire lui Malko.

Bineînţeles că tot acest traseu trebuia parcurs numai pe cărări izolate de marile centre care erau supravegheate de armata burundeză cu deosebită atenţie.

Nu le rămânea altceva de făcut. La vest era lacul Tanganyika, greu de traversat înot, iar la est era Tanzania unde chinezii făceau legea…

— Pe unde o luăm? întrebă Malko.

— Dacă mergem pe la stânga, este bine, dar să urcăm spre Mwaro. Riscăm să întâlnim un baraj.

— Şi cealaltă?

— Este o potecă abandonată. Nici un soldat nu se va aventura pe acolo, dar nu ştiu cât vom putea înainta.

— Câţi kilometri?

Ann ridică din umeri.

— Asta nu este important. Poate 250, până la graniţă, dar poate dura o lună sau mai mult.

Malko fu cuprins de o dezagreabilă furnicătură în mâini. Allan Pap nu va veni la întâlnire un timp nelimitat şi fără el, nu mai avea altceva de făcut decât să traverseze Africa fără paşaport, cu toate poliţiile statelor independente pe urmele sale. El nu vedea CIA trimiţând un safari-secours.

— Nu ne putem permite un mic război cu armata burundeză, zise Malko. Să mergem pe drumul cel rău, Ann, dar trebuie să-l parcurgem în patru zile. În acest fel vom ajunge la timp la întâlnire.

Ann continua să studieze harta. Ea arătă un punct.

— Pentru a ajunge la întâlnire, trebuie să mergem spre Bukawu. În mod precis, ei ne vor aştepta acolo. Există un punct de trecere obligatoriu, un pod.

— Am putea abandona maşina.

— Şi apa?

— Vom vedea când vom ajunge acolo.

Ei plecară. De data asta, Malko era la volanul maşinii. Antebraţele i se umflaseră peste măsură din cauza pişcăturilor de ţânţari. Gulerul cămăşii îl deranja la gât din cauza umidităţii. El demară, băgă într-a-ntâia şi plecară.

Ann, instalată pe scaunul de lângă el, adormise deja, cu cizmele pe bord. În spate, Basilio moţăia ghemuit pe patru canistre cu benzină. Carabina era pe podea între picioarele lui Ann.

Poteca nu era decât un smârc mare strâmt şi sinuos tăiat de liane şi trunchiuri bătrâne. Cei doi pereţi verzi păreau să se apropie fără-ncetare. Nu parcurgeau zece metri fără un viraj… Obligat să meargă cu 15 kilometri pe oră, Malko se angajă pe o pantă alunecoasă.

Pădurea tropicală este ca deşertul: ştii când intri dar nu ştii când ieşi din ea. Nu există nici un reper. Nu există decât arbori, liane, maimuţe şi papagali şi bineînţeles termite şi furnicare în mijloc. Ai impresia că nu mai ieşi niciodată, că pădurea continuă şi că o să mori acolo.

Erau două zile de când Malko şi Ann rulau pe poteci. În ciuda busolei şi afirmaţiilor tinerei femei, ei nu ştiau dacă s-au rătăcit sau nu. De o sută de ori s-au găsit în faţa încrucişărilor, înghiţiţi de pădure, de o sută de ori au avut de ales, aproape ajutaţi doar de şansă.

În principiu, frontiera congoleză nu era decât la vreo sută de kilometri – o eternitate. Era imposibil să continue drumul noaptea: farurile nu puteau lumina toate capcanele de pe potecă. La ora 5 când se instala întunericul, erau obligaţi să oprească. O manevră greşită i-ar fi condamnat să fie înghiţiţi de solul spongios.

La volan, Malko nu-şi mai simţea mâinile. Ei se schimbau la fiecare două ore la volanul maşinii. Le trebuiră cinci ore pentru a parcurge 10 kilometri prin mocirla scârboasă. Era mai odihnitor să împingi decât să stai la volan. Ann, cu cearcăne mari sub ochi, dormea clătinând din cap. Basilio înota în cămaşa lui. El era chinuit de o diaree şi slăbea văzând cu ochii.

De trei ori au trecut prin acelaşi cătun, văzând aceleaşi saltele pentru copii, un câmp de manioc desţelenit şi câteva vaci. Negrii i-au privit cu ochii mari. Land Rover-ul lor era la fel de neaşteptat ca o cămilă pe Fifth Avenue.

Malko opri maşina. Nu mai putea de oboseală. Era obsedat doar de-o singură idee: Congo şi întâlnirea cu Allan.

Kilometrajul arăta că parcurseseră zeci de mile. Când el se opri, Ann se aşeză cu capul pe umărul său schiţând un surâs.

În ajun ei făcuseră dragoste, în timp ce Basilio dormea pe o pânză de cort. Ann plângea de oboseală, de nervi, de proastă dispoziţie. Ei rămaseră acolo până ce îi invadă umiditatea. Malko se gândea la castelul, la şemineul său, ori măcar la un loc uscat.

În noaptea aceea ei au dormit fără să mănânce. Lui Malko îi venea să părăsească odată aceste poteci nenorocite şi să meargă pe o şosea adevărată, chiar dacă ar fi fost prins, cu orice risc. Sunt momente când instinctul de conservare cedează nevoilor de confort.

Brusc, se lumină de ziuă. Babuinii urlă şi se hârjonesc. Ca un somnambul, Malko întoarse cheia în contact şi porniră din nou. Ann şi Basilio nici măcar nu se treziseră. Pădurea se rări şi poteca deveni mai puţin accidentată. Lui Malko îi veni să strige de bucurie. Deodată se trezi pe un platou acoperit de iarbă înţepătoare. Solul era uscat şi laterita roşie se întindea în faţa lor pe o distanţă de 10 km. Malko o trezi pe Ann:

— Priveşte!

Ea se scuturâ, deschise ochii, surâse şi bâlbâi:

— Este o fostă plantaţie de cafea abandonată. În continuare mai este un pic de pădure şi apoi vom ajunge pe şoseaua mare spre Bukawu.

Au mai mers 10 minute, după care opriră. Malko şi Ann coborâră. Soarele ardea îngrozitor, dar ei nu-şi dădeau seama. Ann avea dreptate. Ei străbătuseră pădurea. În seara aceea se vor culca în Congo. Întinşi în savană, ei visau. Era o linişte ciudată după zgomotul continuu al pădurii. Malko o luă de mână pe Ann. El dorea să rămână cu ceva din această misiune ratată. El ar fi vrut ca Ann să rămână cu el.

Deodată, un huruit umplu orizontul. Malko, cu reflexele sale de om civilizat, fu primul care sări în picioare:

— Un avion!

El se apropie zburând foarte jos, perpendicular pe platou. Este un avion monomotor.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Instinctiv, Malko se repezi la carabina americană, dar coborî arma. Dacă era Allan!

Avionul trecu la 10 metri de ei. Se distinse faţa pilotului şi a observatorului. Pilotul era alb şi celălalt era negru, cu o uniformă verde şi albă a armatei burundeze. Avionul purta cocardele naţionale ale ţării. Erau trei ca acesta. Deja el vira cu graţie întorcându-se spre ei.

— Vor trage asupra noastră, zise Malko.

— Nu, zise Ann. Ei nu sunt înarmaţi. Instructorii belgieni n-au vrut acest lucru. Ar fi prea uşor pentru a se organiza o lovitură de stat.

Avionul trecu din nou, ridicând un nor de praf roşu. Observatorul făcu un gest de neînţeles. El mai trecu de două ori, apoi dispăru deasupra pădurii.

— N-ar fi trebuit să ne oprim în câmp deschis, zise Malko.

Ann scuturǎ capul.

— Nu avem ce regreta. Ei ne aşteaptă. Pe aici trec toţi traficanţii de diamante. Ei vor da alerta la postul de la frontiera cu Congo.

Se lăsă o linişte grea. Malko se gândea cu nostalgie la Krisantem, Chris Jones şi Milton Brabeck. Cu aceştia trei şi un pic de material, armata burundeză ar fi aflat ce este un Waterloo.

— Cu atât mai rău, mergem acolo, zise el.

În linişte se urcară în maşină şi-şi reluară drumul încet. Deşi nu era la fel de interesant ca prin pădure, cel puţin te puteai orienta. Ei merseră cinci ore prin fosta plantaţie, după care se opriră ca să observe. Avionul dispăruse şi ierburile înalte ale savanei se ondulau uşor cât vedeai cu ochii.

Ei mai merseră pe platou pe o cărare de zece metri şi ajunseră la o adevărată autostradă. Nu exista nici un dubiu. Bătută în cuie de un pom, o placă de lemn cuprindea următorul anunţ: Soseau federală nr. 1. Bukawu 60 de kilometri.

Nu se punea problema să forţeze barajul la lumina zilei, aşa că se opriră lângă pomul cu placa de lemn. Basilio îşi fierse puţin orez. Malko şi Ann se odihniră la umbra maşinii.

Ei preferau să nu vorbească. Viitorul lor era mai degrabă sumbru. Malko luă carabina americană şi începu să-şi frece palmele de lemnul impregnat de transpiraţie. El, care nu era un iubitor al violenţei, începea să-i înţeleagă pe cei excitaţi de trăgaciul armelor.

Noaptea cădea repede, fără ca ei să fi schimbat un cuvânt. Ei mâncară orezul preparat de Basilio cu îngrozitorul său ardei roşu şi împărţiră o cutie de corned-beef.

Malko îşi privi ceasul şi se ridică, hotărât să încheie odată.

— Ne vom apropia încet, explică el, poate nu sunt atât de numeroşi. Tu conduci. Când vor fi în raza noastră vizuală, aprinzi faza mare, apeşi pe acceleraţie şi te năpusteşti. Dacă încep să tragă, eu le răspund.

Ann se strecură la volan. Dacă ea ar fi avut carabina, n-ar fi ezitat o clipă. Nu erau la Fontenoy ci la negrotei. În mod cert, civilizaţia este incorigibilă.

După încă 200 de metri parcurşi pe autostradă, se auzi primul foc de armă, venind din faţă dreapta. Ann simţi sudoarea prelingându-se pe şira spinării. Ann se strădui să accelereze lejer. Basilio se culcă pe podeaua maşinii. Malko nu ripostă. Se lăsă din nou liniştea. Ann se întoarse spre Malko, nehotărâtă. El se forţă să surâdă.

— Mergem acolo.

— O.K.

Cu faza mare aprinsă, după încă 30 de metri, un grup ieşi la lumină. Şase negrii în uniformă, stăteau nemişcaţi în mijlocul şoselei. Ei nu se mişcară nici când Land Rover-ul se năpusti spre ei. Erau înarmaţi cu puşti.

Deodată, Malko avu o idee demenţială. Ceilalţi nu păreau prea hotărâţi. El ascunse carabina sub scaunul său. Ann şi el aveau muşchii încordaţi la maximum.

În următoarele cinci secunde putea fi trasă rafala care i-ar fi rupt în două.

Land Rover-ul opri la un metru de grup: cinci soldaţi şi un sergent toţi înarmaţi cu puşti automate.

Malko adresă Bunului Dumnezeu o rugăciune ultrarapidă, sări din Land Rover şi se înfipse în sergent interpelându-l în franceză:

— Sunteţi nebun să trageţi aşa în oameni?

Celălalt făcu ochii mari.

— *Bwana*, nimeni nu poate trece şoseaua, este închisă.

— Cum adică închisă?

Sergentul se însufleţi şi-şi puse puşca pe marginea drumului. Discuţia este mai amuzantă decât lupta. El îşi luă o figură marţială şi anunţă:

— Avem ordine să nu lăsăm pe nimeni să treacă.

Cu un aer la fel de solemn, Malko scoase din portvizitul său autorizaţia primită de la generalul Uru.

— Noi avem laissez-passer de la şeful vostru. Citiţi!

Intraţi în atmosferă, soldaţii se aşezaseră pe marginea drumului.

Sergentul luă hârtia şi o ţinu cu respect, invers, un timp îndelungat în lumina farului, după care i-o înapoie lui Malko.

— Aşa e-n regulă.

Execută un vag salut militar, după care îşi chemă oamenii şi dispăru pe o cărare în pădure, bucuros că scăpase dintr-o încurcătură.

Ann nu-şi revenea.

Ea izbucni într-un râs nervos:

— Ce truc a fost ăsta?

Malko îi întinse hârtia şi ea citi:

«Nu consideraţi pe trimişii mei ca pe fluturi călători şi fără valoare, căci mă voi obliga să vă retrogradez după aceea. Semnat. General Uru, iubit de femei şi mereu credincios cuvântului său».

Malko îi explică cum a obţinut autorizaţia.

Ei plecară şi 500 de metri mai departe ajunseră într-un sat. Înaintea unei băcănii luminate de un fotofor enorm, era un jeep cu o mitralieră şi un alb la volan. Un pic mai departe, doi negrii stăteau pe pământ.

Trucul cu autorizaţia nu mai ţinea. O imensă slăbiciune îi invadă pe Malko şi pe Ann. Fusese prea uşor. De data aceasta, dacă nu se-ntâmpla o minune, începea adevărata încurcătură.

Ann opri Land Rover-ul lângă jeep şi Malko sări jos. Tipul din jeep ridică capul dar nu se mişcă. Lampa cu acetilenă lumină un tip cu o faţă de şopârlă, cu ochi albaştri uşor

migdalaţi, cu craniul ras şi o cicatrice în formă de cruce pe frunte. Purta o cămaşă kaki.

Ochii albaştri îngheţaţi îl măsurară pe Malko. Acesta simţea ostilitatea. El duse mâna la crosa 30-ului. Malko sentreba dacă va mai avea timp să ia carabina. Deodată, memoria sa se puse pe lucru. Acest cap îi spunea ceva.

Deodată se dumirise:

— «Călugăriţa!» spuse Malko cu vocea aproape şoptită.

Celălalt tresări. Avea într-adevăr ochi de şopârlă. Apoi un surâs larg descoperi dinţii neregulaţi şi gălbui.

— Ne cunoaştem? Nu-mi amintesc. Cumva Indochina, sau Coreea?

Vocea sa era guturală şi avea un puternic accent german.

Malko aprobă din cap surâzând.

— Nici una, nici alta. E vorba de Elko Krisantem, zis «turco», asta vă spune ceva?

— Turco!

El are aproape o tandreţe în voce.

Omul-şopârlă izbucni:

— La Pleiku s-a întâmplat. Nenorociţii din divizia a-25-a americană se retrăseseră fără să ne anunţe. Fără turco aş fi rămas pe-acolo. M-a cărat 500 de metri. Turco este prietenul dumneavoastră?

— Este prietenul şi asociatul meu, spuse Malko concis. La Istanbul acum 3 ani, i-am salvat viaţa.

— Atunci sunteţi şi prietenul meii.

El sări de asemenea din jeep şi, împreună cu Ann care se dusese la ei, se instalară pe nişte taburete scâlciate în faţa unor sticle de bere polar. Malko i-l prezentă lui Ann pe noul său amic.

— Dacă amintirile mele sunt exacte, amicul nostru se numeşte Kurt. Este singurul tip din corpul expediţionar din Coreea care a avut o aventură cu o călugăriţă americană. De aici i se trage porecla de «Călugăriţa». Înainte a fost sergent în Wehrmacht.

— În SS, nu în Wehrmacht, zise Kurt vexat, Divizia Sepp Dietrich. Săracul tip, a murit în patul lui.

Malko se felicită pentru ideea de a-l asculta pe Krisantem

povestindu-şi istoriile de fost combatant. Era frapantă asemănarea între personajul Kurt şi descrierea pe care i-o făcuse Elko Krisantem şi în memoria sa prodigioasă se înregistrase această descriere pentru a-şi aminti la timpul potrivit.

Băură pentru Sepp Dietrich, apoi trecură la lucruri mai serioase. Malko îi explică în ce situaţie se afla, dar Kurt îl întrerupse:

— Ştiu. Aveţi în cârcă toată armata burundeză. Sunt două sute de tipi care au instalat tabăra la 3 kilometri de aici, pe marginea acestui drum. Cum şefiilor nu prea au multă încredere, ne-au trimis şi pe noi aici. În orice caz cu ăştia n-o să mai meargă trucul cu autorizaţia.

— Puteţi să ne ajutaţi?

Kurt ridică din umeri.

— Nu. Nenorociţii ăştia ne datorează solda pe şase luni. Dacă am fi fost plătiţi, de mult ne-am fi cărat. Afară de asta avem un contract. Dacă-i părăsim nu mai găsim de lucru. Sigur că nu o să vă fugărim ca pe maimuţe, dar nu vă putem deschide drumul. Pentru dumneavoastră nu există decât un singur truc: râul Kiwu. Imediat la stânga ieşind din sat, se face o cărare. Mergeţi pe-acolo, căci ea nu este păzită, apoi trebuie să vă descurcaţi să faceţi rost de o pirogă.

La ochiul albastru apăru un clin neliniştitor:

— Dacă sunteţi darnic cu una din maimuţele, astea, ei nu vă vor refuza. În orice caz, nu riscaţi nimic până mâine dimineaţă. Ei nu patrulează noaptea, pentru că le este frică de întuneric, din cauza vrăjitorilor.

Regeşte, Malko mai dădu o tură de bere. Kurt îşi privi ceasul:

— Trebuie să mă duc la post. Suntem în patrulare. Noroc bun!

Cei doi tipi aşezaţi la distanţă, se urcară în maşină. Kurt ambală motorul, făcu un gest de bun rămas şi mai zise:

— Spuneţi-i lui turco că ne lipseşte. Salut.

Jeepul demară în scrâşnet de cauciucuri şi dispăru.

Stranie discreţia acestui Kurt, care nici măcar nu a întrebat de ce erau urmăriţi de toată armata burundeză, ca

şi când ar rezulta de la sine.

— Să nu rămânem bătuţi în cuie aici, zise Malko, căci oamenii din sat pot vorbi.

El plăti şi se urcară în Land Rover. Ei găsiră într-adevăr cărarea care ducea la stânga şi la capăt era Kiwu, lat de 200 de metri, noroios şi nici o pirogă la vedere. Cărarea se înfundă pe malul râului.

— Să dormim aici, propuse Malko pentru că Kurt mi-a spus că ei nu patrulează noaptea şi mâine dimineaţă vom vedea.

Basilio se-ntinse pe pânza sa de cort şi adormi. Malko şi Ann se îngrămădiră cum putură mai bine pe tăbliile zgrunţuroase. Cu capul pe umărul lui Malko, Ann adormi prima. Malko visa treaz ascultând zgomotul râului. În partea cealaltă, era libertatea, întâlnirea cu Allan.

Capitolul XVIII

Stăteau expuşi la soare ca nişte trunchiuri mari de arbori verzui şi inofensive.

Din timp în timp, câte unul dintre ei căsca o gură enormă presărată cu colţi neregulaţi şi mortali. Răsuflarea lor pestilenţială se amesteca cu mirosul de putregai al bălţii noroioase în zona intermediară unde apa şi pământul se întâlneau într-un amestec de plante acvatice de frunze suspendate şi tuneluri de verdeaţă.

Erau crocodilii.

Erau cu zecile aşteptând să le treacă o pradă la îndemână. Unii aveau o lungime de 4 metri. În maxilarele lor exista o forţă supraomenească. Muribunzi fiind, ei puteau tăia braţul unui om dintr-o singură muşcătură.

Era un univers verde albăstrui şi depresiv unde cea mai mică unduire asupra apei verzi îţi dădea frisoane.

— Imposibil de trecut acest râu nenorocit, zise Malko sumbru.

Ei erau treji de două ore. Basilio plecase de două ore în recunoaştere, poate va găsi o pirogă şi se-ntorsese fără nici un rezultat. Ann era foarte palidă. Pentru o femeie, perspectiva de a cădea în labele burundezilor nu aducea nimic încântător.

De o oră, se auzeau în pădure zgomote şi apeluri. Erau căutaţi, nu cu prea multă stăruinţă. Din fericire armata burundeză era un amestec de îndrăzneală şi prudenţă, în aceeaşi proporţie ca pateul de ciocârlie şi de cal... Chiar şi instructorii SS îşi rupseseră dinţii acolo, însă oricât de lente vor fi cercetările lor, tot vor sfârşi prin a-i descoperi şi nu vor putea lupta trei contra două sute, putându-se termina rău pentru ei.

— Să ne-ntoarcem spre sat, zise Ann. Mai bine prizonieri decât mâncaţi de aceste fiare nenorocite. Prietenul dumneavoastră, sper, îi va determina să nu ne trateze prea rău.

Malko nu fu de acord. El nu prea avea încredere în ajutorul lui Kurt. Se lăsă un moment de linişte. Deodată, Ann se-nsufleţi şi o luminiţă îi trecu prin ochi.

— Am o idee, spuse tânăra fată. Vom trece Kiwu înotând. Nu mă interesează maşina. Ajunşi pe malul celălalt ne vom descurca oricum.

Malko o privi un pic neliniştit. Paludismul are la-nceput asemenea simptome.

Ann începu să forfotească în spatele Land Roverului, de unde scoase o cutie mare neagră pe care o puse jos şi îi scoase capacul.

— Vă amintiţi că voiam să vă duc la o vânătoare de crocodili? spuse ea.

Malko nu se putu abţine să nu surâdă.

— Poate nu este momentul potrivit; cei vânaţi acum, suntem noi.

Ann începu să acţioneze cu febrilitate butoanele. Banda începu să meargă şi un zgomot ca un smiorcăit ieşi din cutie. Ea opri aparatul.

— Merge! spuse ea.

— Ce anume?

Cu ochii plini de maliţie, ea se aşează în faţa lui Malko. Pentru prima dată după patru zile, faţa ei era destinsă şi surâzătoare.

— Vom trece această apă fără nici o primejdie dacă sunteţi bun înotător.

— Eu ştiu să înot, dar mai puţin rapid decât un crocodil şi nu vreau să mă iau la întrecere cu ei.

Tânăra îl privi cu reproş pe Malko.

— Credeţi că eu vreau să fiu devorată?

— Atunci? Vrei să-l sacrifici pe Basilio ca să putem trece în timp ce-l deşiră pe el?

Scuturând din cap, ea-i luă pe Malko de mână şi-l duse în faţa cutiei puse pe pământ.

— Priviţi acest magnetofon. Noi îl folosim la vânătoare. Îl punem pe o pirogă şi dăm drumul la bandă. Pe ea sunt imprimate vaietele crocodililor răniţi. Când ei le aud, se duc să-l mănânce pe colegul lor fără apărare. Până să-şi dea seama că este o capcană, noi trecem pe celălalt mal.

Malko rămase mut, dar privi aparatul cu dispreţ nedisimulat.

— Şi dacă un crocodil este surd? Sau intervine o defecţiune?

Ann ridică din umeri.

— Avem de ales între soluţia asta şi a cădea în mâna burundezilor. Într-o jumătate de oră vor fi aici şi nu vom putea ţine piept unui batalion.

Urmă un nou moment de linişte. Nu se auzea decât zgomotul apei şi trosnete în pădure. Era armata burundeză, pe picior de război.

— De acord, să trecem la treabă şi Dumnezeu să facă să meargă trucul dumneavoastră.

Scoţând din Land Rover un sac de plastic, el se dezbrăcă rapid, rămânând doar în slip. Ann era deja în slip şi sutien, Basilio rămânând cu privirea şaşie pe corpul musculos, fesele rotunde şi tari şi pieptul mic şi înalt, cu sânii depărtaţi.

Ann îl fulgeră cu privirea şi el întoarse ochii.

Ei îngrămădiră toate lucrurile lor în sac, cu carabina demontată în două bucăţi, muniţii, câteva cutii de conserve şi ţeasta nefericitului Keenie, care răspândea un miros care punea crocodilii pe fugă. În ciuda căldurii îi apucară frisoanele.

Ghemuită aproape de magnetofon, Ann îşi dezveli crupa involuntar, doar o fracţiune de secundă pentru Malko. Burundezii erau departe. Tânăra femeie îl luă însă repede:

— Gata?

Malko şi Basilio înaintară către albia râului. Răceala apei le făcu pielea de găină. Probabil acolo erau o mulţime de lipitori. Picioarele li se înfundară într-un humus spongios.

— Atenţie, strigă Ann, vom pleca un pic mai în amonte, pentru a fi ajutaţi de curent.

Ea întoarse un buton al magnetofonului şi imediat se făcu auzit un geamăt. Ann se ridică şi se duse la cei doi bărbaţi, între timp gemetele deveniră mai puternice şi erau amestecate cu ţipete.

— Un ţipăt de crocodil tânăr, preciză Ann, pentru a atrage femelele.

Malko nu era convins încă. El inspecta cu neîncredere apa verde.

Deodată se auzi un plescăit în faţă. Ieşind dintr-un desiş de crengi şi frunze, un crocodil mare înotând rapid într-un val de spumă se năpusti drept spre ei.

Aproape în acelaşi timp se-nmulţiră plescăiturile şi mai multe dâre se văzură în apa liniştită, toate îndreptându-se spre magnetofon.

— Gol! ţipă Ann.

— *Maleye ya mungu*[16], murmură Basilio. Tot ceea ce depăşea limitele înţelegerii locale, de la tranzistor la fierul de călcat era *Maleye* adică magie.

Ea se aruncă prima într-un salt impecabil executat, fără o picătură de spumă. Malko, jenat de sacul de plastic, se bălăbăni un pic dar se lăsă dus de curent, urmat de Basilio care tremura de frică, în ciuda explicaţiilor în limba urundi pe care i le dădea Ann. Câteva secunde mai târziu, ei erau în plin curent. Malko ciulii urechile: ţipetele se auzeau încă în urma lor. La urma urmei, trucul lui Ann funcţiona bine. Ei depăşiseră jumătatea drumului. Deodată, el scoase un strigăt înăbuşit: un crocodil enorm se-ndrepta spre ei, înotând cu putere contra curentului şi se-ndrepta direct spre Ann care înota un crawl perfect. Aparent, trucul nu a avut efect asupra lui.

Înnebunit, Malko îi întinse sacul de plastic lui Basilio şi cât putu de repede se duse s-o ajungă pe Ann. Niciodată nu i se păruse mai dezarmat. Avea impresia că nu o va ajunge niciodată pe Ann, care înota mai repede decât el. În fine, reuşi s-o ajungă şi o apucă de picior. Cu o răsucire din mijloc, ea se-ntoarse pe spate şi văzu imediat animalul care era doar la zece metri de ea.

Ea reîncepu să înoate şi-i făcu un semn lui Malko care deja se-ndepărtă. Saurianul răspândea un miros pestilenţial. Malko îi văzu ochiul galben plin de dispreţ şi cruzime. Contrar celor spuse, crocodilul este un animal lent atunci când este vorba să-şi schimbe direcţia. În timpul care-i trebui să-şi răsucească botul său lung de 80 de centimetri,

[16] Maleye ya mungu – Este magia lui Dumnezeu (n.a.).

cei trei se-ndepărtaseră antrenaţi de curent, tocmai la timp.

Printr-un ultim efort, Ann atinsese deja malul celălalt. Ea se ridică până la talie, făcându-le semn lui Malko şi Basilio, aflaţi încă în curentul apei.

— Grăbiţi-vă, magnetofonul s-a oprit.

Basilio ajunse şi el pe malul râpos, continuându-şi crawlul şi pe pământ. Malko, ajunse şi el.

Cei trei priveau pe malul celălalt. Vreo duzină de crocodili se-nvârteau furioşi şi debusolaţi, lovind apa cu coada şi clămpănind din maxilare. Era un spectacol încântător.

Se îmbrăcară repede. Căldura era atât de mare încât lenjeria lor se uscă imediat. În orice caz ei vor fi în zece minute uzi din nou. În momentul în care dispărură în pădure, auziră ţipete pe malul celălalt al râului Kiwu: o patrulă a armatei burundeze descoperise maşina. Negrii arătau deja spre râu.

Ann ciuli urechile şi izbucni în râs:

— Formidabil! Ei cred că am vrut să traversăm şi crocodilii ne-au mâncat.

— Nu a lipsit prea mult, zise Malko, reîncărcând carabina. Ei păreau înfometaţi.

Porniră în sfârşit şi dispărură pe o cărare din junglă, care trebuia să ducă la un sat.

După ce merseră cam un kilometru, ei ajunseră într-un luminiş. Erau vreo douăsprezece salteluţe de paie grupate în jurul uneia mai mari, fără pereţi şi în mijlocul drumului un jeep al armatei burundeze.

Patru negri în uniformă se-nvârteau ca să gonească un grup de negrişori toţi goi puşcă care se căţărau pe vehicul. Malko zări o puşcă mitralieră pe capota maşinii. Era o armă israeliană Uri.

— Suntem în Congo? întrebă el cu voce joasă.

Ann ridică din umeri:

— Aici este frontiera.

— Chiar aveam nevoie de o maşină iar asta a picat la ţanc.

Deodată îi reveni gustul de viaţă. Magnetofonul şi maşina erau proba că se-ntoarse iar norocul spre el. Era şi timpul.

Încet, el armă carabina şi ieşiră brusc la câmp deschis.

Puştii îi văzură primii şi fugiră cât de repede putură ţipând. Două femei, care priveau pe soldaţi, cu sânii goi căzuţi în bou-bouri dispărură şi ele. Rămase un moşneag cu un buric gros cât un pumn, cu un aer total abrutizat.

Cât despre cei patru soldaţi înarmaţi până-n dinţi, aceştia nici nu mişcară. Trebuie spus că Malko înainta către ei cu carabina fixată la şold, îndreptată spre ei, ceea ce nu era deloc încurajator.

Doar Ann se apropie surâzătoare de ei şi-i întrebă:

— *Amakuru maki?*[17]

Ann continuă cu vocea mai fermă:

— Coborâţi din jeep.

Ei executară docil ordinul, cu arma agăţată de umăr. Niciunul nu schiţaseră nici un gest de atac.

Ei rămaseră în picioare, cu un aer prostit, total depăşiţi. Ann se apropie de primul şi îi luă puşca mitralieră. Ca un automat eliberat de o povară el ridică mâinile politicos.

Procedă în acelaşi mod şi cu ceilalţi trei. Pe măsură ce le lua armele i le întindea lui Basilio. Ea le făcu semn să se îndepărteze de maşină şi Basilio aruncă în ea armamentul.

— Nu ne rămâne altceva decât să plecăm.

Malko era deja la volan. Sergentul negru spuse ceva în urundi şi Ann izbucni în râs.

— Ne roagă să-i legăm de un pom şi să-i batem un pic căci altfel vor avea necazuri. Vor spune că am fost foarte numeroşi.

Lui Basilio nu-i trebui mai mult.

Primul negru primi pumnul său în plină gură. El se ridică plin de sânge, vrăjit surâzând şi ştirb.

Acelaşi tratament fu aplicat şi celorlalţi trei. În elanul său el dădu ultimului soldat un picior prost plasat care făcu să se-ndoaie. Soldatul se ridică şi surâse politicos.

Cu curelele de la arme şi o frânghie găsită în maşină, ei îi legară cât putură mai bine. Malko nu păstră decât o puşcă mitralieră considerând că şi aşa bieţii soldaţi vor avea

[17] Amakuru maki? – Bună ziua. Ce mai faceţi? (În dialectul urundi). (n.a).

destule necazuri.

Cu greu s-ar fi ghicit că era o pistă de aterizare. Iarba desigur, era mai scurtă decât pentru un luminiş obişnuit. Negrii din satul vecin veneau cu regularitate să dea foc ierbii, fiind plătiţi de traficanţi, dar nu exista nici un balizaj care să reamintească prezenţa civilizaţiei.

Jeepul burundez era camuflat sub un mare manghier, deşi nu prea era mare pericol. Patrulele armatei congoleze a lui Mobutu nu mai veneau prin acest colţ, aflat practic în dizidenţă de când Congo îşi cucerise independenţa. Singurul risc era acela de a cădea în mâinile tâlharilor sau jandarmilor katanghezi în petrecere.

Ei se instalaseră acolo în ajun, făcând de pază cu rândul, dar Malko nu închisese un ochi. Ţeasta lui Keenie degaja pur şi simplu un miros abominabil dar el era hotărât să nu se despartă de ea. Asta i-ar crea probleme la întoarcerea în lumea civilizată. Era greu de declarat la vamă.

Se gândea la Ann. Fără ea, ei ar fi în mâinile burundezilor sau în stomacul unui crocodil. Se uita la ea cum dormea şi avea o poftă nebună s-o strângă-n braţe. Acum scruta cerul în căutarea avionului lui Allan Pap. Era ziua stabilită pentru întâlnire, dar el avea destule motive ca să nu vină aici. Ar fi posibil ca ciocnirile lor cu Aristote să aibă consecinţe I supărătoare asupra americanului.

Pe moment Malko se gândea la avionul care nu apărea. Părea straniu, dar el care ura Africa, se simţea bine în această junglă cu Ann aproape de el. Ea era acolo, toată a lui. Lăsând gândurile să hoinărească, el se vedea trăind pe o plantaţie vânând şi îmbrăcându-se la smoking ca să cineze tete-a-tete cu Ann. Ar pleca împreună la vânătoare şi ar face dragoste la lumina stelelor, spionaţi de nenumăratele fiinţe din pădure şi ziua, după ce ar câştiga mulţi bani, ar veni să stea în Europa la castel…

— Uite-l!

Ann se ridicase dintr-un salt.

Pierdut în visul lui, Malko nu auzise zbârnâitul. Un punct negru se vedea la orizont şi pe măsură ce se mărea, Malko recunoscu un mic aerocomandor bimotor.

Deja el se rotea deasupra lor. Pilotul înclină aparatul şi

Malko recunoscu craniul ras al lui Pap. El pilota în cămaşă cu mânecă scurtă şi era singur în avion. Basilio ieşi grăbit de la adăpostul bananierului şi începu să gesticuleze.

Pap îi văzuse.

El reveni mai jos. De data asta, curenţii creaţi de elice făcură să freamete frunzele. Avionul ajunse la capătul pistei şi începu să scoată trenul de aterizare. Nu era nici un pic de vânt, aşa că ateriză fără nici o dificultate. Discret, Basilio luă sacul de plastic şi plecă în fugă spre avion.

Malko o privi pe Ann. Ochii ei erau plini de lacrimi.

— Ann, vii cu mine?

Era mai mult decât o întrebare.

Ea scutură din cap şi îi luă mâna, ducându-l în partea cealaltă a enormului bananier, afară din raza vizuală a lui Pap şi Basilio.

Sprijinită de pom, ea îl trase pe Malko spre ea şi-şi lăsă capul pe umărul lui. Prin cămaşă îl muşcă atât de tare încât îl făcu să ţipe. În acelaşi timp ea-l strângea cu toate puterile, încât el simţea fiecare din muşchii ei şi oasele bazinului ei în şoldurile sale.

— Vino repede, murmură ea. Repede. Pe urmă nu vom mai avea timp.

El vru să spună că vor pleca împreună şi vor avea tot timpul din lume dar în sinea lui, el ştia că nu era adevărat.

Deja ea se lăsase să alunece jos, descheindu-i ea însăşi hainele. Malko îi simţea pielea arzândă, prin cămaşa de pânză. Ea emana un miros puternic şi sănătos care-l făcu să-şi piardă capul.

Pe tot timpul acelei îmbrăţişări, ea ţinu ochii deschişi privind cerul albastru. Apoi ochii i se dilatară, capul ei se lovi de trunchiul bananierului şi murmură două cuvinte pe care Malko nu le înţelese.

— *Dada kunda.*

— Ce spui?

Cu o mişcare din şolduri, ea se degajase deja şi îşi aranja ţinuta. Ea repetă, cu gura aproape de faţa lui Malko:

— *Dada kunda.* Asta înseamnă «te iubesc» în kirundi.

Ea îşi băgă cămaşa în pantaloni, fără să mai spună nimic.

— Vino, zise ea, să nu-l facem pe prietenul tău să

aştepte. Ei apărură în momentul în care Basilio venea spre ei, gâfâind.

— Repede, zise el. El nu vrea să stea mult timp.

— Vin! spuse Malko..

Basilio plecă din nou în fugă. Avionul zumzăia la 300 de metri. Pap nici nu coborâse pe pământ.

Sprijinită de enormul bananier, Ann se uita la Malko cu o privire nedefinită. În ciuda carabinei din mâna sa dreaptă şi a blue-jeansilor ea avea nespus de multă feminitate. Cămaşa ei de în era descheiată şi lăsa să se vadă prin deschizătură începutul sânilor săi mici.

Malko şterse o picătură de sudoare care-i aluneca prin decolteu.

Ochii albaştrii ai tinerei fete nu-l părăseau deloc.

Pentru prima dată, el remarcă o pată mică roşie în ochiul ei stâng.

— Vino.

Ea scutură din cap încet. Lăsând carabina, ea luă mâna lui Malko şi o strânse foarte tare.

— Nu.

La celălalt capăt al luminişului, Alean se pregătea de decolare. Curentul eliciilor culca iarba şi provoca fuga păsărilor multicolore. Era încă foarte devreme ca să fie o căldură prea mare.

Zgâlţâindu-se, micul avion reveni spre ei. Prin sticla cockpitului îl zăreau pe Alean. El nu putea sta acolo mult timp. Soldaţii burundezi n-ar ezita să-i atace dacă i-ar găsi. În Africa noţiunea de frontiere este foarte elastică.

Ann coborî ochii şi când îi ridică, ei erau plini de lacrimi. Unghiile sale se-nfundau în palma lui, provocându-i dureri.

— Vino, repetă Malko. Rămâi cu mine.

Ea se strânse lângă el şi murmură:

— Nu. Mi-ar fi frică. Locul meu este aici. Eu sunt născută în Africa şi altundeva m-aş simţi pierdută şi în afară de asta mai este şi tata. Pleacă.

Ea se înălţă şi îl sărută pe gură.

— Gândeşte-te la mine câteodată.

Malko o privi răvăşit, cum nu mai fusese niciodată. Pe oricare altă fată, el ar fi luat-o de voie sau cu sila şi ar fi

urcat-o în avion, dar lui Ann nu-i putea face aşa ceva.

— Tu ştii că nu voi reveni, spuse el.

— Da, ştiu.

Vocea ei tremura uşor. Ea nu-i lăsase mâna. Aerocomandorul venea la nivelul lor. Degetele lui Ann slăbiră strânsoarea.

— Nu-l face să te aştepte, spuse ea. Ar fi primejdios.

— Dar tu?

Faţa ei redeveni aproape masculină. Ea se redresă.

— Nu mi-e teamă de nimic. Burundezii nu-mi produc teamă. Cu Basilio ne vom întoarce acasă pe cărări necunoscute de ei.

— *Kwa Heir!*[18]

Ea-l împinse spre avion. El fugi ocolind palele elicelor şi se strecură prin uşa mică.

— Fata nu merge? întrebă Allan.

Americanul făcu un gest de neputinţă, apoi împinse manşa. Prin plexiglas, Malko văzu silueta lui Ann micşorându-se. Ann agita lent carabina. În curând nu-i mai distinse trăsăturile. După o uşoară zdruncinătură, aerocomandorul începu să ia înălţime: decolaseră.

Bananierul sub care se găsea Ann, se confunda cu ceilalţi din pădurea aceea. Avionul se-nclină spre stânga, luând direcţia vest. Cu faţa lipită de hublou, Malko încerca să zărească ceva, dar toţi arborii semănau. Africa o înghiţise deja pe Ann.

El se jură să mai revină, deşi ştia că are puţine şanse să se ţină de cuvânt. El închise ochii şi-şi imagină corpul nervos şi minion al lui Ann lipit de al său, cu mirosul Africii în jurul lor. Unul din acele impulsuri iraţionale de care nu asculţi, îl îndemna să-i ceară lui Allan să se întoarcă, pentru a vedea dacă ea mai este acolo.

Americanul se întoarse şi strigă:

— În două ore vom fi la Nairobi. A noastră va fi berea rece şi sexi-girls!

Malko surâse politicos şi aprobă. Un agent nu stă bine cu sentimentele.

[18] Kwa Heir! – Mergi cu bine! (În dialectul swahili). (n.a.).

Când aterizară la Nairobi, un jeep al aeroportului veni la ei pentru formalităţile de poliţie şi vamale.

— De unde veniţi dumneavoastră domnule?

Malko nu se putu abţine să nu răspundă:

— Din Burundi şi sunt foarte bucuros că am plecat de acolo.

Negrul ridică capul şi răspunse:

— Negrii ăia de acolo sunt nişte sălbatici.

Sfârşit